

Giới thiệu Tịch Nguyệt - Cửu Chi

Hạo Thiên là một trong tam đại công tử quần là áo lượt nổi tiếng của Thủy thành.

Hắn chính là kẻ vô lại nhất, không việc gì không làm, từ bắt nạt con gái nhà lành cho đến ăn chơi đập phá.

Nhưng một ngày kia, một sự việc xảy ra đã khiến cuộc đời hắn thay đổi.

Hắn sẽ lựa chọn thế nào? Nhu nhược sống tiếp hay đứng lên một lần nữa?

Các cảnh giới Tu Chân Quyển 1 bao gồm:

Luyện Khí: 1-9

Trúc Cơ : Sơ - Trung - Hậu

Kết Đan : Sơ - Trung - Hậu

Độ Kiếp : Sơ - Trung - Hậu

Nguyên Anh

Các cảnh giới Nhân Thú Quyển 1 bao gồm:

Bạch

Tro

Hắc

Lục

Lam

Các cảnh giới Luyện thể bao gồm:

1: cập nhật sau

2: cập nhật sau

3: cập nhật sau

4: cập nhật sau

5: cập nhật sau

Đôi lời tác giả:

Vì mình cũng chưa nghĩ ra giới thiệu chính thức nên xem như là lời mở đầu tạm thời vậy.

10 chương đầu truyện có thể rất chán và nhàn, thậm chí tính cách của nhân vật chính sẽ không thích hợp với nhiều bạn đọc, nên nếu có thể đọc được thì qua được giai đoạn đầu thì cảm ơn các đạo hữu rất nhiều. Đến lúc này nếu vẫn thấy không hợp thì có thể bỏ qua.

- Mình viết theo kiểu giải thích về sau, tức là ở những chương đầu sẽ có những chuyện vô lý, phi logic nhưng yên tâm chỉ tầm sau đó sẽ có giải thích cho phù hợp.

Nội dung truyện hơi đặc thù nên cách viết của mình sẽ có vài phần giống truyện convert. Ví dụ như cách xưng hô cơ bản.

Ngoài ra cũng có những trường hợp vô tình dùng những từ đấy nên mong mọi người góp ý nhắc nhở kèm nhận xét để truyện được hoàn thiện.

Xin chân thành cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

****Quyển 1: Từ Du**

Chương: 1

“Công tử, ta cầu xin ngài đừng có trốn ra ngoài có được không, công tử vẫn còn đang bị lão gia phạt mà.”

“Tiểu Tam ngại tránh ra đừng cản ta, một hai canh giờ nữa ta về là được, Hàn quân gia có hỏi ngại nhớ nói cho khéo, ta đi đây”. Dứt lời nam tử leo lên lưng ngựa phóng thẳng về phía sau từng lớp bụi mù.

“Công tử khoan đã.” Tiểu Tam chưa dứt lời thì người đã mất dạng còn mỗi mình hắn đứng đó lắc đầu mặt co rúm lại như quả hồng phơi khô. “ Công tử à cũng không thể nào lấy lý do đi vệ sinh một ngày hơn sáu bảy lần để lừa Hàn quân gia a...”

Hạo Thiên là con trai của thành chủ Hạo Lâm, năm nay mười bảy tuổi nổi tiếng quần là áo lượt,lưu manh vô lại nhất nhì Thủy Thành.

Thủy thành, là một tòa thành nằm phía bắc nước Đại Vinh, được năm gia tộc lớn xây dựng lên từ rất lâu rồi. Thời gian qua đi, một gia tộc đã suy sụp, giờ chỉ còn lại bốn gia tộc, hiện tại Hạo gia đang nắm giữ phủ thành chủ cũng lão đại lớn nhất.

“Tránh ra, tránh đường ra cho bọn công tử” Hạo Thiên vừa cười ngựa vừa quát khiến trên đường gà bay chó sủa, người dân hai bên đường hoảng sợ tránh né. Chạy thẳng đến quán rượu Quế Hoa, hắn giao ngựa cho tiểu nhị đi lên lầu.

Quán rượu Quế Hoa, là địa phương kinh doanh tốt nhất ở Thủy thành, nên Hạo Thiên thường xuyên lui tới, trên lầu ba có hơn sáu phòng, đều được thiết kế mỗi kiểu khác nhau. Đặc biệt là có thể cách âm, hấp dẫn các thương nhân thường hay lui tới để bàn việc buôn bán nên đặc biệt thu hút khách.

Hạo Thiên chạy lên lầu trên cùng, lúc này trên lầu có hai người, một thanh niên cao gầy mặt trắng nhìn rất đẹp mã, đang cầm quạt là công tử Bạch Gia - Bạch Tư Thành, người còn lại là thanh niên vừa béo vừa lùn trên tay còn đang cầm miếng đùi gà ăn dở, là tam công tử Lưu Gia - Lưu Hiến cả hai vừa thấy Hạo Thiên đến liền đưa tay ra hiệu.

Ba tên hoàn khổ này tự xưng là tam đại công tử Thủy thành, nhưng mọi người hay gọi bọn hắn là tam đại vô lại, không việc xấu nào không làm, bắt nạt con gái nhà lành, ăn chơi đập phá mọi nơi...

Là ba vị quân là áo lượt công tử nhưng xưng hô thì không dùng công tử, huynh đệ, mà thích dùng lão đại, lão nhị, lão tam lý do rất đơn giản, như vậy nghe oai phong hơn nhiều.

Thấy Hạo Thiên tới Bạch Tư Thành tiến tới vừa cười vừa nói “Lão đại,không phải thích dùng kiểu hơn ngựa hay sao mà hôm nay lại cười ngựa đến đây?”

“Ta một đường trốn từ trong phủ ra, đến cửa còn không được đi, phải leo tường thì sao có thể kêu người lấy kiệu. Lão quân gia mà phát hiện ta trốn ra ngoài thì lại đem về nhốt thêm mấy ngày nữa.”

“Con mẹ nó, nhắc tới phạt ta lại càng giận, cái sòng bạc chết tiệt đó lừa ta mấy vạn lượng, rõ ràng ban đầu ta thắng rất nhiều, về sau lại thua sạch.”

“Giận quá nên ta cho người đốt, thì phụ thân sai chấp pháp vệ đến bắt ta về như phạm nhân, phạt phải quỳ năm ngày thật tức điên lên được. Sau này mặt mũi của ta tại Thủy thành còn đâu nữa.”

Hạo Thiên nổi điên lên đập tay xuống bàn, vị đại công tử này trước giờ có luyện tập công phu gì ra hồn, liền ăn phải quả đắng. Hắn la oai oái rồi lấy miệng thổi vào bàn tay đang sưng phồng.

Bạch Tư Thành cùng Lưu Hiến nghe hắn kể, vừa cười vừa an ủi. “Lão đại bớt giận, hay là tối nay chúng ta Thâu Khuy đi. Hôm nay ta cùng lão nhị vừa phát hiện ra một chỗ không tồi có thể đến vui vẻ giải sầu cho lão đại.”

Thâu khuy trong lời của Lưu Hiến chính là nhìn trộm nữ nhân, mà thứ đặc sắc nhất để nhìn trộm thì chỉ có lúc đang tắm mà thôi.

Một trong những sở thích của cả ba là rình trộm nữ nhân tắm, tuy là có vài lần bị bắt được tại trận, gần đây nhất là ở Viên gia, nhưng cũng không ai dám làm gì Hạo Thiên, ai bảo cha hắn là Hạo Lâm thành chủ. Tuy có to tiếng qua lại nhưng cuối cùng cũng là không giải quyết được gì đành ngậm bồ hòn làm ngọt kéo về.

Hạo Thiên gật đầu nói. “Theo ngại lần này chúng ta ghé thăm nhà ai.”

Hạo Thiên bỗng nhớ ra chuyện gì, gã nhìn chăm chăm vào Lưu Hiến rồi quát. “Mẹ nó, lần trước vì ngại kẹt lỗ chó mà làm ta bị phát hiện, báo hại phụ thân phạt ta quỳ gối tận mấy canh giờ, lần này mà như thế nữa thì đừng trách ta độc ác.” Hạo Thiên bỗng nổi giận đưa nắm đấm lên trước mặt Lưu Hiến.

“Lão đại tha cho ta đi, lần trước ta cũng là ăn đòn thay lão đại, Viên gia không làm gì được lão đại, nên quay ra trút giận sang Lưu gia, làm ta vừa bị đòn vừa nhìn đói hai bữa cơm, lão đại cũng biết ta bỏ một bữa ăn là tay chân bủn rủn đi đứng không nổi rồi, lại còn phải chịu đòn gần hai mươi roi, thì cái

mạng nhỏ của ta chút nữa cũng không giữ lại được.”

Lưu Hiền vừa kể vừa tả lại bộ dạng khi đó, khiến Hạo Thiên muốn đánh cũng không được. dù gì cũng là đồng phạm. Hắn cũng đã chịu đòn thay rồi, Hạo Thiên vỗ vai hắn nói “Coi như lấy công chuộc tội, tối nay chỉ cần chuẩn bị cho tốt, cẩn thận đừng để bị phát hiện, ta đảm bảo lần này sẽ nhường ngươi vị trí nhìn tốt thứ nhì.”

Bình thường, mỗi lần đi nhìn trộm vị trí tốt nhất là Hạo Thiên, kể đến Bạch Tư Thành cuối cùng là Lưu Hiền. Đơn giản vì gã lùn nên nhiều khi đi góp vui chứ cũng xem không được gì. Sau cùng Lưu Hiền vẫn là đến Di Hồng Viện tìm A Nguyệt cùng nàng vui vẻ.

Bạch Tư Thành tiến tới nói nhỏ vào tai Hạo Thiên. “Lão đại, hay là tối nay chúng ta ghé thăm...”

Chưa kịp nói hết câu, thì phía dưới Quê Hoa Từ lâu bên kia đường có giọng nữ vang tới. “Lý công tử, tiểu nữ van xin người, thả ta ra, thả cho ta đi.”

Là tiếng một thiếu nữ vang lên từ trong đám đông. Bạch Tư Thành như phát hiện được gì, chỉ tay về hướng đó rồi nhìn Lưu Hiền và Hạo Thiên nói.

“Lão Đại có trò vui, có muốn xuống tham gia hay không, nhìn phía dưới kia đáng người thì rất giống Lý Sự của Lý gia.”

Trong bốn đại tộc còn lại bao gồm Hạo, Lý, Bạch và Lưu, dựa theo trình tự có thể phân cao thấp từ Hạo gia hiện tại là chủ nhân của Thủy Thành, lão thành chủ là Hạo Lâm có một vợ và Hạo Thiên là con một, đến cuối cùng là Lưu gia.

Trong quá trình phát triển của Thủy thành, thì Hạo gia trong vài chục năm gần đây mới đủ thực lực để đứng đầu. Tính đến lâu đời và bí ẩn nhất thì là Lý gia nắm phía đông thành, nghe nói từ lúc ngũ đại gia tộc lập thành thì họ từng có thời gian đứng đầu, nhưng không hiểu vì sao dần tuột dốc, dẫn đến bây giờ lại giữ vị trí đệ nhị.

Bạch, Lưu hai gia tộc tuy không bằng hai vị trên, nhưng cũng là thế lực lâu đời của Thủy Thành, mỗi gia tộc tọa lạc phân biệt tại Tây và Bắc của thành.

“Lý công tử, ngài thả ta ra đi, thực sự ta không cố ý, ta cầu xin người thả ta ra đi.”**

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Quyển 1: Từ Du

Chương 2

“Lý công tử, ngài thả ta ra đi, thực sự ta không cố ý, ta cầu xin người thả ta ra đi.”

“Hừ, không cố ý, bây giờ người làm thế nào để đền cho ta, Định Phân ngọc bội này là bảo vật gia truyền. Phụ thân tặng ta làm quà sinh nhật, được làm từ Hóa Diễm Thạch trên đỉnh núi Hóa Linh.”

“Đặc biệt nó có thể xu cát tị hung, thủy hỏa bất xâm. Ta e rằng bán cả nhà người cũng không đủ bồi thường cho cái bảo vật gia truyền này đi.” Thanh niên áo xanh mặt đỏ chỉ thẳng vào thiếu nữ lạnh lùng nói, thiếu nữ nọ cho dù van xin khóc lóc ra sao hắn cũng chẳng quan tâm, chỉ đứng nhìn hạ nhân đang thô bạo kéo nàng đi trên đường.

“Thật là ác độc, rõ ràng ta thấy là hắn cố ý va vào trước, giờ lại đổ cho nàng.” một ông lão bên đường nói.

“Ông tốt nhất đừng nói lớn, tên mặt đỏ kia là người nhà họ Lý. Tên này cũng không thua kém gì tam đại vô lại, nếu để hắn nghe được thì ông sống qua không được ngày mai.” Một đại thúc nghe ông lão nói vậy vội nói nhỏ vào tai.

“Chỉ trách cô nương này xui xẻo.” một người khác nói.

“Quả nhiên là Lý công tử của Lý gia có khác, đúng là oai phong lẫm liệt hơn người.”

Lên tiếng là bọn người Hạo Thiên đang đi ra từ trong đám đông. Trước mắt hắn là cảnh hai tên gia đình sức dài vai rộng, đang kéo một thiếu nữ giọng nài nỉ van xin, còn đứng phía trước là thanh niên áo xanh, mặt đỏ, tay cầm nửa mảnh ngọc bội. Ngoài ra còn có một mảnh nằm dưới đất, y chính là Lý Sự của Lý Gia.

Hạo Thiên bình thường vốn là không ưa gì Lý Gia, nhất là càng muốn dạy dỗ tên Lý Sự này, Hôm nay vô tình có được cơ hội tốt thì làm sao hắn có thể bỏ qua.

“Hay cho câu, chính là bán cả người đi cũng không đủ bồi thường, hay cho cái Định Phân ngọc bội bảo vật gia truyền, nhìn đúng là không tầm thường.”

Hạo Thiên bước dạo một vòng tròn quanh Lý Sự vừa nói đầy vẻ mỉa mai.

“Nghe người nói giá trị của nó, ta liền nghĩ đến cái vị chủ tiệm cầm đồ, đúng là Lý gia công tử thật có đảm lược.”

Lý Sự thấy Hạo Thiên nhắc đến chủ tiệm cầm đồ, hần liền biến sắc. “Tên vô lại trời đánh này, không phải là đang bị phụ thân hần phạt giam lỏng hay sao, tự đứng lại xuất hiện ở đây?”

Lý Sự giả vờ bình tĩnh trầm giọng nói: “Hạo Thiên, người muốn xen vào việc của bốn công tử là có ý gì?”

Hạo Thiên nhặt nửa mảnh ngọc bội dưới đất lên, dùng tay chà xát bề mặt của nó xong thổi mấy lần, rồi lấy ống tay áo lau qua.

“Làm gì? ta đang xem thử bảo vật gia truyền của Lý gia, có đúng là tạc ngọc Lý Sự người mua từ cửa hàng Cửu Ngọc cách đây hai ngày trước. Người nói xem có phải hay không?” Hạo Thiên nói xong quay mặt ra sau nhìn về Lưu Hiên.

“Chính là nó đó lão đại, hai ngày trước ta ghé cửa hàng Cửu Ngọc thì thấy, định lấy đi à không là mua đi, để tặng A Nguyệt cô nương ở Di Hồng Viện, thì hần dùng thủ đoạn đoạt trước.” Lưu Hiên chen ngang với vẻ trào phúng và tức giận, hiển nhiên vì việc mất viên ngọc để tặng người đẹp làm cho hần cực kỳ khó chịu.

“Tên mập chét bầm ăn nói xằng bậy, đây rõ ràng vật gia truyền Lý gia ta, người nói thế tức là đang xem thường Lý gia, có tin bốn công tử đem hai chân người đánh gãy.” Lý Sự nhìn chằm chằm vào Lưu Hiên như muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Lưu Hiên nghe thế liền chạy thẳng nấp lưng Hạo Thiên, tuy nói Lưu gia hần cũng là cự đầu ở Thủy thành này, nhưng so với Lý gia hết sức cường đại thì gia tộc hần cũng không thể vì hần mà đi đắc tội được.

“Hừ, ban ngày ban mặt cường ép thiếu nữ, vật chứng đã có, cần ta cho người gọi ông chủ Triệu của Cửu Các tới xác nhận hay không. Hần là Lý Gia các người một tay che trời không coi vương pháp ra gì đi.” Hạo Thiên vừa nói tay vừa xoa xoa mảnh còn lại của chiếc ngọc bội bị vỡ.

“Người đâu bắt hần về giao cho thành chủ giải quyết “ Hạo Thiên chỉ vào mặt Lý Sự hét lên.

... ..

Nhưng mà không có ai lao lên bắt hần, cũng như không có ai trả lời Hạo Thiên, bây giờ y mới sực nhớ là mình trốn ra ngoài chơi, nên cũng không mang theo gia đình, hay người của chấp pháp vệ theo bảo hộ. Mặt Hạo Thiên bỗng nhiên đỏ lên, đang muốn nói gì đó thì Lý Sự cắt ngang.

“Được lắm, chuyện lần này ta sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu, về” Nói xong Lý Sự quay người lại nhanh chân đi ra khỏi đám đông, hai tên gia đình thấy thế buông cô gái ra rồi vội vã chạy theo chủ nhân.

Người dân xung quanh thấy thế biết là xong chuyện rồi liền giải tán trong lòng vẫn thờ dài tiếc nuối phải chi to chuyện một tí nữa thì lại bớt đi một tên vô lại hại dân.

Bạch Vô Thành cùng Lưu Hiên vòng ra trước mặt Hạo Thiên, giờ ngón tay cái lên. “Lão Đại thật là uy phong nha, nhìn tên họ Lý kia trốn nhanh như chó vậy, thật là hả dạ.”

Từ lúc rời quán rượu, cả ba tiến đến đám đông, Lưu Hiên nhìn thấy hai mảnh ngọc bội, gã mới nhớ lại chuyện hai ngày trước đến cửa hàng Cửu Ngọc thì thấy cái ngọc bội này, chưa kịp lấy thì Lý Sự đến, tranh cái ngọc bội này cùng hần. Bình thường ba người bọn hần muốn mua cái gì thì không ai dám đòi tiền, nên cũng không gọi là mua được, cứ muốn gì thì lấy chẳng ai dám tranh giành hay ngăn cản.

Ông chủ Triệu thấy hai người đều muốn lấy cái ngọc bội này, cũng cảm thấy có chút đau đầu, hai tên này đều là người hần đây vào không được, vì đều là loại vô lại thù dai. Suy nghĩ một hồi, hần quyết định ai trả giá cao hơn thì bán lại cho người đó.

Lưu Hiên nghe thế nhướng mày, bình thường bọn hần ra ngoài ăn chơi hay mua gì đó đều làm gì có ai dám đòi tiền, cũng không gọi là mua được. Cứ muốn gì thì lấy không ai dám tranh giành, nên có bao giờ mang tiền bên người. Cuối cùng gã đành hậm hực quay người bỏ đi ra.

...

“Hừ, may cho hần là ta không mang theo người, chứ nếu không làm sao để hần đi dễ dàng như vậy được.” Hạo Thiên nói.

“Lão Đại, nếu tối nay chúng ta ghé Lý Gia thăm Lý Mạn tiểu thư thì thế nào” Bạch Vô Thành nở nụ cười gian nhìn qua Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên nhìn gã với ánh mắt cổ quái nói “Người biết bố trí nhà họ Lý thế nào sao?”

Bạch Vô Thành cười. “Lần trước ta theo phụ thân có ghé qua đó chúc thọ Lý Bá thì đau bụng trên đường ra nhà xí có ngang qua chỗ, hướng chi trước giờ nhĩ thức ghé qua Lý gia thỏa thuận vài chuyện làm ăn, cha ta bắt đi theo để học hỏi dần, nên coi như cũng nắm rõ vị trí các phòng.”

Lý Bá là gia chủ nhà họ Lý, lần trước lễ mừng thọ gã năm mươi tuổi, khi đó Hạo Thiên bị cha hần là cấm không được đi vì sợ hần gây chuyện.

Lý Mạn là con gái của Lý Bá, muội muội của Lý Sự, nổi tiếng xinh đẹp, cầm kỳ thi họa đều thông thạo, ngoài ra cũng nghe đồn là một thân công phu không tầm thường. Nếu xếp theo nhan sắc, tài năng thì được xếp vào vị trí thứ hai của Thủy Thành.

Gần đây nhất biết bao nhiêu vị công tử muốn đến cầu thân đều bị nàng khéo léo từ chối. Nên hiện tại mười sáu tuổi rồi mà vẫn chưa nghe nàng có hôn ước với ai.

Lưu Hiền gật đầu nói. “Lão đại, nghe đồn nàng biết võ công a, chỉ sợ vạn nhất ...”

Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Quyển 1: Từ Du

Lưu Hiền gật đầu nói. “Lão đại, nghe đồn nàng biết võ công a, chỉ sợ vạn nhất ...”

Cốc.

Hạo Thiên gõ đầu Lưu Hiền nói: “Năm nay nàng mười sáu tuổi, vừa tinh thông cảm kỳ thi họa, giỏi võ công. Người nghĩ xem, nàng tập võ từ trong bụng mẹ hay sao, nghe có hợp lý hay không. Huống chi phận nữ tử như nàng thì có bao nhiêu sức lực, thậm chí võ công cao cường thì dám làm gì ta hay sao.”

“Đúng, đúng, lão đại thật anh minh thần võ.” Lưu Hiền vừa ôm đầu lại vừa gật gật phụ họa.

“Đa ... đa tạ ba vị công tử cứu mạng” thiếu nữ bị Lý Sự cưỡng ép ngồi dậy tay chân run rẩy, sợ hãi nhìn Hạo Thiên nói.

Mà lý do nàng vẫn còn run không phải vì Lý Sự, mà là do ba tên trước mặt tiếng xấu còn hơn cả tên họ Lý trước đó. Điều không phải là cái loại gì tốt đẹp. Nếu nàng cứ im lặng trốn đi, để hẳn thấy được thì sợ kết quả còn bi thảm hơn. Cho nên nàng quyết định mặc cho số phận, có ra sao thì coi như là ý trời, cùng lắm trường hợp xấu nhất thì nàng nhất định sẽ cắn lưỡi tự vẫn.

Hạo Thiên giờ mới sực nhớ tới thiếu nữ, quay sang nhìn qua nàng, đưa lưỡi liếm môi. “Cứu người cũng không thể cảm ơn suông như vậy được, nên lấy gì đó báo đáp.”

Lưu Hiền cười vội vùi hòa theo. “Đúng đúng, là lấy thân báo đáp.”

Thiếu nữ đang ngồi trên đất, nghe thế mặt liền trắng bệch, nước mắt bắt đầu rơi, đúng như nàng nghĩ đều cùng một loại người, coi như thân mình chỉ sợ khó giữ rồi.

Bỗng nhiên ở đâu xuất hiện ông lão khuôn mặt hóp háp, gầy còm gần sáu mươi tuổi chạy từ xa tới nhìn thiếu nữ đầy lo lắng hỏi “Tiểu Hoa, có sao không?”

Lão Bá vốn là đang bán cháo, nghe có người chạy tới báo con hắn gặp chuyện, liền bỏ cả hàng chạy đến xem. Tới nơi thấy nàng ngồi dưới đất không bị gì mới an tâm thở phào. Bỗng nhiên lão cảm giác có sau lưng mình như có ai nhìn chằm chằm, lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy ba người thanh niên, mặt tái nhợt không còn một chút máu, giọng run rẩy. “Hạo ... Hạo công tử.”

Lúc này lão sực nhớ ra điều gì, vội vàng chạy tới ôm chân Hạo Thiên cầu xin. “Là lão dạy tiểu nữ không tốt, để nó đắc tội công tử, xin công tử tha cho tiểu nữ. Công tử muốn gì lão cũng làm, dù là làm trâu làm ngựa, chỉ công tử tha cho tiểu Hoa.”

Hạo Thiên thấy lão bá chạy tới ôm chân mình, mang theo cái mùi cháo nồng nặc, ánh mắt y toát lên vẻ chán ghét liền đá ra, lão bá bị đá văng ra xa nhăn mặt lại vì đau đớn, nhưng không hé nửa lời vội ngồi dậy bò tới chỗ Hạo Thiên lần nữa.

“Bóp bóp bóp” liên tiếp là những âm thanh của vị lão bá này do đập đầu vào đất mà vang lên. “Tiểu Hoa mất mẹ từ nhỏ do con bạo bệnh, chỉ có hai cha con nương tựa vào nhau sống tới bây giờ, tiểu nữ có làm sao lão cũng không thiết sống, lão cần rom cần cỏ cầu xin công tử.”

Càng nói mắt ông lão càng đỏ, nước mắt tuôn trào vì sợ hãi, từ khóe mắt nhăn nhúm của người đã lớn tuổi, những giọt máu đỏ bắt đầu xuất hiện trên cái trán đầy nếp nhăn. Trong phút chốc, máu chảy lan ra cả nền gạch lát đường.

Từ khi lão bá chạy đến, người hai bên đường bắt đầu tụ lại lần nữa, nhìn lão bá đập đầu tới mức chảy cả máu, ướt cả mặt. Có người cảm phần thảm tử trong lòng, cũng có người chỉ thờ dài thăm than, hai cha con hôm nay thật xui xẻo.

“Thật tội nghiệp hai cha con lão bá, trước giờ những thiếu nữ lọt vào tay ba tên súc sinh này đều đều không có kết quả tốt, thiếu nữ lúc trước xinh đẹp như hoa sau khi bị bọn chúng giày vò đều không chịu nổi có người đã tự vẫn để kết thúc đau đớn.” Một giọng nói đầu đó trong đám đông lên tiếng.

Hạo Thiên sau khi nghe lão bá van nài, lần dập đầu liên tục xuống đất cầu xin, sắc mặt y vẫn không thay đổi, đột nhiên hấn nhớ tới điều gì đó về mặt lạnh lùng, không quan tâm thay vào đó là hoang mang, lo lắng. Lập tức vội vã chạy về hướng quán rượu Quê Hoa, leo lên ngựa phóng như bay về Hạo phủ.

Lúc đi ngang qua Lư Hiền cùng Bạch Tư Thành hấn nói nhỏ “Các ngươi lo chuẩn bị đi, tối nay giờ cũ gặp nhau.”

Hai cha con hàng cháo thấy Hạo Thiên bỏ đi, thì như bỏ được tảng đá đặt trong lòng vội dìu nhau đứng dậy, trở về gánh cháo thu dọn rồi về nhà.

...

Tại Hạo Phủ, trong phòng của Hạo Thiên

“Hạo công tử đi nhà xí cũng đã một canh giờ rồi, có cần ta cho mời người tới xem bệnh không, nếu công tử xảy ra chuyện gì thì thành chủ chính là trách phạt ta.” Hàn lão gia nhìn chăm chăm vào Tiểu Tam nói.

“Không phải, không phải là công tử có chút không quen thức ăn nên mới đau bụng, quản gia chớ lo lắng.”

Tiểu Tam vừa nói hai tay liền quơ lia lịa trong bụng thì khấn vái “Công tử a ngài giờ này ở đâu mau về lẹ chứ nếu không ngày mai cái mông ta không thể đặt xuống ghế rồi.”

“Thật đúng là không gì thoải mái bằng giải quyết kịp thời. Ô Hàn quản gia tới kiểm tra à, sáng ra ăn vài thứ không quen nên đi nhà xí liên tục, phụ thân phạt, ta vốn vẫn là nghiêm chỉnh chấp hành, chưa rời khỏi Hạo Phủ nửa bước.” Hạo Thiên vừa vào vừa xoa xoa cái bụng cười cười.

Hàn quản gia nhìn Hạo Thiên một hồi mặt không biểu tình lại quay người đi ra ngoài, thấy hấn rồi đi Hạo Thiên thở phào may mà hấn còn nhớ để mà chạy về kịp.

Hàn quản gia tên Hàn Lương, đi theo phụ thân từ lúc hấn còn nhỏ, nhưng mỗi lần đối mặt với Hàn Lương luôn khiến hấn có cảm giác rất lạ, lại có chút đáng sợ cho nên chưa bao giờ hấn dám đùa giỡn buông thả trước mặt ông ta. Cũng may là hấn phi ngựa leo tường về kịp lúc chứ nếu không cũng không tiện giải thích.

Tiểu Tam rót trà đưa cho Hạo Thiên mặt đầy hấn nhó. “Công tử, dù sao thời hạn phạt cũng còn có vài ngày nữa là hết, hay là yên ổn trong nhà đi, chứ sợ là kẻ này không dùng được nữa.”

Hạo Thiên đặt chén trà xuống lờm hấn nói “Ta còn không sợ thì ngươi sợ cái gì, mang com lên ta đói rồi.”

“Vâng.” Tiểu Tam mặt méo xẹo nói xong quay lưng ra khỏi phòng trong miệng lầm bầm “ngươi tất nhiên là không sợ rồi, nếu chuyện bề ra cùng lắm là ngươi bị phạt thêm vài ngày nhưng còn ta thì không những ăn đòn còn bị trừ lương rất thâm.”

Ở Một căn phòng khác: “Hàn quản gia chuyện là như thế.” Một tên gia đình kết thúc việc bẩm báo với Hàn Lương.

“Được rồi ta đã biết, ngươi đi làm việc đi.” tên gia đình vừa đi khỏi lòng mảy Hàn Lương nhướng lên “Hừ, Lý Sự, Lý Gia”.

Vốn là một vị quản gia lâu năm, chuyện Hạo Thiên có ra ngoài hay không hấn không thể nào không biết, chỉ là nhắm mắt cho qua giả vờ không thấy, với tính nết của Hạo Thiên mà yên ổn chịu phạt cấm túc trong phòng trừ khi mặt trời mọc hướng Tây.

Cùng lúc đó tại một biệt viện trong Lý phủ.

Một thanh niên quỳ chấp tay trước mặt lão giả, trên tay lão giả lơ lửng hai viên cầu lửa một đỏ một xanh, hai viên cầu bắt đầu chuyển động vòng tròn, càng lúc càng nhanh, đến mức chỉ nhìn thấy hai vệt sáng xanh đỏ nối đuôi nhau xoay theo một vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Quyển 1: Từ Du

Cùng lúc đó tại một biệt viện trong Lý phủ.

Một thanh niên quỳ chấp tay trước mặt lão giả, trên tay lão giả lơ lửng hai viên cầu lửa một đỏ một xanh, hai viên cầu bắt đầu chuyển động vòng tròn, càng lúc càng nhanh đến mức chỉ nhìn thấy hai vệt sáng xanh đỏ nối đuôi nhau xoay theo một vòng.

Tê tê tê.

Ở giữa dải ánh sáng hai màu, xuất hiện một viên cầu nhỏ lấp lánh, càng lúc càng lớn dần, bên trong viên cầu xuất hiện hai màu đỏ xanh, phân thành nửa cân bằng, trên mặt lão già lấm tấm mồ hôi nhưng miệng thì nở một nụ cười nhẹ.

Xung quanh vườn cây xảy ra cảnh kì dị, một bên bắt đầu héo rũ rồi bốc cháy hùng hục, nửa còn lại khô lạnh lại rồi kết thành băng.

Bỗng nhiên, màu đỏ bên trong viên cầu bắt đầu lặn át đi màu xanh, dần dần chiếm trọn lấy toàn bộ. Lúc này viên cầu đã chỉ có một màu đỏ, nó lác lác liên tục giống như không ổn định.

Ở trung tâm, viên cầu bắt đầu đổi thành màu trắng, càng lúc càng nhạt dần, như có dấu hiệu tan biến. Cuối cùng cũng biến mất với dải ánh sáng hai màu ban đầu. Trong phút chốc mọi thứ như chưa có gì xảy ra ngoài những hàng cây cháy trụi.

“Vẫn chưa được.”

Lão già thở dài ngẩng lên trời về mặt đầy tiếc nuối, trong chốc lát nhìn xuống hỏi thanh niên đang quỳ. “Sự tình thế nào rồi?”

“Thưa tổ phụ, đã hoàn thành.” thanh niên đang quỳ trả lời.

“Tốt báo cho Mạn nhi chuẩn bị bước kế tiếp.” Ánh mắt lão già hiện lóe lên vẻ âm hiểm.

“Hạo gia, Thiên Hoa Môn các người cứ chờ đi.”

Cổng phía Đông cách Thủy Thành hai ngàn dặm, có hai bóng người đứng trên hai thanh kiếm bay theo hướng về Thủy Thành.

“Liễu sư tỷ, lần này Phi Vân Môn thông báo tìm được một kiện bảo vật, theo như miêu tả thì liệu có phải hay không là của tông môn chúng ta thất lạc, trong trận đại chiến năm mươi năm trước?” Lên tiếng là một người đầu trọc, cao to tầm ba mươi tuổi, hướng về phía người còn lại là một thiếu nữ còn rất trẻ hời.

“Sự tình chỉ sợ không đơn giản.”

Thiếu nữ dừng bước, nhìn qua người đầu trọc thật lâu sau đó lắc đầu đi tiếp. Sư đệ này thân hình có chút trái ngược với bộ não, chuyện gì cũng nghĩ rất đơn giản. Đầu óc kém như vậy, hèn gì tới giờ vẫn dậm chân một chỗ tu vì không tăng tiến, tuy thế nhưng nàng vẫn mở miệng giải thích.

“Phi Vân Môn với tông môn chúng ta cách nhau có một cái son mạch, quan hệ cũng không rõ ràng, tuy là hợp tác nhưng cũng là chưa nhất định.”

“Bỗng dưng lần này phát hiện được bảo vật, dù là có là bảo vật của chúng ta, cũng không nhất định phải đưa thông tin ra ngoài cho chúng ta biết. Nếu là người là bọn hắn, phát hiện ra bảo vật thì người có hay không thông báo, có hay không trả lại?”

“Ý sư tỷ là bọn hắn cố tình?” đại hán nhíu mày.

“Cũng chưa hẳn, đề phòng vẫn hơn, dù sao nhiệm vụ của chúng ta chỉ là tìm hiểu, nếu đúng là thứ thất lạc trong cuộc chiến năm mươi năm trước thì bằng mọi giá phải lấy về.” thiếu nữ nói.

“Còn nếu là có âm mưu?”

“Tùy cơ ứng biến, lỡ đâu xảy ra chuyện gì mà chúng ta không có khả năng kiểm soát, thì người về trước báo lại cho tông môn, ta ở lại quan sát tình hình.”

Bên Hồng Lý phủ.

Tiểu Tam quỳ xuống muốn rót nước mát, thà rằng là nhà nào đó tiểu thư còn dễ giải quyết. Lần này nếu để lão gia phát hiện được nếu không phải lộ ra thì nhất định là bị đánh tàn phế.

Hắn sống ở Thủy thành từ nhỏ, mười tuổi bị gia đình bán vào Hạo gia, nên hắn hiểu rõ mỗi khi vị thành chủ nhà hắn nổi giận lên đáng sợ như thế nào.

“Công tử, lần này nhất định không được, Lý phủ không dễ trêu vào, nếu lão gia mà biết chỉ sợ... sợ...”

“Bốp.” Tiểu Tam té nhào nằm dưới đất, trên mặt hắn liền xuất hiện dấu bàn tay đỏ chót in trên mặt.

“Người nói nhiều như vậy làm cái gì, thêm bất kỳ một chữ nào nữa thì đầu lưỡi của người sẽ đem đi nuôi chó.”

“Phiền phức, loại hạ nhân này nếu không phải nghĩ công lao hắn hầu hạ ta gần mười năm, có chút tác dụng che mắt mỗi khi bị phụ thân phạt thì đã đánh gãy chân tay ném ra ngoài đường.” Hạo Thiên thầm mắng.

“Được rồi, lão đại bớt giận chỉ là một tên hạ nhân mà thôi, chúng ta tập trung vào chuyện chính đi, nhờ đâu ồn ào quá mà bị phát hiện thì không hay.” Bạch Tư Thành tươi cười khuyen nhủ.

“Đúng đúng, lão đại bỏ qua đi tranh thủ thời gian, nhờ đâu trễ quá Lý tiểu thư tắm xong thì đúng là công cốc.” Lưu Hiến hòa theo.

“Người còn đứng đó?” Hạo Thiên gắt gỏng.

Tiểu Tam xoa xoa cái mặt liền chạy tới sát tường làm tư thế đứng tấn, hai tay chồng lên nhau để trước mặt.

“Lão đại, để đệ vào trước xem tình hình.” nói xong Bạch Tư Thành nhảy lên tay Tiểu Tam nhún mạnh rồi leo lên tường.

Hai tay Bạch Tư Thành chống lên tường, dồn sức xuống tay, nâng cả người qua tường, trông rất chuyên nghiệp. Thể hiện kinh nghiệm nhiều lần trèo tường xem trộm người tắm.

“Vào đi lão đại, rất an toàn không có gia đình đi tuần.” ngó nghiêng một hồi sau khi leo vào Bạch Tư Thành nói.

Nghe tiếng nói ở bên kia tường, Hạo Thiên đi tới trước mặt Tiểu Tam nhìn hấn.

“Thành thật một chút, đứng đây cảnh giới, nếu có ai tới hoặc phát hiện thì phải giả tiếng chim cảnh báo, làm sai người hấn là biết hậu quả.”

Nói xong, Hạo Thiên nhảy lên tay hấn, đu lên tường rồi leo vào, tác phong không kém Bạch Tư Thành bao nhiêu.

“Tới ta, tới lượt ta.” Luru Hiền lùi một mạch lấy đà, ịch chạy tới.

Tiểu Tam mặt liền biến sắc, mỗi lần giúp 3 cái ăn hại công tử này trèo tường, thì cái cửa ải vị Luru công tử béo lùn này là khó khăn nhất.

Luru Hiền lấy đà chạy tới, dồn hết sức lực vào chân đạp trên tay Tiểu Tam, phóng cả người lên, hấn vươn tay ra bám vào được thành tường, bắt đầu dồn sức vào tay nâng người lên nhưng mà nâng không nổi cả người lại hạ xuống, hấn lại dồn sức xuống nâng người lên nhưng vẫn không được 2 chân hấn đạp qua đạp lại rất cuộc, vẫn là không lên nổi.

Tiểu Tam đứng nhìn, tuy là buồn cười nhưng là không dám cười, hấn nhìn Luru Hiền giống như cục thịt bị treo.

“Giúp ... giúp ta.” Luru Hiền đỏ mặt hỏi Tiểu Tam nói.

Đúng là mười lần như một, Tiểu Tam thở dài.

“Luru công tử, đặc tội,” Nói xong Tiểu Tam chấp hai tay lại, ngón tay xen vào nhau, hai ngón trỏ thì hướng ra ngoài, nhắm tới cái nơi hơi hơi nhạy cảm của Luru Hiền, đâm thẳng tay vào đó.

Luru Hiền từ lúc nghe “đặc tội.” Cả người gã liền run một chập, sau đó gồng cả người lên, lập tức cảm giác được thứ gì đó đâm vào mông, cái cảm giác quen thuộc mà lúc nào trèo tường gã cũng trải qua, Luru Hiền dồn sức xuống tay lần nữa, không biết động lực từ đâu khiến cả người hấn nâng lên, lặn hấn xuống bên kia tường, trong miệng còn lẩm bẩm “Khô tận cam lai, khô tận cam lai.”

Phía dưới tường, Tiểu Tam lắc đầu về mặt đầy hăm mộ “Luru công tử đúng là Luru công tử, quả thật trâu bò.” Nói xong, hấn đưa hai ngón tay lúc nãy đâm vào mông Luru Hiền chà qua chà lại dưới đất.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Quyển 1: Từ Du

Phía dưới tường, Tiểu Tam lắc đầu về mặt đầy hăm mộ. “Luru công tử đúng là Luru công tử, quả thật trâu bò.” Nói xong, hấn đưa hai ngón tay lúc nãy đâm vào mông Luru Hiền chà qua chà lại dưới đất.

“Bịch.” tiếng cái bụng to tròn, của Luru Hiền chạm vào đất trước tiên, hai chân sau co lại, hai tay dang ra, vói dáng nằm sấp nhìn thật giống con cóc.

Hạo Thiên nhìn qua Bạch Tư Thành, Bạch Tư Thành hiểu ý liền tới đỡ hấn, Luru Hiền khoác tay tỏ ý không cần rồi lồm cồm bò dậy,

sau khi đứng lên, hai tay hấn liền che lấy cái mông, hai chân nhón gót, đứng thành một tư thế rất kỳ dị.

Bạch Tư Thành cùng Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào Luru Hiền, có cùng một suy nghĩ ... “Con mẹ nó, hấn lại phát bệnh à?”

Vì những lần trước trèo tường, gã đều có cùng một loại tư thế này, Luru Hiền giải thích là lúc nhỏ, phụ thân hấn bắt hấn tập võ công bị tẩu hỏa nhập ma, về sau mỗi khi tiếp đất từ trên cao, liền phát bệnh hai tay phải đưa ra sau hai chân phải nhón gót mới di chuyển được.

Luru Hiền thấy hai người nhìn hấn liền hiểu hai người đang nghĩ gì mặt đỏ lên liền cười trừ nói.

“Không sao, không sao, bệnh cũ tái phát, phải đi nhanh một chút nếu Lý tiểu thư tằm xong. Đại sự không thành thì chính là khổ tận mà không được cam lai.” Hân cũng không thể nói là mong của mình bị cưỡng được nên đành bịa ra một lý do.

Hai người ngơ ngác nhìn hân “Cái gì cam lai?”

Hân lắc đầu. “Không có gì, lão nhị dẫn đường đi, phải rồi lão đại người nhìn thấy qua Lý tiểu thư chưa, ta chỉ là nghe đồn rất đẹp, nhưng chưa từng thấy qua, chỉ là không biết là khi cởi bỏ lớp quần áo đi, có đẹp hơn so với A Nguyệt ở Di Hồng Viện không?” Lưu Hiến liếm môi ánh mắt hiện lên đầy vẻ dâm* tà.

Hạo Thiên lắc đầu. “Ta cũng chưa gặp bao giờ, nàng cũng không phải lớn lên ở Thủy Thành cũng là mới chuyển đến đây không lâu, ta cũng chỉ là nghe qua lời đồn, cũng mong là đừng làm ta thất vọng.”

“Chẳng phải xem xong liền biết sao, lão đại yên tâm nếu Lý tiểu thư dung mạo bình thường, thì tuyệt nhiên sẽ không có những lời đồn thổi đó” Bạch Tư Thành quay đầu lại nói.

Bạch Tư Thành đi trước, Hạo Thiên theo sau, Lưu Hiến chấp tay sau mông nhón gót đi cuối, sau một thời gian đi qua hai cái đình viện. Hạo Thiên cảm thấy có gì đó không đúng, liền hỏi Bạch Tư Thành. “Lão nhị, ta thấy có chút không ổn, Lý phủ tuy không bằng Hạo phủ nhưng dù gì cũng là đệ nhị thế gia ở Thủy Thành. Từ lúc trời tường vào đến giờ ngoài hai tên gác cổng, một bóng gia đình hay nha hoàn ta đều không thấy qua, có phải hay không có vấn đề.”

Bình thường, mỗi cái địa phương hân đột nhập vào không trốn đông cũng né tây, hướng hồ ở đây là gia tộc nhất nhì Thủy Thành. Số lượng gia đình cùng người hầu cũng không dưới một trăm, mà ba người bọn hân đi một vòng mà một bóng người cũng không có.

“Đứng, đứng ... ta thấy Lý phủ cũng quá dễ đột nhập đi. “Lưu Hiến nghe Hạo Thiên hỏi Bạch Tư Thành hân liền ý thức được có vấn đề liền xen vào.

Bạch Tư Thành liền đứng lại nhìn trước nhìn sau một hồi rồi quay đầu nhỏ giọng giải thích. “Có chuyện này sợ lão đại không biết, Lý gia không biết từ đâu phát hiện ra bảo vật, hiện tại chắc là đang tập trung gần hết người của Lý phủ ra cổng Tây để áp tải bảo vật.”

Hạo Thiên nghe thế ánh lộ vẻ kinh thường, Hạo gia là một đại tộc nên loại bảo vật gì mà hân chưa từng thấy qua, không phải dạ minh châu thì là bảo thạch, ngọc bội, bảo kiếm hoặc tranh vẽ.

“Bảo vật gì?” Lưu Hiến liền hỏi.

Thấy được vẻ mặt kinh thường của Hạo Thiên, Bạch Tư Thành liền nở một nụ cười bí hiểm nói. “Cũng không phải là loại bảo vật như lão đại đang nghĩ, nếu đơn giản thế thì cũng không tới mức gần hết người trong Lý phủ kéo ra cổng Tây đi nha.”

Hạo Thiên nghe thế ý thức được vấn đề, kinh thường trong mắt liền mất đi thay vào đó là chút hiếu kỳ “Cái gì bảo vật, đừng úp úp mở mở?”

“Là bảo vật tiên gia.”

“Tiên gia? cái nào tiên gia, có phải hay không tiên gia đập trên kiếm bay qua lại, lật tay một cái là làm người chết sống lại.” Lưu Hiến liền hỏi, Hạo Thiên cũng tò mò. “Tiên nhân có thật sao?”

Lúc nhỏ Hạo Thiên thích nhất là nghe những chuyện này, mỗi tối trước khi ngủ mẫu thân hân đều kể cho nghe, lúc đó mỗi lần ra vườn hân đều cầm một cành cây miếng lăm bằm giả vờ niệm cái gì đó, hoặc bắt gia đình bé hân lên cao tưởng tượng là đang bay.

Chỉ là sau thời gian dài dần lớn lên, hân dần trưởng thành được đôi chút, có chính kiến riêng của mình, những điều đó đều quá xa xôi, mờ ảo đến mức hân chẳng thể thấy được, nên dần không tin vào nữa. Đến bây giờ khi Bạch Tư Thành nhắc lại về mặt hân tràn đầy hứng thú và tò mò, liền hỏi “Lão nhị, làm sao ngươi biết.”

“Lão đại, người biết rõ nhà ta kinh doanh dược liệu, dược thảo. Hôm trước nhị thúc nhà ta đang áp tải một kiện dược thảo đi Triệu Quốc về, trên đường có gặp qua người của Lý gia đi ngược hướng áp tải một cái rương, được bọc kỹ bằng hai lớp vải, bên ngoài miếng vải buộc chần chặt dây thừng, vốn cũng chả có gì đặc biệt nhưng trời đang đổ mưa...”

“Trời mưa thì sao.” Lưu Hiến lúc này đã hết “bệnh” tư thế trở về bình thường liền chen vào hỏi. Hạo Thiên bực tức đá hân một cái vào mông “Đề yên hân kẻ tiếp.”

Lưu Hiến sắc mặt nhăn nhó vết thương cũ vừa bớt đau bị đá vào liền “bệnh” trở lại, hai chân nhón gót, hay tay che mông.

Bạch Tư Thành liền kể tiếp “Trời mưa nhưng lạ ở đây là không một giọt mưa chạm vào được tới chiếc rương, rồi gần tới lại bốc hơi mất, miếng vải che không ướt lấy một chút nào. Trong khi đó kiện dược thảo nhà ta bỗng dưng nhẹ đi rất nhiều, nhị thúc liền dừng lại cho người mở ra kiểm tra, lão đại người đoán xem bên trong thế nào?”

“Như thế nào?” Hạo Thiên đầy tò mò hỏi.

“Là héo sạch toàn bộ, nhị thúc ta sau một đêm suy nghĩ liền khẳng định là bảo vật của tiên gia, mới có thể khiến mọi chuyện kì dị như vậy.”

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, ba người liền đi đến một gian phòng rất rộng, cả ba người ngó trước ngó sau rồi đẩy cửa đi vào trong.

Chương 6

Quyển 1: Từ Du

Trong lúc vừa đi vừa nói chuyện, ba người liền tới một gian phòng rất rộng, cả ba ngó trước ngó sau rồi đẩy cửa tiến vào trong.

Bên trong chia làm hai hồ, một lớn, một nhỏ nằm ở cuối hai góc phòng. Hồ lớn thì có hàng loạt những viên đá màu đỏ bọc theo bờ hồ, trên mặt hồ có từng làn khói mỏng bốc lên nghi ngút. Hồ nhỏ thì khá bình thường chỉ khác biệt ở chỗ những viên đá bọc xung quanh hồ là màu xanh.

Ở một góc phòng khác, là một cái thùng gỗ rất lớn kèm một tấm bình phong nhỏ, dùng để treo quần áo.

Lưu Hiểu chỉ vào cái hồ to hỏi. “Lão đại nhìn xem kia có phải là hồ nước nóng không, ta thấy có khói bốc lên kia?”

Vừa hỏi xong, chưa ai kịp trả lời, Lưu Hiểu chạy một mạch tới, đưa ngón tay ngâm vào nước. Còn chưa tới một giây, gã vội rút ngón tay ra thổi phù phù.

“Lý gia phong thủy thật là tốt, ngay bên trong phủ có cả một cái hồ nước nóng, thật đáng ghen tị. Ở nhà ta mỗi lần muốn tắm nước nóng đều phải nấu qua, nhưng chỉ hạn chế tắm trong thùng gỗ cũng không thoải mái bằng ở đây, không hổ là đệ nhị thế gia.” Lưu Hiểu nói đầy vẻ hâm mộ.

Hạo Thiên cảm thấy khó hiểu, hần lớn lên từ nhỏ ở Thủy Thành, là con trai thành chủ cái gì chưa từng thấy qua, nhưng chưa bao giờ nghe qua có cái gì mạch nước nóng ngầm bên dưới, vì căn bản hiện tại hồ nước nóng loại này Hạo phủ nhà hần còn không có.

Cắt đứt suy nghĩ của Hạo Thiên là tiếng bước chân của một vài người đang đi đến.

“Nhanh, nhanh, có người tới.”

Bạch Tư Thành lên tiếng cả ba chạy vào một góc sau tấm bình phong, cũng may là tấm bình phong khá cao, cả ba người ngồi xuống ở giữa có một khe hở có thể nhìn được.

Nhìn theo khe hở, tiến vào gian phòng gồm ba nữ nhân. Theo trang phục, thì có lẽ là hai nha hoàn và Lý tiểu thư nổi tiếng Lý Mạn. Chỉ tiếc là khe hở hơi nhỏ, nên nhìn có chút không rõ ràng.

Hai nha hoàn thì tới gần thùng gỗ pha nước, sau khi pha xong nhẹ nhàng bước đến bên nữ nhân còn lại nói. “Tiểu Thư nước đã pha xong,” rồi giúp nàng cởi chiếc áo ngoài vắt lên trên tấm bình phong gần đó, để lộ làn da bụng nhìn mịn màng trắng trẻo như trứng gà mới bóc vỏ.

Hạo Thiên cúi người xuống, nhìn theo khe hở đi lên, dần dần từ bụng đi lên một tí đập vào mắt là vòng eo thon gọn, hần thăm nghĩ chỉ cần đưa hai tay ra là gần như có thể ôm trọn nó vào lòng.

Lên dần phía trên, là một lớp vải màu đỏ. Thêu hình hai con uyên ương song song hai bên, mà tại ngay phần hai con uyên ương bắt đầu nhô lên cao hơn so với bình thường.

Đặc biệt ngay hai con mắt được đính bằng ngọc, lại là nơi nhô lên cao nhất như một hòn đá giữa ngọn đồi tròn cong đều, nhìn vừa lấp lánh lại đầy mê hoặc.

Hạo Thiên đưa hai bàn tay ra trước mặt, rồi lại nhìn vào khe hở ngay tấm bình phong một lần nữa thăm nghĩ “Nhất định là vừa tay.”

Bỗng nhiên Hạo Thiên cảm thấy có gì đó ươn ướt phía dưới, nhìn xuống thì thấy những giọt màu đỏ đang rơi xuống chân mình. Hạo Thiên dùng tay quẹt rồi đưa lên nhìn. “Máu?”

Hần lập tức liến sờ lên mũi mình, “Cũng không phải của ta.”

Hạo Thiên nhìn sang bên phải, thì thấy Bạch Tư Thành đang chăm chú vào khe hở tấm bình phong, có vẻ rất ổn ngoại trừ mặt hơi đỏ hơi thở có chút gấp gáp.

Hần quay đầu, nhìn bên trái sát trong góc tường, một nam tử béo lùn chính là Lưu Hiểu, gã đang ngồi chồm hổm nhìn qua khe hở tấm bình phong, mũi đang chảy máu từng giọt từng giọt rơi xuống chân Hạo Thiên.

Hạo Thiên cau mày thăm mắng. “Di Hồng Viện cũng không phải là chưa đi, nhìn trộm cũng không phải là lần đầu có cái gì mà phải chảy máu mũi.” Bỗng dưng Hạo Thiên ý thức được điều gì một lần nữa hần quay qua nhìn Lưu Hiểu.

“Con mẹ nó, lùn đôi lúc cũng là một cái lợi.”

Bởi vì Lưu Hiểu lùn, nên có thể thấy hết được toàn bộ, từ khuôn mặt đến cơ thể của thiếu nữ sau bức bình phong. Nhìn đôi mắt đầy đặn nguyên của hắn, giống như bây giờ kêu hắn đi chết, chắc chắn hắn sẽ gật đồng đồng ý.

Hạo Thiên nhìn Lưu Hiểu, cảm giác bây giờ chính là muốn đâm cho hắn một cái, trước giờ cuộc sống của Hạo Thiên rất đầy đủ, muốn gì có đó nên rất ít khi ghen tị với ai, nhưng lần này thì lại khác. Hắn phải thừa nhận là có chút ghen tị với tên mập chết bầm này, y tự hỏi không biết lần sau có nên rủ tên này theo nữa hay không, thì nghe âm thanh vang lên.

“Kéo kẹt, kéo kẹt.” đó là tiếng của cánh cửa khép lại, sự chú ý của Hạo Thiên dời lên hai nha hoàn, hai nàng bắt đầu rời đi cho đến lúc âm thanh cửa đóng lại.

Bổng Bạch Tư Thành khuếch nhẹ khuỷu tay vào người Hạo Thiên, dùng hai mắt ra hiệu tiếp tục nhìn vào khe hở tấm bình phong, hắn cúi sát người nhìn vào, thì phát hiện thân hình kia đã xoay người lại, bước dần tới hồ nước lớn. Vì lúc này hắn cúi sát người nên giờ lại phải nhìn từ trên xuống.

Thay thế cái eo thon gọn, lần này lại là đôi vai nhỏ nhắn trắng muốt, chạy dọc theo một đường cong, nó khiến Hạo Thiên cảm tưởng, chỉ cần đặt bất cứ vật gì lên tấm lưng gầy đó đều sẽ trôi tuột xuống phía dưới. Tất nhiên là vật đó sẽ rơi thẳng một đường xuống đất nếu không bị bờ móng tròn trịa cản lại.

Lý Mạn từng bước, từng bước một đi xuống hồ nước, mỗi lần nào di chuyển, chân co lên thì cặp mông to tròn, đều đặn kia như hai trái bóng tranh giành nhau, một bên ép vào thì bên kia nhô ra.

“Ừc.” Hạo Thiên nuốt nước bọt một cái rồi thảm than. “Cực phẩm a.” Một trong những sở thích khác của hắn ngoài nhìn trộm nữ nhân tắm ra thì đó là thường so sánh, ước lượng những bộ phận đặc biệt bằng hai bàn tay mình.

Hơi thở có chút gấp gáp, lại lần nữa đưa hai tay ra, hắn xòe bàn tay ra hết cỡ để tưởng tượng. “Lần này ... lần này nhất định là không vừa tay, cơ thể phát triển thật tốt.”

Trong lúc hắn ngây người xòe tay ra nhìn xuống, Bạch Tư Thành lại dùng khuỷu tay đẩy vào người hắn một cái, dùng mắt ra hiệu lần nữa. Hạo Thiên lại tập trung nhìn vào khe hở tấm bình phong.

Lần này tuy là hắn vẫn chưa thấy được mặt Lý Mạn, nhưng đã thấy được nửa người của nàng đã chìm trong hồ lớn. Được một lúc bỗng nhiên mặt hồ sôi lên ừng ực, xung quanh nàng xuất hiện sáu tia nước bắn lên không, rồi xoay đều theo vòng tròn xung quanh cơ thể, lượng hơi nước bốc lên càng dày đặc nhìn mờ mờ ảo ảo.

Lần này, Hạo Thiên phải đưa sát đầu xuống đất nhìn qua khe hở mới thấy được.

Ở giữa hồ xuất hiện một cột nước lớn, phía trên cột nước là Lý Mạn đang ngồi gập hai chân lại chéo vào nhau, còn hai tay nàng thì để trước mảnh yếm đỏ thêu uyên ương, ngón tay xen nhau làm ra cái hình thù kỳ dị, căn bản Hạo Thiên nhìn không ra được là hình gì, mà cũng không hiểu được nó đại biểu cho thứ gì.

“Không lẽ nàng thật sự biết võ công, tuy ta trước giờ chưa từng luyện võ, nhưng cũng có nghe qua đôi chút nếu võ công luyện tới mức thượng thừa liền có thể làm được vài thứ kỳ lạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Quyển 1: Từ Du

Bên phía hồ nhỏ, trên mặt hồ xuất hiện một tia nước bắn qua bên hồ lớn, nhắm thẳng vào Lý Mạn cuộn tròn xung quanh cơ thể, song song với dòng nước vốn có ban đầu. Từ khi tia nước bên hồ nhỏ bắn qua hơi nước xung quanh liền biến mất, tất cả mọi thứ hiện ra rõ mồn một, tràn đầy sắc xuân.

Bỗng nhiên có thứ gì đó đập vào đầu hắn, dị vật này bọc trong tấm vải, áp vào trán khiến hắn cảm thấy nóng hổi và cứng cáp dị thường. Hạo Thiên quay đầu lại thì thấy hai chân Lưu Hiểu, đưa ánh mắt lên trên một chút nữa, hắn thấy trong quần Lưu Hiểu có vật gì đó nhô ra một đoạn rất dài và căng.

Hạo Thiên thất thần trong giây lát, mặt hắn chuyển sang màu đỏ, nhìn chăm chăm vào cái vật trong quần Lưu Hiểu, Hạo Thiên gầm lên.

“Con mẹ nguoi tên mập chết bầm.”

Vừa hét lên xong, Hạo Thiên dồn hết sức lên đầu húc thẳng vào dị vật trong quần của Lưu Hiểu.

Khi hơi nước tan hết, Lưu Hiểu thấy rõ toàn bộ cả cơ thể của Lý Mạn chỉ trừ hai ngón núi nhỏ sau chiếc yếm, kết hợp với khuôn mặt của nàng thì đó

đúng là hơn cả lời đồn đại, hơn A Nguyệt ở Di Hồng Viện rất nhiều lần, khiến “tiểu” Lưu Hiền cũng dần “tỉnh giấc”.

Đang chăm chú xem thì hắn nghe tiếng gầm lên, sau đó hắn liền bị húc vào góc tường, cảm nhận được cơn đau mà mọi nam nhân trong thiên hạ đều sợ hãi. Lưu Hiền đưa hai tay xuống dưới che lại kèm lẫn qua lẫn lại luôn mồm gào thét.

“Người nào?” bên trên hồ nước vang lên tiếng hỏi. Không có lời nào đáp trả, bỗng nhiên sau hai hồ lớn nhỏ phóng lên mười tia nước xoay xung nàng, phía ngoài vòng xoáy nước, là vô số tảng đá xanh đỏ xếp thành tám thuẫn che lấy Lý Mạn. Y phục lúc này nàng cời ra, treo trên bình phong giống như có thứ gì đó nắm lấy, bay thẳng lên trên không, rồi chui ra phía sau tám thuẫn hai màu xanh đỏ.

“Bị phát hiện, chia nhau ra trốn.” Hạo Thiên hét lên cùng Bạch Vô Thành hất đổ tám bình phong trước mặt chạy thẳng ra cửa, bên góc phòng Lưu Hiền thì mặt tím ngắt, miệng sùi bọt mép hai tay che hạ bộ, không vùng vẫy dữ dội như lúc này nữa.

“Muốn chạy?” Hai viên đá với tốc độ kinh khủng bắn thẳng vào lưng Hạo Thiên cùng Bạch Vô Thành khiến cả hai cong người lại, rồi như mũi tên phá cửa bay ra ngoài, rồi nằm úp mặt vào đất mẹ.

Sau khi ngã xuống Hạo Thiên cảm thấy một cảm giác nóng rát đến từ lưng của mình, cổ họng nghẹn lại rồi phun một búng máu.

“Lý gia mà các người cũng dám đến, tốt. Ta sẽ tiễn các người một đoạn” dứt lời, hàng chục viên đá thay phiên nhau bay thẳng tới phía sau đầu của hai người.

Tuy không thể quay mặt lại, nhưng Hạo Thiên vẫn cảm giác được nguy hiểm, tiếng những viên đá liên tục va vào nhau làm hắn hoảng sợ liên hết lên. “Không, người không được giết ta, ta là Hạo Thiên con trai của....” Hắn chưa nói hết câu liền âm thanh trong phòng vang ngược ra.

“Là ai cũng phải chết”.

“Quách bá bá, nhanh cứu mạng”

“Keng keng keng keng keng”

Hàng chục viên đá cách sau đầu của Hạo Thiên chừng một gang tay, thì bị một tấm thuẫn trong suốt cản lại rơi đầy dưới đất, phía sau tấm thuẫn là một lá bùa màu vàng đầy những nét nghệch ngoặc màu đỏ. Tiếp đến là một bóng người xuất hiện nhìn Hạo Thiên lắc đầu than thở “Thiên nhi, lần này chỉ sợ người tạo cho mình phiền phức lớn rồi.”

Hạo Thiên nghe được lời này liền thở phào, ít nhất thì tính mạng hắn vẫn là giữ được. Quách Hy là huynh đệ với phụ thân hắn, trước giờ vẫn luôn theo dõi hắn. Nếu không phải rắc rối gì lớn hoặc nguy hiểm tới tính mạng thì Quách Hy sẽ không ra mặt.

Quách Hy nhìn vào căn phòng, lúc này Lý Mạn cũng đã mặc lại y phục nàng nhìn chăm chăm vào lão già râu dài trước mặt, lão già lên tiếng. “Lý cô nương, hai gia tộc chúng ta trước giờ nước sông không phạm nước giếng, lần này tuy là Hạo Thiên không đúng nhưng cũng không cần phải ra tay ác độc như vậy đi.”

Lý Mạn trầm giọng hỏi. “Ban đêm lên vào Lý phủ làm chuyện không đúng đắn, thanh danh của ta sao có thể rửa sạch?”

“Lý gia người không xem ra gì cũng được, nhưng người có bản sự xem thường Phi Vân môn?” dứt lời sau lưng nàng hai cái hồ liền nổi lên hai cột nước lớn bắn thẳng vào Quách Hy.

Nghe được Phi Vân Môn, trong mắt Quách Hy hiện đầy vẻ phức tạp, giờ một chân lên dẫm mạnh xuống đất, một bức tường bằng đất xuất hiện chắn ngay cửa gian phòng, hai luồng nước bắn tới liền bật ngược trở lại, lão già xoay người lại mang theo Hạo Thiên bay đi, dần biến mất trong màn đêm.

Lý Mạn bước từng bước đến cửa phòng, nàng giận dữ cắn chặt đôi môi đến chảy máu, đưa nhẹ tay lên liền trong hồ nhỏ lại xuất hiện hai tia nước bay về phía góc phòng và trước cửa, có hai người đang nằm là Bạch Vô Thành và Lưu Hiền...

“Tí tí tí tí tí” hai tia nước dần ngưng lại thành băng, đầu nhọn hoắt sáng loáng bay về hướng hai tên đang nằm còn cách một tí nữa thì xuyên thủng bỗng nhiên tan ra thành nước.

“Tiểu Mạn, đủ rồi.” Trong màn đêm, xuất hiện một thân ảnh đang bước từng bước tiến về phía Lý Mạn, nàng nhìn về phía có giọng nói liền lao tới ôm lấy thân ảnh trước mặt khóc nức nở “Phụ thân.”

Bước ra khỏi màn đêm là một trung niên nam tử, bên má phải chần chịt vết sẹo. Là Lý Bá, phụ thân của nàng và Lý Sự. Trung niên nam tử ôm Lý Mạn vào lòng, xoa nhẹ đầu nàng nói.

“Mạn nhi ngoan, ủy khuất cho người rồi, lần này là tổ phụ quyết định ta cũng không can được.” nói xong lão chỉ có thể thở dài thẩn thán.

“Phụ thân lần này người làm như vậy cũng không nghĩ tới cảm xúc của Mạn nhi, chỉ mong Mạn nhi vượt qua được không để lại tâm ma ảnh hưởng đến tiền đồ.”

Lý Bá nhìn xuống hai người đang nằm dưới đất nói. “Xem như các người may mắn.”

.....

Thủy thành về đêm rất yên tĩnh, trên bầu trời đen như mực có một vệt đen đang lượn quanh rồi đậu xuống một cành cây. Là một con cú mèo với cặp mắt to nhìn thấu đêm đen, đang tập trung vào con chuột đang gặm một mẩu bánh nhỏ dưới đất.

Bắt đầu đập cánh bay lên cao rồi phóng xuống như một mũi tên, gần tới mực tiêu, nó cong người lại xòe rộng đôi cánh rồi đưa hai chân ra. Lúc này con chuột vẫn mãi mê gặm mẩu bánh mà không biết phía sau nó là cặp móng sắc nhọn, đang không một tiếng động từ trên đầu vồ xuống.

“Choang” âm thanh của một vật bằng sứ bị vỡ vang lên phá đi sự tĩnh lặng của màn đêm.

Con chuột nghe được âm thanh phát ra từ gian phòng cạnh bên, liền xoay lại chạy thẳng vào cái hang gần đó. Nó vừa chạy được vài bước, thì từ đằng sau, liền xuất hiện cặp vuốt sà vào chỗ nó vừa đứng gặm mẩu bánh. Cú mèo chụp huyệt con mồi, nhìn qua gian phòng vừa phát ra âm thanh, điều bộ đầy bất mãn kêu lên hai tiếng “cú cú.” rồi bay đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Quyển 1: Từ Du

Cú mèo chụp huyệt con mồi, nhìn qua gian phòng vừa phát ra âm thanh, điều bộ đầy bất mãn kêu lên hai tiếng “cú cú.” rồi bay đi mất.

Lúc này trong gian phòng có sáu người, hai nam tử quý giữa phòng là Hạo Thiên, phía sau là Tiểu Tam, trước mặt là từng mảnh vỡ của tách trà, bên phải là hai người đang ngồi trên ghế gồm Hàn quân gia cùng Quách bá bá của hắn, phía trên hai người một nam một nữ, là phụ thân cùng mẫu thân của hắn.

“Người tới Viên gia nhìn trộm Viên tiểu thư tắm, ta phạt người quý gối năm canh giờ, chưa tới một canh giờ người than đau chân mẫu thân người phải cầu xin cho người.”

“Người nói muốn học võ công ta cho người dạy, chưa được hai ngày người liền chạy đến sông bạc, chơi chưa đủ người liền đốt cả sông bạc. Phạt giam người trong phòng năm ngày, được hai ngày người trốn ra ngoài gây chuyện với Lý gia, cảm thấy chưa đủ đêm tới người còn tới Lý gia nhìn trộm.”

“Nếu không phải Quách huynh âm thầm theo sau người, vạn nhất ... có người mang ý đồ muốn giết người rồi phui tay đi mất, dù ta có là thành chủ đi nữa cũng chưa chắc là tìm tới được. Người ... người có phải hay không muốn làm ta tức chết.” Hạo Lâm nói xong bàn tay đang đặt trên ghế bóp nhẹ, ngay lập tức một mảng lớn của cái ghế tan thành bụi, hòa vào trong gió bay đi mất.

Theo kinh nghiệm chịu phạt của Hạo Thiên, hiện tại tâm trạng của phụ thân hắn hẳn là đang rất tức giận, những lúc như vậy thì tốt nhất nên im lặng chịu tội thì sẽ có người giúp hắn.

“Phu quân bớt giận, Thiên nhi đang tuổi còn nhỏ ham chơi quậy phá là chuyện có thể hiểu được, vẫn nên từ từ dạy bảo.”

Liễu Phi Yến vừa nói vừa đưa qua một tách trà, thấy Hạo Lâm cầm lấy tách trà, sắc mặt có hòa hoãn đi đôi chút, nàng liền nháy mắt ra hiệu với Hạo Thiên.

Hạo Thiên hiểu ý lập tức nói: “Hài nhi biết tội, xin phụ thân bớt giận”.

Thấy Hạo Lâm mở miệng tính nói tiếp thì Liễu Phi Yến liền cắt ngang. “Còn người tiểu Tam”.

Nghe đến đây trong lòng Tiểu Tam thầm hô không ổn, miệng run lập cập vì hắn đoán được tiếp theo Liễu Phi Yến muốn nói gì.

“Người theo Thiên nhi bao nhiêu năm. Lớn như vậy rồi mà còn không phân biệt đúng sai, không khuyên bảo còn dung túng làm điều xằng bậy, nếu không ngăn cản được thì đúng ra, người phải về đây báo lại cho lão gia hoặc cho ta, đáng này lại còn tiếp tay. Nếu Thiên nhi có mệnh hệ gì người làm sao chịu?” Liễu Phi Yến lạnh lùng nói.

Nghe đến đây, Tiểu Tam trong lòng ân cần đảo mười tám đời tổ tông của nàng lên hỏi thăm từng người một. “con mẹ nó đi so tuổi.”

Năm nay Tiểu Tam mười tám tuổi hơn Hạo Thiên chỉ đúng một tuổi thì hiểu biết cái gì, phân biệt cái gì, còn kêu hắn khuyên bảo Hạo Thiên, hắn liền sờ tay lên mặt, cảm nhận cả bàn tay Hạo Thiên và vào đó lúc ở ngoài Lý phủ, vẫn còn in lại năm ngón đỏ chót trên gò má.

Vì đây cũng không phải là lần đầu, thanh danh của Hạo Thiên ở Thủy Thành thì gần như ai ai cũng đều biết, nhưng không phải cái nào cũng truyền đến tai phụ thân, mẫu thân hắn. Những chuyện nhỏ thì không nói đến, còn những chuyện hậu quả lớn hơn bình thường thì phải có nơi trút giận, đổ lỗi và người nhận lỗi. May mắn thay Tiểu Tam chính là cái nơi đó.

Bình thường, sau mỗi lần “nhận lỗi” chính là một đến hai ngày nằm liệt trên giường, tiếp đến là một câu nói quen thuộc đến mức Tiểu Tam thuộc lòng,

không bỏ sót một chữ. “Lần này ngươi làm tốt lắm, chỉ cần mọi chuyện trôi qua, đi theo ta, nghe lời ta, đảm bảo ta không bạc đãi ngươi.” Quảng cho hán mấy mươi lượng bạc coi như là để mua thuốc và thưởng chịu đòn thay.

Nhưng lần này tiểu Tam có linh cảm là mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy, cũng không chỉ “nhận lỗi” nằm giường là xong, hán lập bấp hướng về Liễu Yên Phi nói. “Nhưng ... nhưng mà”

Chưa kịp nói tiếp, Tiểu Tam cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ của Liễu Yên Phi, khiến những lời sắp nói ra lại nuốt ngược trở về, lập tức đập đầu xuống đất. “Là lỗi của tiểu nhân, là tiểu nhân không tốt, không khuyên nhủ thiếu gia, xin lão gia trách phạt.”

Hạo Lâm vừa nghe tiểu Tam nói xong liền đưa tay phất một cái. Giống như có vật gì đó được hình thành hướng bay thẳng đến Tiểu Tam. Trong chốc lát bụng hán bị thứ gì đó ép lấy khiến cả người bị đẩy thật mạnh ra phía sau đâm thẳng vào cột nhà.

“Rầm” Là âm thanh cả người Tiểu Tam chạm vào cây cột to lớn, tiếp đến cả người hán rơi xuống đất, vang lên ba tiếng xương gãy. “Rắc rắc rắc.” Hán liền bất tỉnh.

Từ bên ngoài, hai gia đình tiến vào trong kéo Tiểu Tam ra khỏi phòng.

Hạo Lâm liền nhìn qua Hạo Thiên, cả người Hạo Thiên không rét mà run, vì hành động vừa rồi của phụ thân hán chính là từ nhỏ đến bây giờ chính là lần đầu tiên thấy qua, mỗi lần phạm lỗi đều chỉ là la mắng hoặc dùng roi.

“Còn ngươi, về phòng tự ngẫm lại lỗi lầm của bản thân, nếu ta chưa cho phép, thì không được bước chân ra khỏi phòng một bước.” Bỗng nhiên cả giọng như vừa nghĩ ra cái gì sắc mặt Hạo Lâm liền thay đổi, cả người run lên như tức giận liền bồi thêm câu nữa. “Ra ngoài nhận phạt ba mươi roi rồi trở về phòng, nếu bước chân ra ngoài liền đánh gãy chân.”

Liễu Yên Phi thấy Hạo Lâm mặt thay đổi liền hỏi. “Phu quân chàng làm sao, có phải hay không cảm thấy chỗ nào không khỏe?”

“Còn không phải tại hán.” Hạo Lâm đứng dậy nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên, lần này cả chiếc ghế làm bằng ngọc thạch đổ sụp xuống đất đều hóa thành bụi. Rồi quay đầu lại nói với Liễu Yên Phi.

“Nàng đi nghỉ trước đi, ta còn có việc cần bàn lại với Quách huynh. Hàn Lương ngươi đi pha hai ly trà mang đến thư phòng.” Nói xong Hạo Lâm bước thẳng ra khỏi phòng, theo sau là Quách Hy và Hàn Lương.

...

Lúc này trong thư phòng có ba người, một đang ngồi trên ghế tay cầm tách trà nhấp nháp, hai người còn lại đang quỳ dưới đất về mặt đầy cung kính pha chút sợ hãi.

Một trong hai người đang quỳ dưới đất lên tiếng. “Chuyện lần này hài tử có chút lỗ mẫn mong tiền bối có thể bỏ qua cho.”

Người đang ngồi trên ghế cầm tách trà ngừng lại nhìn xuống nói.

“Trước giờ cả ba tông môn đều đồng ý là chuyện của tiểu bối nên để tự bọn hán giải quyết miễn là không gây hậu quả gì to lớn hoặc phạm vào cái gì môn quy là được huống chi hán chỉ là cái phạm nhân. Vừa rồi chẳng phải ba mươi roi là diễn cho ta xem hay sao?”

Người đang quỳ dưới đất vừa lên tiếng lúc này nghe xong mặt liền có một chút đỏ lên.

“Sao ngươi không đưa hán vào tông môn để hán công hiến, học chút bản sự, ngươi có thể giúp hán nhất thời nhưng cũng không thể che chở cho hán cả đời đi.”

Nghe đến đây người đang quỳ liền thở dài. “Tiền bối cũng biết tư chất Thiên nhi chỉ là bình thường, thậm chí có chút kém cỏi trong khi con đường tu tiên hiểm trở, gian khổ như thế nào. Tiền bối hán là người rõ nhất ... Chi sợ hài tử bước lên con đường đó, chính là mạng của mình đều không giữ được, chỉ bằng để hán yên phận làm một phạm nhân, ít ra có thể sống vui vẻ, lưu lại huyết mạch cho Hạo gia.” Người đang quỳ này là Hạo Lâm thành chủ của Thủy Thành, còn người ngồi trên ghế lại là quản gia của hán Hàn Lương.

“Phạm nhân? sống vui vẻ? ta thấy hán được ngươi nuông chiều, đi gây thị phi, tự tạo cho bản thân không biết bao nhiêu kẻ thù, đến lúc ngươi chết đi ai bảo vệ cho hán. Lúc đó mới tính là cả cái xương đều không còn. Mà thôi đó là chuyện của ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt.” Nói xong Hàn Lương lấy ra một cái bình sứ hướng tới Hạo Lâm ném tới.

Hạo Lâm đón lấy bình sứ về mặt ngăn ra pha chút sợ hãi. Hán thầm nghĩ. “Liệu có phải mình làm sai cái gì, thứ trong bình có phải không là...?”

Người đang quỳ còn lại là Quách Hy, gãi lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Hạo Lâm. “Hạo đệ nghĩ nhiều rồi, nếu ta không nhầm đây là đan dược trị thương Ngọc Xuy. Là bản môn đan dược dùng để chữa các vết thương do 《Băng Hóa Trùng》của Phi Vân Môn gây nên.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Quyển 1: Tử Du

《Băng Hỏa Trùng》 Là công pháp độc nhất của Phi Vân Môn, người nào trúng phải thì cứ năm ngày phát tác một lần. Nếu là băng trùng thì cứ đêm xuống cả người liền phát lạnh cảm giác như trong hầm băng, thậm chí tận xương tủy tạo cảm giác đau đớn, mỗi lần phát tác thì lần sau, thời gian lần độ đau đớn kéo dài hơn lần trước. Còn nếu là hỏa trùng thì phát tác lúc mặt trời giữa trưa, khiến cả người như trong hỏa ngục, đốt nóng tận kinh mạch, nếu để lâu dài không chữa trị thì hậu quả chính là tàn phế.

“Lúc ở Lý gia ta chậm tay nên khiến Thiên nhi trúng phải hỏa trùng, sư đệ còn không mau cảm tạ tiền bối.”

Lúc này Hạo Lâm mới hiểu rõ liền đập đầu cảm tạ, thấy Hàn Lương phát tay hất liền hiểu ý đi ra ngoài, trước khi đi Hàn Lương còn nhún nhún một câu. “Tốt nhất nên để hấn chịu một chút đau khổ, thì mới có thể trưởng thành.”

Hạo Lâm gật đầu xoay người ra khỏi phòng, trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người. Hàn Lương nhìn Quách Hy hỏi: “Sự tình lần này ngươi thấy thế nào?”

“Văn bối thấy không đơn giản.”

Hàn Lương đặt tách trà xuống bàn, ánh mắt đầy thâm ý nhìn hấn.

“Nói tiếp.”

“Nếu có thể luyện ra hỏa trùng, băng trùng chỉ ít tu vi cũng phải luyện khí tăng thứ sáu trở lên, để ba phạm nhân mà có thể âm thầm len lút nhìn trộm không bị phát hiện chỉ có hai khả năng. Một là bọn họ cố tình để Hạo Thiên nhìn trộm... Hai là có người giúp bọn hấn dùng bùa chú hoặc bảo vật để che giấu khí tức. Lúc văn bối xuất hiện đều không có chút cảm nhận nào về dấu vết bùa chú, nên nhất định là sử dụng bảo vật hoặc là sự tình đầu tiên.

“Lúc văn bối mang theo Hạo Thiên rời đi, liền cảm nhận được xung quanh có bốn người hướng đến, tu vi không thấp hơn văn bối, may mắn là rời đi kịp lúc nếu không chỉ e là...”

Nói tới đây Hàn Lương nhìn hấn nhẹ gật đầu.

“Nếu không phải lần trước tông môn thí luyện, Hạo Lâm liệu chết lấy được chút điểm cống hiến, mang về thể diện cho tông môn thì cái vị trí thành chủ này hấn là của người đi.”

“Lần đó Hạo sư đệ không quản sống chết vì tông môn nên được như vậy cũng thỏa đáng.”

Trong lòng Hàn Lương hừ lạnh, biết Quách Hy nghĩ gì nhưng cũng không nói thẳng ra, dù sao không phải chuyện của hấn, hấn liền lười quản.

“Lần này Phi Vân Môn tung tin phát hiện được bảo vật, lại âm thầm hạ thủ với Hạo Thiên, người mấy ngày này để ý Hạo Thiên cho tốt nếu bọn chúng ra tay liền chỉ có thể bắt đầu từ hấn, tốt nhất đừng để hấn bước chân ra ngoài. Trong vài ngày tới ta sẽ không có ở đây nếu có chuyện gì thì bóp nát miếng ngọc.” Nói xong Hàn Lương vút lên bàn một miếng ngọc rồi biến mất.

Trong khi đó Hạo Thiên vẫn đang chịu đòn, gia nhân chỉ dám đánh thật mạnh ở mười roi đầu, còn mấy roi sau thì bót đi rất nhiều lực đạo, vì bọn hấn biết danh tiếng Hạo Thiên nhất là thủ dai, mà lãnh đủ ba mươi roi đến khi hấn bình phục chính là trả thù khốc liệt. Cho nên trước giờ tuy là có tiếng bị phạt roi nhưng chỉ tạm vài ngày là hết.

Hạo Thiên biết rõ là bọn hấn không dám nặng tay, nhưng dù sao ăn những roi đầu, thì vẫn là một cảm giác đau khó tả, đối với một người trước giờ chỉ có ăn chơi. Tuy về sau hai tên hạ nhân có nhẹ tay, nhưng roi thì vẫn đánh vào cùng một chỗ, vào ngay những lần đó được gây ra từ những lần đánh đầu thì độ đau đớn cũng không khác gì nhau.

Hạo Thiên cắn môi đến chảy máu, lầm bầm trong miệng. “Lý gia, các người đợi đó.”

Hai tên hạ nhân thấy hấn cắn môi chảy cả máu lại lầm bầm gì đó trong miệng thì hết cả hồn, run cả người thậm chí nghĩ có phải hay không đánh hấn đau quá mà hấn tính trả thù. Hai tên nhìn nhau gật đầu, mặc dù chỉ mới tới roi thứ hai mươi nhưng bọn hấn liền báo đủ gọi người đến đưa Hạo Thiên về phòng.

Vừa mới nằm sắp được một lúc, thì Liễu Phi Yến vào mang theo thuốc cho Hạo Thiên, thấy y nằm thê thảm như vậy thì nàng cũng có chút đau xót nói.

“Phụ thân tuy là muốn tốt cho ngươi, nhưng đánh đến độ nằm cũng không được thì cũng thật quá mức.”

Hạo Thiên nghe vậy liền nằm giả vờ rên rỉ về mặt đầy đau đớn, nhìn thật thảm. Mục đích là sau này có trốn ra ngoài mẫu thân hấn nhất định sẽ che giấu cho hấn.

Liễu phu nhân nhẹ nhàng đi đến đầu giường kéo quần Hạo Thiên xuống, thì đập vào mắt là những lần đó chằng chịt in trên mông, thì roi cả nước mắt. Nàng nhẹ nhàng mở hộp thuốc ra, nhưng nghĩ lại với tình trạng như vậy thì chỉ biết lấy vải sạch băng lại rồi mai tìm đại phu bốc thuốc mà chữa cho lành.

Nghĩ là làm nằng liễn bảo nha hoàn lấy vải sạch và ít nước muối loãng để rửa đi vết thương.

Đồ được mang đến nằng liễn mang vào tự làm. Hạo Thiên, đứa trẻ này từ bé vốn được cha quan tâm dạy dỗ đủ điều, nhưng bỗng dưng khi hắn lên tám thì vì bận rộn xử lý một số việc, mà bố bé không chỉ dạy điều gì nữa. Cho nên hắn muốn làm gì thì làm, thế là Hạo Thiên liễn ra đường đi chơi gặp đủ thứ bạn bè quậy phá cho gà bay chó sủa, mà cũng chẳng mang lại hậu quả to lớn gì cho bản thân, nên càng ngày tính nết lại xấu đi đến mức chịu đòn như hôm nay.

Nằng thấy thế cũng vô tâm lo nghĩ dù sao Thiên nhi cũng là đứa bé, có làm được chuyện gì ác độc cơ chứ, với lại phu quân nằng là thành chủ không lẽ không gánh được chút chuyện vặt vãi sao, nhưng trong tâm nằng cũng mong hắn mau trưởng thành, bớt phá phách.

Lại về cái mộng mê thâm của Hạo Thiên, mẫu thân hắn mới đem ít nước muối loãng ấm tưới nhẹ lên mộng hắn thì liền chịu không được hết nếu mà lúc này còn sức chắc chắn hắn sẽ bắt cả người dậy. “Rất quá, mẫu thân”.

Mất cả nửa canh giờ vừa khuyên bảo, vừa nhẹ nhàng băng bó thì rốt cuộc cái mộng của Hạo Thiên mới được tự do. “Giờ Thiên nhi nghỉ ngơi đi, mai mẫu thân sẽ cho người mời đại phu đến bốc thuốc, vài ngày sau lại có thể bay nhảy như bình thường.”

Nói xong liền xem hắn phản ứng như thế nào liền thấy Hạo Thiên im lặng thì nghĩ chắc hắn mệt rồi nên nằng ra khỏi phòng.

Sau khi mẫu thân hắn rời đi, Hạo Thiên lại lên con chửi thề. “Con bà nó, tất cả đều do cái Lý gia chết tiệt, chẳng qua cũng chỉ là cái gia tộc đệ nhị, đợi đến khi ra khỏi hắn các người liền biết tay ta.

Chửi rủa một hồi hắn cũng mệt liễn lăn ra ngủ, bên ngoài nghe tiếng ngáy của Hạo Thiên, hai tên gia nhân vừa nãy đánh hắn liền thở phào.

“Ra là lúc này làm bầm trong miệng là ám chỉ Lý gia, làm hai chúng ta run muốn chết.”

Ngày hôm sau, vì quá mệt nên Hạo Thiên ngủ một giấc lâu đến trưa mới mở mắt ra, mơ màng tỉnh ngời dậy nhưng cái mộng bỗng nhói lên từng cơn khiến hắn thiếu chút nữa la lớn, đành chịu khó gọi tiểu Tam. Lúc này mới sực nhớ hôm qua Tiểu Tam chịu trận thay cho hắn, tới cả xương liền gãy, đành phải gọi một người khác vào đỡ dậy.

Đại phu đã đến từ sớm kê đơn thuốc sẵn cho hắn rồi, mỗi ngày chỉ cần bôi thuốc vào vài hôm sau là khỏi, mà mới đi vài bước hắn phát hiện lưng mình nóng ran lên như đang có người dùng lửa đốt vào đó, mồ hôi bắt đầu ứa ra, hắn chỉ kịp hét lên rồi ngã xuống vô lực cảm nhận sự đau đớn tột cùng mà trước giờ hắn chưa từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Hạo Thiên tỉnh dậy thì đã là hoàng hôn, khung cảnh đầu tiên hắn thấy là mẫu thân thiếp đi ở đầu giường hắn, khuôn mặt của nằng cũng như mọi khi tràn ngập sự lo lắng cho hắn. Đây không phải là lần đầu tiên, mấy lần bị phụ thân phạt đòn, đều là một mình nằng chăm sóc cho hắn có khi mệt mỏi liễn thiếp đi.

Cảm thấy cơn đau đã qua, Hạo Thiên cũng không suy nghĩ gì nữa, mà nhẹ nhàng nghiêng người rồi tìm điểm tựa khó khăn đứng lên. Di chuyển nhẹ nhàng hết sức ra cửa bảo nha hoàn dìu mẫu thân lên giường hắn nghỉ ngơi, mọi chuyện đều xảy ra hết sức tự nhiên như xảy ra nhiều lần.

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng vết roi trên hông Hạo Thiên cũng đã lành hẳn, y liền muốn đi ra ngoài dạo chơi. Đối với y, việc ngồi không tại nhà là sự gầy vò thốn khổ, nhưng vẫn không có biện pháp nào mà ra ngoài nữa. Phụ thân hắn sau chuyện lần trước đã ra lệnh người của chấp pháp vệ theo dõi không cho ra ngoài, cảm giác bị giám sát thật sự không thoải mái.

Chấp pháp vệ, là những người lính được phụ thân hắn đặc biệt tuyển chọn, trải qua huấn luyện để trở thành lực lượng bảo vệ đặc biệt của Hạo phủ, lần trước bị đánh cũng do họ chấp hành. Hạo Thiên không có quyền lực sai khiến những người này nên đành thành thật mà ngoan ngoãn chấp nhận chịu phạt ở yên trong phủ.

Đến ngày thứ tư, khi Hạo Thiên trong người đầy cảm giác khó chịu, bức dọc thì gia đình báo rằng Bạch Tur Thành đến, không cần suy nghĩ hắn vội mừng ra mặt, ít nhất cũng có người nói chuyện, nếu không thì đúng là chết vì chán.

Bạch Tur Thành đang ngồi suy nghĩ thất thần ở phòng đợi khách thì nghe tiếng của Hạo Thiên vui vẻ nói. “Cuối cùng cũng có người chịu đến thăm ta, mấy ngày nay bị nhốt trong phủ thật khó chịu muốn chết. Hôm nay người đến gặp ta là có chuyện gì, có phải hay không muốn đốt nhà nào, vừa mất cô nương nhà ai hay có tên đui mù nào dám gây sự với tam đại công tử chúng ta?”

Bạch Tur Thành nghe Hạo Thiên nói liên tục thế, cũng có điểm ăn không tiêu, nhưng ngay lập tức mở nụ cười rồi nói. “Đúng là không có gì có thể qua mắt được mắt của lão đại. Hôm nay tiểu đệ cũng có chuyện muốn cùng lão đại làm một chút hảo sự nhưng...”

Bạch Tur Thành ngập ngừng nhìn hai người bên cạnh Hạo Thiên thần tình nghiêm túc, mỗi người ở Thủy Thành này đều biết đến đại danh chấp pháp vệ của Hạo Phủ, võ công trác tuyệt, mỗi thành viên đều có võ công cao cường, có thể đánh ngã hơn mười đại hán khỏe mạnh. Mỗi lần họ xuất hiện không phải là giải quyết những tên thổ phi dám vào thành phá hoại thì là đến chui đút thay cho Hạo đại thiếu gia, nhưng cũng có vài lần tới, để kéo vị thiếu gia gây lùm chuyệu thương thiên hại lý này, về phủ trừng phạt theo lời lão thành chủ.

Hạo Thiên thấy ánh mắt của Bạch Tur Thành hướng về hai người bên cạnh mình, thì xiu xuống như quả bóng bị xì hết hơi, thật khó có thể qua mặt bọn họ để trốn ra ngoài, mà không bị bắt về. Tuy ăn đòn thì có vài phần nhẹ bớt, nhưng khi giám sát hẳn đều không có điểm lơ là, vì dù sao thì họ cũng không phải như mấy tên gia nhân, không muốn bị chủ nhân trừng phạt vì tắc trách.

Bạch Tur Thành trầm ngâm một lúc, rồi đứng dậy đến bên Hạo Thiên nói nhỏ vào tai hắn, với giọng tự tin. “Lão đại, ta hôm nay có mang theo hai vị cao thủ bên mình có thể giải quyết được hai người này, chút nữa hai ta sẽ ra vườn hoa dạo một chút, ta sẽ ra hiệu bọn họ giải quyết chúng, rồi lão đại có thể ra ngoài mà không cần giám sát rồi.”

Nghe đến chữ cao thủ, Hạo Thiên cũng thật sự ngửa ngáy trong người, mấy tháng trước, cũng có vài tên tự xưng là cao thủ vào thành xưng hùng xưng bá, nhưng chấp pháp vệ đến đánh cho bọn chúng một trận rồi quăng vào ngục, chắc bây giờ mấy vị “cao thủ” đó đang chịu đòn roi khổ sai rồi. Hắn cũng thật sự có chút hoài nghi, nhưng dù sao muốn ra ngoài thì chỉ đành thử kể sách của Bạch Tur Thành, cả hai kéo nhau ra ngoài dạo vườn hoa.

Một lúc sau tại vườn hoa, Bạch Tur Thành và Hạo Thiên vừa đi vừa tán gẫu, thì Bạch công tử bỗng đứng lại, đưa tay chỉ vào phía sau lưng Hạo Thiên. Vừa quay mặt lại thì thấy mười người đang nằm chồng lên nhau, đứng gần đó là hai người mặt không chút biểu tình, Hạo Thiên giật bắn người tỏ ra sợ hãi. “Mấy vị cao thủ của ngươi cũng thật sự lợi hại, mà bọn hắn không sao chứ. Nếu mà chết hết thì phụ thân thật sự giết ta mất.”

“Lão đại yên tâm, bọn chúng chỉ bất tỉnh thôi không cần quá lo lắng, đây là hầu hết những người giám sát lão đại. Ta đã dặn bọn họ chỉ chờ ra hai người gác cổng mà thôi.”

Nghe những lời bảo đảm của Bạch Tur Thành, Hạo Thiên yên tâm rồi hướng sự chú ý vào hai vị cao thủ đang đứng đó. Một người gầy gò mặc nho sinh trên tay là cây quạt, người còn lại là một đại hán cao lớn cơ bắp cuộn cuộn sau lưng hắn mang một thanh đại kiếm có vẻ vô cùng nặng.

“Xin giới thiệu với lão đại, đây là huynh đệ họ Võ, vị nho sinh này tên là Võ Đại, vị còn lại là Võ Nhị.”

Hạo Thiên nghe xong nét mặt liền hiện lên vẻ cổ quái, đúng là thiên hạ này cái gì cũng có thể xảy ra, ngay người ra một lúc hắn liền cười bồi với huynh đệ Võ gia. “Thật là xin lỗi hai vị, ta mới đường thương xong nên đầu óc phản ứng có chút chậm chạp, mong hai người không tính toán.”

Đại hán Võ Nhị tỏ vẻ không vui với biểu hiện của Hạo Thiên nhưng cũng không có cách nào, tên là do phụ mẫu đặt rồi vô pháp mà đổi, mấy năm nay xuất sơn khi mỗi lần huynh đệ hắn tự giới thiệu tên thì cũng bị những ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn vào mãi cũng thích ứng được phần nào.

Nghĩ lại thì lần này theo sự an bài mà đến giúp đỡ hai tên tiểu tử này nên hắn không có ý định làm gì Hạo Thiên.

Bạch Tur Thành thấy không khí có chút căng thẳng liền nói với Hạo Thiên “Lão đại, nhắc về chuyện khi nãy....”

“Nghe người nhắc lại ta mới nhớ, có chuyện gì nói đi.”

“Lão đại còn nhớ đến bảo vật tại Lý phủ, hôm nọ ta nhắc đến không. Sau khi về nhà suy nghĩ, ta liền đi hỏi các vị trưởng bối trong nhà về nó, thì nghe nhị thúc quả quyết rằng nó là bảo vật tiên gia, có thể giúp phạm nhân tu luyện thành tiên, có khả năng phi thiên độn địa, phát tay một cái là băng sơn địa liệt, không những thế lại có thể sống lâu ngang trời đất nữa.”

“Lại nói lấy nó về tu luyện thành tiên rồi, thì Hạo đại nhân cũng vui vì lão đại cũng làm được đại sự, sau này không lo bị quản thúc nữa, thích làm gì thì làm, thiên địa to lớn mặc huynh tung hoành.”

Hạo Thiên nghe Bạch Tur Thành ba hoa một hồi thì đầu óc cũng trở nên mơ hồ, nhưng nghe đến việc có thể lấy bảo vật đó mà tu luyện được thành tiên, thì phụ thân sẽ thật sự không quản chuyện hắn nữa, lập tức hai mắt liền bắn ra tinh quang lập lòe. “Có thật là tu luyện được thì phụ thân sẽ không quản việc ta làm nữa không. Vậy thì tốt rồi, sau này ta có thể tự do không cần nhìn sắc mặt phụ thân nữa.”

Thấy Hạo Thiên đang trong giấc mộng tự do, vị đại thiếu chút nữa là cười lớn, rồi khoa chân múa tay nữa. Bạch Tur Thành nói thêm với dáng vẻ rên sất khi còn đang nóng.

“Còn vài điều nữa mà có lẽ tiểu đệ không cần nói lão đại cũng biết, đó là sau khi tu luyện thành tiên, thì với sức mạnh như vậy thì tiền tài mỹ nữ các loại bảo vật liền không phải dễ dàng về tay hay sao.”

“Lão đại cứ nghĩ xem, hai tay ôm mỹ nữ tuyệt sắc, bên dưới còn vài nàng chờ người đến sủng ái, xung quanh thì bảo vật kim tiền chất đầy, ho nhẹ một cái thì ai ai cũng phải xem sắc mặt lão đại mà làm việc.”

“Cuộc sống như vậy có phải là tốt hơn ngàn lần với việc làm Hạo gia đại công tử, ngày ngày bị người quản thúc, giám sát như bây giờ sao?”

Hạo Thiên nghe những lời cuồng nhiệt của Bạch Tur Thành thì liền nhập mộng càng mạnh mẽ, hắn như đang thấy viễn cảnh của Bạch Tur Thành về lên, thật sự mọi thứ quá đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11

Quyển 1: Tử Du

“Vậy thì nhanh nhanh lên, ta thật sự không chịu nổi nữa rồi.”

Cũng khó trách Hạo Thiên trở nên phấn khích như thế, dù sao thì hắn vẫn là thiếu niên khó có được sự trầm tĩnh như phụ thân hắn, từ khi lên tám liền ra ngoài quây phá không kiêng nể ai. Việc gì hắn làm, đều có chỗ chống lưng, chỉ sợ thiên hạ không loạn, dần dần hắn không cần sợ ai nữa.

Hạo Thiên hít sâu một hơi lấy lại sự bình tĩnh, rồi suy nghĩ về sự khả thi của chuyện này, tuy Lý phủ có nhiều cao thủ nhưng làm sao bằng chấp pháp vệ của Hạo phủ, trong khi hôm nay Bạch Tur Thành đem tới hai vị cao nhân, dễ dàng hạ gục chấp pháp vệ, khiến hắn có tự tin không nhỏ vào thành công lấy được bảo vật, cuối mây đáp đó thỏa lòng mong ước.

Tính toán thiệt hơn một thời gian ngắn Hạo Thiên như nhớ ra cái gì vội nói với Bạch Tur Thành. “Lão nhị, cứ đi như vậy lỡ đâu phụ thân ta đến kiểm tra, phát hiện ta không ở đây thì làm thế nào?”

Bạch Tur Thành nhìn qua Võ Đại, cao thủ tay cầm quạt này móc ra trong ngực một viên cầu nhỏ màu trắng nhìn rất đẹp, Hạo Thiên thấy thế tò mò hỏi. “Cái đồ chơi này là gì, có tác dụng ra sao, nhìn qua trông rất đẹp mắt.”

Võ Đại không nói gì liền bắt lấy bàn tay của Hạo Thiên bóp một cái ngón tay hắn bắn ra một tia máu, Hạo Thiên sợ hãi: “Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Tia máu trong tay Hạo Thiên bắn lên thẳng vào quả cầu liền thu lại thành giọt nước rất nhỏ, viên cầu đổi màu từ trắng thành bảy sắc có chút lấp lánh kèm theo. Võ Đại lại móc trong ngực ra một cái hình nhân bằng giấy, đem giọt nước bảy màu điểm vào hình nhân, ngay lập tức xuất hiện biến hóa, liền phát ra ánh sáng rất chói khiến Hạo Thiên nhắm mắt lại, khi mở ra liền thấy một “Hạo Thiên” nữa đang ngồi trước mặt hắn, từ vóc dáng đến khuôn mặt giống nhau y đúc.

Hạo Thiên dạo một vòng tròn quanh “Hạo Thiên” trong lòng tấm tắc khen, thủ đoạn lợi hại như vậy cũng là mới lần đầu tiên thấy, hắn liền nắm chặt bàn tay giờ ngón cái ra trước mặt Võ Đại, trong lòng càng tăng thêm tin tưởng vào hai vị cao thủ này.”

Xong việc rồi thì bốn người đi của sau ra khỏi Hạo phủ mà không có ai phát hiện thì đặc biệt cao hứng lòng tự tin liền tăng lên không ít.

Chỉ có điều Hạo Thiên không biết cả bọn vừa rời đi, nơi mười tên chấp pháp vệ đang bắt tĩnh bỗng nổi lên một mối lửa, trong thời gian ngắn tất cả đều bị đốt thành tro bất kể cả xương cốt. Một cơn gió nhẹ thổi qua mọi thứ đều theo gió cuốn đi mất, trên mặt đất mọi thứ như chưa từng có gì.

Vừa đi được vài bước thì Hạo Thiên vì quá nóng vội nên cước bộ có nhanh thêm vài phần, bỗng không chú ý va phải hai người đi bên đường khiến cho hắn té ngã lăn ra đất.

Va vào Hạo Thiên là hai người một nam một nữ, nam là đại hán thân hình vạm vỡ, đầu trọc. Nữ là một cô nương nhỏ nhắn mang theo bịt mặt.

“Tên mù nhà ngươi đi đứng kiểu gì thế, không thấy ta hay sao mà lao vào.” Hạo Thiên khó chịu quát lớn.

Nam tử trọc đầu nghe thế liền tức giận, tiến tới thì bị thiếu nữ bên cạnh cản lại. Nàng liếc tên trọc đầu khiến gã lờm Hạo Thiên trong miệng lẩm bẩm “Xem như ngươi may mắn.” Riêng thiếu nữ đi được một đoạn quay lại nhìn Hạo Thiên ánh mắt có chút khó hiểu, nhưng cũng chỉ trong chớp lát cũng xoay người rời đi cùng nam tử đầu trọc.

Hạo Thiên tính đuổi theo để trút cơn giận thì Bạch Tur Thành kéo tay hắn lại nhắc. “Lão đại bớt giận, chúng ta cũng có việc quan trọng cần làm, sau này tính toán với bọn hắn sau.”

Hạo Thiên đành nuốt giận hậm hực ừ một tiếng cũng rời đi.

Bốn người cùng đến Lý phủ cũng là lúc giữa trưa. Bạch Tur Thành thấy hai người gác cổng đang trong trạng thái mơ màng vì cái nóng mùa hè, y liền tỏ vẻ mừng rỡ, bảo với Hạo Thiên. “Giờ này là lúc bọn gia đình lơ là nhất.”

Dứt lời hai huynh đệ Võ gia mang Hạo Thiên cùng Bạch Tur Thành nhảy qua tường. Khi đáp xuống bên kia tường khung cảnh giống như là trong vườn, nơi này cực kỳ rộng lớn không thua gì Hạo phủ với đủ loại hoa cỏ trang trí cùng cảnh vật được bày trí hài hòa mang lại cho người ta cảm giác thoải mái.

Nhưng Hạo Thiên và Bạch Tur Thành không có tâm tư thưởng thức nơi này, bọn hắn cùng hai huynh đệ Võ gia tìm đến thư phòng

Hạo Thiên nghe hắn nói cũng gật đầu đồng ý, Bạch Tur Thành đưa tay chỉ về hướng nam hoa viên. “Có lẽ hướng này là đến thư phòng. Lần trước đến chúc thọ ta cũng đã dạo một vòng nhỏ quanh Lý phủ nên cũng còn nhớ vị trí đại khái.”

Bốn người đi tới hướng thư phòng, Hạo Thiên vào Bạch Tur Thành dẫn đầu, còn hai vị kia thì ở phía sau. Bỗng nhiên, Võ đại dừng lại một lúc rồi nhìn

qua phía Võ Nhị. “Phía trước có hai người dường như là thủ vệ thư phòng, các người đợi một lát.”

Võ Nhị rung người cái nhẹ liền biến mất. Hạo Thiên thấy vậy ngạc nhiên miệng há to tới mức có thể nhét vào đó quả trứng gà. Không lâu sau đó Võ Đại tiến tới ra hiệu cho cả hai cùng vào.

Khi Hạo Thiên bước qua cửa thì thấy hai tên mặc đồ đen nằm một góc, trên cổ một đường cắt máu chảy không dứt, thấy cảnh đó mặt hắn trắng bệch trong lòng sợ hãi cực độ. Tuy là mạng tiếng cực kỳ xấu nhưng trước giờ đa số cũng là đầu đá một hai lòi rồi thôi, chưa tới mức phải giết người.

Bạch Tur Thành vỗ vai Hạo Thiên hướng mắt vào trong thư phòng, nơi này là chỗ gia chủ Lý gia xử lý việc của gia tộc và tình duyên nên cực kỳ yên tĩnh, trong phòng trang trí cũng không quá cầu kỳ, chỉ có một cái bàn đặt nghiêng mực, giá bút và chồng giấy tờ linh tinh không có chút giá trị. Còn phía sau bàn là giá sách đầy ắp đối với Hạo Thiên không chút giá trị.

“Nơi này ngoài sách với giấy chả có gì, tìm phòng khác.” Hạo Thiên xoay người lại thì Bạch Tur Thành cản hắn.

“Lão Đại từ từ đã, bảo vật nếu có tất nhiên phải cất giấu rồi đâu thể đem trưng bày trước mắt được, tốt nhất tìm thật kỹ lại một lần nữa nếu không có thì đổi phòng khác.”

Hạo Thiên nghe cũng thấy có lý, bước tới bên cái bàn dòm tới dòm lui, từ trên xuống dưới không bỏ sót một chi tiết nào, nhưng cũng không phát hiện được gì, liền quay lại phía sau lưng là cái giá sách. Hiện tại cả căn phòng chỉ còn nơi đó là chưa kiểm tra. y nhìn vào giá sách mang theo chút nghi hoặc.

Hạo Thiên mang theo sự nghi hoặc đẩy bước đến kiểm tra. Hắn sờ mó tủ sách một hồi, thì phát hiện ra góc phải kệ sách có một ngăn khá lỏng lẻo. y dùng sức đẩy nó sang một bên thì thấy sau ngăn sách này có một cái hốc được khoét sâu vào, trong đó có một vật màu đỏ đang phát ra ánh sáng hết sức kỳ quái liên hô lên với Bạch Tur Thành “Lão Bạch xem ta ta tìm được thứ gì này.”

Lúc này tại Hạo Phủ, lúc này có một luồng sáng đập vào sau vườn, khi ánh sáng tản đi, hiện ra một người chính là vị quân gia Hàn Lương khuôn mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Bỗng nhiên gã đập bàn tay xuống đất, một ánh sáng xanh nhạt từ lòng bàn tay hắn truyền đi, lấy đó làm trung tâm tỏa ra từ phía bao bọc cả cái Hạo phủ lại.

Khi ánh sáng lướt qua cái hồ ở trong vườn, mặt hồ sôi lên ừng ực tiếp đó có thứ gì đó đang trôi lên...là một xác chết.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Quyển 1: Từ Du

Khi ánh sáng lướt qua cái hồ ở trong vườn, mặt hồ sôi lên ừng ực tiếp đó có thứ gì đó đang trôi lên...là một xác chết.

Bước đến gần hồ, Hàn Lương nhìn vào thi thể đang nổi trên mặt nước trên mặt lộ vẻ tức giận mang theo chút nghi ngờ. Vì thi thể trôi nổi trước mặt Hàn Lương chính là Quách Hy, gã trầm ngâm một lúc như nghĩ ra thứ gì vội phóng thẳng tới phòng Hạo Thiên, giữa đường hắn gặp Hạo Lâm cũng đang đi đến đó.

Hạo Lâm thấy Hàn Lương bay tới, hắn cũng có chút giật mình, bình thường thân phận của Hàn Lương vốn dĩ là vì giấu kín để tiện cho nhiều việc, nếu không phải chỉ có hai người thì sẽ không để lộ thân phận, lúc này đang giữa ban ngày lại còn có gia đình, nha hoàn trong phủ.

Vậy mà Hàn tiên bối không để ý đến việc đó, vội bay đến đây không lẽ xảy ra chuyện. Có thể tư chất hắn không cao không có nghĩa là một kẻ dانا.

Thấy Hàn Lương bay tới Hạo Lâm liền cúi người hỏi. “Tiền bối, có chuyện gì?”

Nhưng Hàn Lương bay ngang qua mà không trả lời hắn, chỉ nhìn chằm chằm vào phía hướng trước mặt, là hướng phòng Hạo Thiên. Hạo Lâm liền cảm thấy bất an, không lẽ nghịch tử đó lại gây ra chuyện gì.

Vội vã chạy theo lập tức tới nơi, thấy Hàn Lương đứng trước cửa phòng, phía trong là Hạo Thiên đang ngồi trên ghế, khiến hắn thờ phào nhẹ nhõm, còn ở đây là tốt.

Tiếp đó trên tay Hàn Lương liền xuất hiện một viên cầu lửa bay thẳng tới “Hạo Thiên” đang ngồi trong phòng, sắc mặt Hạo Lâm liền đại biến, trên tay hắn cũng xuất hiện một viên cầu lửa nhỏ, hơn bay tới viên cầu lửa của Hàn Lương miệng hét lên. “Tiền bối, hạ thủ lưu tình, có gì từ từ nói.”

Nhưng động tác của hắn đã chậm, viên cầu lửa kia bay vào người. Bùng lên một ngọn lửa nuốt trọn lấy Hạo Thiên. Trong tích tắc, cả người hắn hóa nhỏ lại, biến thành một hình nhân bằng giấy đang cháy.

Hạo Lâm thấy con trai mình biến thành người giấy đang cháy, quay đầu lại hỏi Hàn Lương. “Tiền bối, đây là?”

Hàn Lương khuôn mặt liền trầm xuống, nhưng vẫn không trả lời. Bỗngưng nghe một tiếng nổ cực kỳ lớn vang lên, ra ngoài cửa gã nhìn phương hướng của tiếng nổ thì đó là ở Lý gia.

Vài phút trước ở Lý gia, Bạch Tư Thành và hai huynh đệ Võ gia nghe Hạo Thiên lên tiếng thì chạy qua. Thấy được cái hốc được khoét trong tường, Bạch Tư Thành tỏ vẻ vui mừng, “Chúc mừng lão đại, nhanh lấy ra xem nó là thứ gì?”

Hạo Thiên đưa tay vào, rồi lấy đồ vật ở phía trong ra, đó là một miếng lệnh bài bằng ngọc màu đỏ, trên đó khắc hình một con thú lạ mà lần đầu tiên y nhìn thấy. Cảm trong tay y cảm nhận được một luồng khí âm áp khiến cả người lảng lảng.

Bỗng nhiên, lệnh bài bằng ngọc run run liên tục rồi bắt đầu nóng dần lên, thậm chí Hạo Thiên có cảm giác như con thú lạ trong đấy, như muốn nhảy xổ ra ngoài. Chưa tới vài giây, lòng bàn tay Hạo Thiên giống như bị lửa đốt, y giật mình hất khối ngọc xuống đất, thu tay về xoa xoa.

“Ti ti ti ti.”

Nằm dưới đất, miếng lệnh bài bằng ngọc bắt đầu phát ra âm thanh lạ, nhìn kỹ lại thì trên thân nó bắt đầu xuất hiện những vết nứt, ban đầu thì nhỏ nhưng càng ngày vết nứt càng lớn.

Những tia sáng chói lòa bắt đầu xuất hiện trong vết nứt của miếng lệnh bài bằng ngọc., càng lúc càng sáng. Hạo Thiên thậm chí không ổn, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh. Một luồng ánh sáng chói lòa từ thư phòng tỏa ra mạnh mẽ, tiếp đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa...

...

Sau khi bụi đất và khói tàn bót thì một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra, xung quanh thư phòng hơn năm mươi trượng được thay thế bằng một khoảng trống đồ nát hết sức thê thảm.

Trong mật thất của Lý gia, gia chủ Lý Bá đang cùng cha hấn Lý Cung nghị sự. Lý Cung vừa định nói gì thì nghe tiếng nổ kinh hoàng vang lên, cùng đó cả mật thất rung chuyển hết sức mạnh mẽ.

Lý Cung sắc mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, nhắm mắt lại nói. “Thời khắc này cuối cùng cũng đã tới, rốt cuộc cũng có thể giao cho tông môn một câu trả lời.” Gã chấp tay sau lưng cùng con trai lão ra khỏi mật thất.

Tỉnh dậy Hạo Thiên ôm lấy đầu, cảm giác như mọi thứ đảo lộn quay cuồng, trong chốc lát hấn ổn định lại, sự việc cuối cùng còn nhớ là khối ngọc kia nổ tung sau đó không nhớ gì nữa, giật mình kiểm tra thân thể thấy vẫn ổn, không mất tay chân hay bị thương ở đâu hấn liền tâm tắc kỳ lạ.

Nhìn xung quanh, toàn cảnh là một mớ hỗn độn, thư phòng hiện tại đã không còn nữa, chỉ có những thanh cột gỗ đang cháy dở, đang được hạ hỏa bằng mấy người gia đình thay nhau mang từng xô nước tới.

Lúc này trên mặt đất, xuất hiện ba cái bóng đổ về phía Hạo Thiên, xoay người lại thì đó là Lý Cung, Lý Bá cùng một người khác mà hấn chưa bao giờ thấy mặt, nghĩ thầm chắc là quản gia.

Lý Cung mặt không chút biểu tình hướng hấn hỏi. “Không biết hôm nay Hạo công tử đến Lý phủ chúng ta là có chuyện gì, sao không báo trước để ta dọn dò cho người tiếp đón.

Nghe Lý Cung hỏi Hạo Thiên sực nhớ ra gì, quay đầu tìm kiếm nhưng ngoài cảnh hỗn loạn, đồ nát ra. Tuyệt nhiên không thấy Bạch Vô Thành cùng hai tên cao thủ hấn dẫn tới đang ở đâu.

Biết sự tình không ổn nhưng hấn vẫn cố bình tĩnh, chẳng qua chỉ là một cái lệnh bài bằng ngọc ngọc, một gian thư phòng, cùng lắm để phụ thân đền bù cho bọn hấn là được, đang tính nói ra thì bị Lý Cung nắm lấy cổ áo sau lưng, một tay nâng hấn lên như xách một con thỏ.

Bị nắm lên Hạo Thiên hoảng sợ, thoát nhìn Lý Cung già yếu không nghĩ lại có khí lực như vậy, dù gì y là một thanh niên mười bảy mười tám, tuy không mập mạp như Lưu Hiến, nhưng cũng không đến mức ốm o. Vậy mà Lý Cung xách hấn lên mặt không đổi sắc, cũng không có vẻ gì mệt nhọc.

“Ngươi muốn làm gì, thả ta ra, cha ta sẽ xây lại cái thư phòng khác, đền khối ngọc khác cho ngươi, cho ta xuống...”

Vừa hét lên xong Hạo Thiên cảm giác như có cái gì đó đang từ bàn tay đang nắm áo hấn từ phía sau, chạy vào bên trong cơ thể. Khiến cả người cứng đờ không cử động được, đến cả nói cũng không, chỉ có thể giương mắt nhìn.

“Chuẩn bị kiệu đưa Lý công tử hồi phủ.” Quản gia Lý phủ nghe xong cúi người rồi đi.

Hạo Thiên bây giờ vẫn còn bàng hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không lâu trước đó hấn còn đang chìm trong mộng đẹp cùng Bạch Tư Thành, giờ Lý phủ thư phòng phát nổ, còn Bạch Tư Thành thì không thấy đâu, riêng hấn bị Lý Cung xách lên như một con thỏ.

Một lúc sau, hấn cũng được cho vào ngồi kiệu, nhưng vẫn không cử động được, chỉ có thể đảo tở tông Lý gia cùng Bạch Tư Thành lên nằng, tất nhiên là không quên hai tên Võ Đại Võ Nhị.

Khi Hạo Thiên còn đang thăm hỏi tổ tông nhà họ, thì đám người đã đến Hạo phủ, Lý Cung xách hấn ra ngoài, đạp luôn cổng chính đi thẳng một mạch vào trong.

Lúc này Hàn Lương cùng Hạo Lâm đang đứng chờ sẵn như biết Lý Cung sẽ tới vậy. Lý Cung ném Hạo Thiên xuống đất trước mặt cả hai, rồi lại mặt đối mặt, nhìn chằm chằm vào Hàn Lương.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Quyển 1: Từ Du

Lúc này Hàn Lương cùng Hạo Lâm đang đứng chờ sẵn như biết Lý Cung sẽ tới vậy. Lý Cung ném Hạo Thiên xuống đất trước mặt cả hai, rồi lại mặt đối mặt, nhìn chằm chằm vào Hàn Lương.

Sau khi tới cổng Hạo Thiên lại được xách lên mạng tận vào trong, vừa thấy Hạo Lâm. Hắn muốn há miệng gào lên nhưng lại không nói chuyện hay phát ra âm thanh được, thì bị Lý Cung quăng hắn xuống một cách thô bạo, chỉ có thể giương mắt nhìn sự việc ở trước.

Lý Cung nhìn một hồi lâu mới lên tiếng. “Hàn quân gia cũng biết nên làm thế nào rồi phải không?”

Hàn Lương mặt bình tĩnh nhưng tay chấp sau lưng nổi lên từng đường gân xanh rất đáng sợ. “Chẳng phải theo giao ước chuyện của tiểu bối không tính, không xen vào hay sao?”

“Nếu là tiểu bối quá phận thì sao, bảo vật của Thiên Thủy Môn thất lạc chúng ta vừa tìm được, đã thông báo cho bọn họ để bàn giao lại, đều bị hủy trong tay của hắn, người nói xem lần này bọn họ có đồng ý để yên hay không?”

Hàn Lương nhìn qua Hạo Thiên trầm giọng hỏi: “Có phải như vậy hay không?”

Hạo Thiên không trả lời Hàn Lương mà bỏ tới chỗ phụ thân hắn chỉ ngược vào đám người Lý gia. “Phụ thân bọn hắn khi dễ làm nhục hài nhi, phụ thân mau cho người trời lại cho chúng biết thế nào là uy nghiêm của Hạo phủ”.

Đứng ra như thường tình, Hạo Lâm sẽ bắt trời bọn người kia lại đánh mỗi người mấy chục roi, nhẹ thì như thế, nặng thì nhốt vào ngục tù mấy năm, riêng hắn thì chỉ phạt mấy roi là hết. Nhưng không, lần này Hạo Thiên nhận được một cái tát thật mạnh từ phụ thân, kèm theo đó là tiếng quát tháo cùng khuôn mặt giận dữ, từng đường gân hiện rõ trên khuôn mặt mà hắn chưa từng thấy bao giờ.

“Nghịch tử, còn không mau trả lời Hàn tiền bối.”

Hạo Thiên một tay ôm má vẫn còn sưng sờ chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúc này hắn ý thức chuyện hôm nay chỉ sợ rất nghiêm trọng, nhưng từ lúc nào hàn quân gia Hàn Lương lại trở thành tiền bối. Từ lúc nào mà thành chủ phải khép nép với một quân gia.

Cắt đứt suy nghĩ của Hạo Thiên là âm thanh có chút âm trầm của Hàn Lương.

“Ta hỏi lại một lần nữa, có đúng hay không?”

Hạo Thiên trả lời giọng có chút lắp bắp. ”Ta... ta không biết bảo vật gì hết, chỉ có cái lệnh bài bằng ngọc, nhưng ta mới chỉ vừa chạm vào không làm gì hết, thì bỗng nhiên nổ tung... là chưa làm gì hết.”

“Hàn đạo hữu cũng biết nguồn gốc của Quý Ngưu lệnh đi, nếu không phải người luyện qua công pháp của Thiên Thủy Môn, thì sẽ không thể nào chạm vào nó, lập tức liền tự bạo để tránh rơi vào tay người ngoài.”

“Lúc chúng ta tìm được nó, cũng phải nhờ một tên đệ tử của Thiên Thủy Môn mới có thể mang về được, đã thông báo cho bọn họ nhưng có lẽ là đang trên đường đến, tiếc là ...”

Lý Cung nhìn Hạo Thiên lắc đầu nói tiếp, trước khi quay người rời đi “Hàn đạo hữu tự giải quyết cho tốt.”

Hàn Lương quay sang Hạo Lâm với sự kìm chế hết sức nói ra “Người xem nhi tử tốt của người làm ra chuyện gì. Lần này chỉ sợ ta cũng không giúp được cho cả nhà người.”

Hạo Lâm nghe vậy mặt như già thêm đi rất nhiều, lập tức vội vàng quỳ xuống trước mặt Hàn Lương dập đầu liên tục.

“Mong Hàn tiền bối niệm tình trước giờ ta luôn vì tông môn trung thành, tận tụy bao nhiêu năm nay mà tha cho Hạo nhi, lưu lại chút huyết mạch cuối cùng của Hạo gia. Tất cả mọi chuyện vẫn bởi sẽ chịu mọi trách nhiệm trước tông môn.”

Hàn Lương thờ dài. “Người cũng biết hậu quả của việc này chỉ sợ không nhỏ, những thứ người có được ngày hôm nay là vì Phổ Thiên thí luyện liều mạng

mang đến cho tông môn hạ nhất. Nhưng vẫn bù không được mất, nếu không phải nghĩ đến công lao của người, ta đã chém chết hắn, rồi mang người về tông môn chịu tội thì người nghĩ giờ này hắn vẫn còn ở đây sao?”

Còn Hạo Thiên thì đang hết sức sợ hãi, và kinh ngạc khi nghe phụ thân đang cầu xin Hàn quân gia tha mạng cho mình, cả việc phụ thân hắn đường đường là một vị thành chủ quyền uy ngập trời, lại phải đi dập đầu trước người khác.

“Không lẽ việc ta làm hôm nay liên lụy lớn tới mức phụ thân cũng gánh không nổi sao? Sao lại thế được thật hoang đường.”

Trong mắt Hạo Thiên phụ thân là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, không việc gì có thể làm khó ông, mỗi lần Hạo Thiên gây họa về nhà, phụ thân chỉ nắn một hồi, cùng lắm là đánh vài roi rồi bỏ đi như là chuyện hán gậy ra chĩa là gì với ông, một cái phát tay liền giải quyết hết thảy.

Nhưng hôm nay nhìn thấy phụ thân quỳ lạy van xin Hàn quân gia, hắn vẫn không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Lại nói về Hàn Lương sau một hồi suy nghĩ rồi thở dài ngao ngán, dù sao cũng sống cùng bọn hắn gần hai mươi năm, chứng kiến Hạo Thiên lớn lên từng ngày bây giờ xuống tay cũng có chút không nỡ, Ngoài ra hơn ai khác, Hàn Lương biết rõ Hạo Thiên chỉ là con cò của Phi Vân Môn.

Từ lúc Hạo Thiên gây chuyện ở Lý Gia hắn là cảm thấy có chút gì đó không ổn liền rời đi, một là báo cho tông môn xin chỉ thị, hai là để tìm hiểu hiện tại gần đây có xảy ra sự việc gì khiến cho Phi Vân Môn bắt đầu hành động hay không, tiếc là khi nhận được chỉ thị vừa về đến nơi thì mọi chuyện đã quá trễ.

Chỉ có điều Hàn Lương suy nghĩ mãi vẫn không hiểu được rõ ràng bọn người Lý Gia âm mưu từ trước, chuẩn bị rất đầy đủ nhưng sao lại lựa lúc này mà ra tay mà không phải thời điểm khác. Lẽ ra Hạo Thiên thì dễ, có thể thực hiện lúc nào cũng được nhưng tại sao lại là lúc này. Cho dù thế nào đi nữa hắn cũng phải cho tông môn một câu trả lời.

Một luồng sát khí tỏa ra từ Hàn Lương, trên tay gã xuất hiện một thanh kiếm bằng ngọc màu xanh nhảm về hướng Hạo Thiên phóng ra.

Cùng lúc đó Hạo Lâm tuy là đang cầu xin, nhưng vẫn quan sát Hàn Lương, thấy gã tỏa ra sát khí, xuất hiện tiểu kiếm ở tay. Hạo Lâm liền móc trong ngực ra một lá bùa hai màu hướng về phía Hạo Thiên ném tới, miệng lầm bầm. Ngay lập tức lá bùa xuất hiện một vòng tròn bọc lấy Hạo Thiên.

Tiểu kiếm của Hàn Lương khi chạm phải vòng tròn đó, thì bị cản lại một chút, nhưng nhìn vào vòng tròn lúc ẩn lúc hiện như sắp biến mất ấy có vẻ giữ không được bao lâu, Hạo Lâm rút kiếm ra bước đến giằng co cùng thanh kiếm của Hàn Lương.

Cùng lúc đó một thanh tiểu kiếm bằng ngọc khác không biết từ đâu bay đến vẫn nhắm vào Hạo Thiên, vì đang phải giằng co với thanh kiếm đầu tiên nên hành động của Hạo Lâm có phần chậm chạp.

Lúc này vừa phải tập trung chặn thanh kiếm đầu tiên lại phải nghĩ cách cản thanh tiểu kiếm bay tới, cắn chặt môi nghiêng nửa người đưa cánh tay trái ra. Những tia máu bắn ra, thanh tiểu kiếm thứ hai đâm thẳng vào lòng bàn tay trái Hạo Lâm, khoét một lỗ lớn. Nó rung rung lên như muốn xuyên phá qua cái lỗ hổng trong lòng bàn tay hắn, trên trán Hạo Lâm lấm tấm mồ hôi kèm những đường gân xanh nổi lên.

Hạo Lâm cắn môi đến mức chảy cả máu, y gồng người lại bàn tay trái đang bị thương nhưng Hạo Lâm không quan tâm, dùng cả cái bàn tay đầy máu ấy bóp chặt vào đốc kiếm, dồn hết sức lực vào đẩy gần giọng lên. “Nghịch tử còn không mau chạy.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Quyển 1: Từ Du

Hạo Lâm cắn môi đến mức chảy cả máu, y gồng người lại bàn tay trái đang bị thương nhưng Hạo Lâm không quan tâm, dùng cả cái bàn tay đầy máu ấy bóp chặt vào đốc kiếm, dồn hết sức lực vào đẩy gần giọng lên. “Nghịch tử còn không mau chạy.”

Mọi thứ diễn ra rất nhanh chỉ ít là trong mắt Hạo Thiên, từ lúc phụ thân hắn quăng ra lá bùa, rồi cả lúc dùng lòng bàn tay bắt kiếm, y thì vẫn đang ngây người, mặt trắng bệch. Đến khi phụ thân lên tiếng, Hạo Thiên mới bỏ đẩy chặt vật chạy hướng rồi khỏi phủ.

Khi Hạo Thiên vừa đứng lên chạy được vài bước, thì Hàn Lương xoay người muốn đuổi theo, gã bất pháp quyết để rút cặp kiếm mà Hạo Lâm đang dùng cả thân mình để kiềm chế. Hai thanh kiếm bắt đầu rung lên như muốn thoát ly ra khỏi người Hạo Lâm, hắn thấy vậy vội vàng dùng hết sức mà giữ chặt hơn, không cho phép nó bay đi. Dù biết không giữ được bao lâu, nhưng đối với khả năng của Hạo Lâm mà muốn cầm chân Hàn Lương quá lâu là điều không tưởng. “Xin lỗi hài tử, phụ thân đã cố hết sức rồi.”

Máu từ vết thương liên tục chảy ra, thấm đẫm cả người, làm hắn hết sức thê thảm. Hàn Lương trong mắt lóe lên một vẻ phức tạp. Y bất pháp quyết một lần nữa điều khiển hai thanh kiếm có hành động khác.

Thanh mà Hạo Lâm đang cầm nơi đốc kiếm mạnh mẽ bay ra rồi cắm ngược vào đất xuyên qua bàn tay phải, thanh kiếm còn lại về một đường bay ngắn rồi ghim mạnh vào đất cùng bàn tay trái của Hạo Lâm. Lúc này Hạo Lâm lực bất tòng tâm muốn di chuyển cũng không được cả hai bàn tay đều bị hai thanh ngọc kiếm khổng chế.

Dây dưa với Hạo Lâm một khoảng thời gian ngắn, nhưng không hề ảnh hưởng đến Hàn Lương tiếp tục truy đuổi Hạo Thiên. Trầm ngâm giây lát y nhắm mắt lại dùng thần thức dò tìm. Rất nhanh sau đó, Hàn Lương mở mắt ra rồi hướng về một phía bay đến, cũng là nơi mà Hạo Thiên đang điên cuồng chạy đi.

Hạo Thiên thật sự sợ hãi, từ bé đến giờ thì chuyện xảy ra tối nay có thể là ác mộng vĩnh viễn với hắn. Phụ thân ra tay cứu mình khỏi độc thủ của Hàn quân gia, giờ thì sống chết không rõ. Hạo phủ của hắn có thể sau đêm nay sẽ biến mất khỏi Thủy thành không còn là đại tộc uy chấn một phương nữa.

Bao nhiêu ý nghĩ đáng sợ bao vây lấy tâm trí hắn khiến hắn không còn để tâm y phục đẹp để thường ngày, đã rách bươm đầy thảm hại vì không biết bao nhiêu lần vấp ngã rồi điên cuồng đứng dậy chạy tiếp.

“Đừng cố gắng, chỉ một kiếm cắt qua mà thôi thì mọi thứ đều như chưa có gì xảy ra.”

Giọng của Hàn Lương vang lên trước mặt Hạo Thiên, làm hắn từ trong suy nghĩ trở về với hiện thực. Trước mặt hắn không biết từ bao giờ thì Hàn Lương đã đứng đó như chờ sẵn như biết Hạo Thiên sắp tới. Trên khuôn mặt già nua quen thuộc mỗi ngày hắn đều gặp, bỗng dưng thành xa lạ.

“Hàn...Hàn thúc có thể cho ta biết lý do tại sao người lại làm vậy được không?” Hạo Thiên vừa nói vừa ngẩng ngốc nhìn Hàn Lương.

Hàn quân gia thường ngày nghiêm khắc, không bao giờ nhân nhượng cho hắn trốn ra ngoài mỗi lần bị phạt, nhưng hắn biết Hàn quân gia đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Hắn biết rõ Hàn quân gia từ bé chăm sóc cho hắn khi phụ thân bận rộn, ông ấy nhìn hắn lớn lên tuy không thể hiện ra nhưng sự yêu thương với mình trong mắt ông Hạo Thiên đều nhìn ra được.

Vì thế mà hắn không tin có một ngày Hàn Lương lại ra tay với mình một cách lạnh lùng như vậy.

Hàn Lương thấy Hạo Thiên có bộ dạng như vậy cũng có chút trầm mặc, gãi một lòng tu luyện vì mục tiêu riêng của bản thân, nhưng vì chức trách, nhiệm vụ của tông môn nên hắn mới tiềm phục ở Hạo gia này mấy chục năm.

Trong thời gian đó, hắn nhìn Hạo Thiên lớn lên từng ngày từ lúc biết bò đến khi có thể di chuyển, dần dần trong thâm tâm y coi Hạo Thiên như con trai của mình.

Trong chốc lát Hàn Lương nhắm mắt lại, từng bước tiến tới như đã hạ quyết tâm. Một đốm sáng lóe lên nơi lòng bàn tay, không biết từ đâu xuất hiện một thanh ngọc kiếm khác trên tay y.

Mỗi lần nhìn Hàn Lương tiến tới một bước là tim Hạo Thiên lại đập thình thịch một cái rất đồng đều, hai tay hắn làm điểm tựa lùi dần ra sau nhưng rồi lưng Hạo Thiên cảm nhận được vật cản phía sau. Lưng hắn áp sát vào tường mồ hôi nhễ nhại, cả người run đều giọng lắp bắp “Hàn...hàn.”

Chưa nói dứt câu, Hạo Thiên cảm nhận được một luồng khí sắc lạnh đến từ đôi mắt, tiếp đó là sự đau đớn tột cùng khiến hắn bật người ra sau đầu đập vào tường liền bất tỉnh.

Hai bàn tay bị ghim chặt trên đất nhìn Hàn Lương quay trở về, trong lòng Hạo Lâm cầu nguyện cho Hạo Thiên chạy thoát, dù gã biết xác suất xảy ra việc đó cực thấp gần như là không thể. Nhưng vẫn ôm chút hy vọng trong lòng, cho đến khi Hàn Lương bước tới gần với thanh ngọc kiếm nhuộm máu trên tay.

Mắt gã nổi lên từng tia máu, miệng gầm gừ như muốn xông lên liều mạng, dù sao cũng không còn gì để mất, thì nghe giọng nói lạnh lùng của Hàn Lương “Hắn vẫn chưa chết.”

Hạo Lâm thả lỏng người ra, thở phào nhẹ nhõm. Sau đó liền co người lại tư thế quỳ trên đất dập đầu “Cảm ơn tiền bối, chỉ cần Hạo Lâm một ngày còn sống thì nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp cho ngài.”

Hàn Lương chỉ lắc đầu thờ dài, trong người không biết khi nào xuất hiện một sợi xích vàng bay tới trên đầu Hạo Lâm lẫn Liễu Phi Yến, phân ra thêm vô số sợi khác bao bọc cả hai người lại, rồi bay theo Hàn Lương dần dần mất dạng.

.....

Sau khi tỉnh dậy, Hạo Thiên cảm thấy đau rất ở mắt, hắn liền nhớ lại cảnh ngày hôm trước, nhớ cảnh phụ thân, nhớ cảnh phụ thân hy sinh cả bàn tay để cứu hắn một mạng, nhớ cảnh phụ thân khóc lóc cầu và cuối cùng là cảnh Hàn Lương rút ra một thanh kiếm từ khoảng không chém ngang qua mặt hắn. Máu bắn ra mọi thứ tối dần lại Hạo Thiên ngã cả người đập đầu vào đất bất tỉnh.

“Không, không đây nhất định là ta đang nằm mơ.” vừa nói hắn vừa dùng hai tay và liên tục vào mặt trong thâm tâm thầm mong sẽ không có cảm giác đau rất ở mắt, sẽ tỉnh lại trên giường trong căn phòng thân thuộc, có tiếng nịnh nọt cầu xin của Tiểu Tam, có giọng nói ấm áp đầy quan tâm của mẫu thân hay tiếng răn dạy của phụ thân hắn.

Hắn gào lên trong vô vọng “Phụ thân, mẫu thân người ở đâu, Thiên nhi biết sai rồi, ta sẽ nghe lời chăm chỉ học võ, không ra ngoài gây chuyện, đứng rồi các người muốn phạt ta bao nhiêu roi cũng được, nhốt trong phòng bao lâu cũng không sao, các người ra đây đi ta biết các người đang gạt ta.”

Từng tiếng nấc nhẹ vang lên, khóe mắt hắn bắt đầu chảy một vệt nước lã dãi trên má, đối với hắn tất cả bây giờ chỉ toàn một màu đen, cảm giác trống trải cô đơn. Sau một hồi gào thét khiến hắn mệt là đi.

Hạo Thiên bắt đầu đứng lên, cả người cúi về phía trước hai hai quơ qua quơ lại tập làm quen dần với khung cảnh toàn màu đen, loạng choạng bước đi bỗng hắn vấp phải hòn đá té nhào cả người ra trước, không biết va quệt vào vật gì khiến hắn cảm thấy nhói ở tay và chân làm hắn chảy máu.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Quyển 1: Từ Du

Từng tiếng nấc nhẹ vang lên, khóe mắt hắn bắt đầu chảy một vệt nước lã dãi trên má, đối với hắn tất cả bây giờ chỉ toàn một màu đen, cảm giác trống trải cô đơn. Sau một hồi gào thét khiến hắn mệt là đi.

Hạo Thiên bắt đầu đứng lên, cả người cúi về phía trước hai hai quơ qua lại tập làm quen dần với khung cảnh toàn màu đen, loạng choạng bước đi bỗng hắn vấp phải hòn đá té nhào cả người ra trước, không biết va quệt vào vật gì khiến hắn cảm thấy nhói ở tay và chân làm hắn chảy máu.

Hạo Thiên lồm cồm bò dậy, ngồi bệch một chỗ suy nghĩ xem đây là đâu, bây giờ là ngày hay đêm, thứ hắn cần bây giờ có lẽ là một cành cây hoặc cây gậy, thứ thường thấy ở những người mù trên đường lúc trước.

Rất lâu sau đó, Hạo Thiên dần dần thích nghi được với không gian một màu đen xung quanh, hắn dùng tai thay cho đôi mắt, tập trung vào tai nhưng chẳng nghe được gì. Hạo Thiên trầm nghĩ, có lẽ giờ này là ban đêm vì hắn cảm thấy nhiệt độ lạnh hơn bình thường, bắt đầu bò tới phía trước, tay chạm vào đất và gạch, y liền đoán ra được đây là gạch lát đường. Vậy là đang ở ngoài đường nhưng là đường nào, khu nào? Thủy Thành rộng như vậy có mắt còn lạc đường, huống chi bây giờ y đã thành một người mù.

Cắt ngang suy nghĩ của Hạo Thiên là một tiếng chớp như muốn xé toạc cả màn đêm. Trời bắt đầu đổ mưa, vì không phân biệt được phương hướng hắn chỉ có thể bò tới phía trước, sau vài lần va đầu vào tường cuối cùng hắn cũng tìm được chỗ trú mưa là trước cổng của một quán rượu nhỏ.

Dưới mái hiên, Hạo Thiên nép sát vào hai cánh cửa gỗ, cả người co rúm lại vì sợ mưa ướt, bỗng nhớ ra cái gì, hắn bật dậy xé ít vải ở ống tay và quần, đưa ra ngoài nước mưa để rửa sạch rồi băng lại ở những chỗ bị thương, chảy máu ban này. Mỗi lần phụ thân Hạo Thiên phạt đòn, sau khi chịu trận thì phải băng bó, dần dần nó ăn sâu vào tiềm thức thành một thói quen.

Mưa mỗi lúc một to, lúc này Hạo Thiên yên tâm trở về vị trí cũ, cả người co lại, ngủ thiếp đi lúc nào không biết chắc là vì quá mệt sau khi gào thét

Không bao lâu sau.

“Oáp.” A Nhị vừa ngáp dài vừa lấy tay dụi mắt, tiến từ từ bước xuống lầu, sau khi dọn dẹp lau chùi xong hắn tiến dần ra cửa đặt thanh gỗ chắn ngang xuống để mở cửa, đây là công việc buổi sáng của hắn, một tên phục vụ ở quán rượu nho nhỏ. Hôm nay là một ngày đẹp trời, làm ăn nhất định là sẽ rất tốt, điều đó cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ được thêm tiền thưởng.

Chỉ khác biệt với thường ngày, là lần này giống như có thứ gì đó chặn ở cửa, A Nhị đẩy ra liên tục nhưng không được, hắn liền dùng ngón tay chọc một lỗ nhỏ trên khung cửa bằng giấy, gã đưa mắt dòm ra thì thấy một người nằm co rúm lại trước cửa.

Nghĩ lại con mưa tối qua, A Nhị lại cảm thấy rất bình thường, cũng không phải là lần đầu gặp phải, vẫn thường có những người ăn mày vì trú mưa mà ngủ lại trước cửa, hắn vẫn là thường thấy nên cũng không có gì bất ngờ.

A Nhị dùng sức nâng cánh cửa lên tháo nó ra, đây vốn là cửa gỗ ghép lại với nhau, nên có thể gỡ ra gắn vào lại được, chỉ là có chút hơi tốn sức. Hắn đá nhẹ vào người đang nằm co rúm trước mặt.

“Mẫu thân, để ta ngủ thêm chút nữa đi.”

A Nhị đá lần thứ hai.

“Tiểu Tam, người nhấn với mẫu thân, phụ thân ta là sáng nay ta không dùng bữa cùng bọn họ đâu.”

Mặt A Nhị có chút đen lại, lần này hắn định dùng hết sức thì người nằm trước mặt liền ngồi dậy xoay về phía hắn, A Nhị nhìn kĩ thì ra là một cái thanh niên, áo quần rách rưới, tay chân băng bó, trên khuôn mặt, ngay đôi mắt có một vết sẹo dài cắt ngang, hai tay thanh niên đưa ra phía trước như mò mẫm thứ gì đó. Lúc này A Nhị mới nhận thức được đây là một người mù.

Thanh niên mù cất tiếng hỏi. “Cho hỏi đây là đâu, chỗ nào của Thủy Thành?”

“Đây là Tiểu Phúc Lâu, là một quán rượu nhỏ ở cổng Đông Thủy Thành.”

Nghe được câu trả lời, thanh niên mù ngẩn người trong chốc lát như đang nhớ lại hoặc suy nghĩ gì đó tiếp đến ý gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi quay đầu lại chuẩn bị rời đi.

“Còn trẻ như vậy mà bị mù, thật tội nghiệp” A Nhị thầm nghĩ.

“A, người đợi một chút.”

Dứt lời A Nhị chạy vào phía sau, chưa được mấy hơi thở hắt liền trở ra tay cầm một cây gậy, hướng thanh niên mù đưa tới. “Cho người.”

Thanh niên mù thất thần trong giây lát, cúi người chậm rãi nói, “Cảm...cảm ơn.” rồi xoay người rời đi.

“Sao ta nhìn hắn có chút quen mắt, giống như là đã thấy ở đâu rồi.” A Nhị nhìn thanh niên mù rời đi trong miệng lẩm bẩm.

Thanh niên mù này là Hạo Thiên, theo trí nhớ của hắn Tiểu Phúc Lâu là một quán rượu nhỏ, trước giờ y vốn là không thích vào những chỗ không xứng với địa vị của mình, nên chỉ đi ngang qua, chứ chưa bao giờ ghé vào.

“Nếu nhớ không nhầm đi qua ba con phố nữa, thì sẽ tới một cái miếu hoang, nơi mà trước đây mỗi khi muốn dạy dỗ ai, hắn sẽ mang người đến đó. Lý do đơn giản là vì nơi đó không có người ở lại vắng vẻ có hét lên cũng không chắc sẽ có người nghe được, chỉ ít sẽ khó lọt đến tai phụ thân hay mẫu thân hắn.

Đối với Hạo Thiên đây là chỗ ngủ tốt nhất bây giờ chỉ ít có thể trú mưa, vì vừa rồi hắn nhận biết được một chuyện. Đầu tiên phải tìm chỗ dừng chân, xem như là nhà tạm thời.

Bình thường, Hạo Thiên vốn chỉ cần một buổi là có thể đi gần bốn, năm con phố, nhưng bây giờ hắn lại là một cái người mù, hướng chỉ ban ngày lại khác ban đêm. Trời tối, một mình một đường đi sao cũng dễ, còn bây giờ là ban ngày, người người qua lại ồn ào tấp nập, cứ đi được vài bước hắn lại va phải một người. Mọi người thấy hắn là một người mù cũng không thèm tính toán.

Hiện tại đã xế chiều, nhưng hắn vẫn chưa đi tới nơi, với thân thể trước giờ chỉ chơi bời, ăn rồi ngủ vốn chịu không được lâu, mồ hôi đổ ra. Hạo Thiên quyết định dừng chân nghỉ một lát, ngồi xuống dựa lưng vào một bức tường. Trùng hợp thay ngồi cạnh hắn là một người ăn mày râu ria xồm xoàm, áo quần rách rưới, phát ra mùi hôi, trước mặt có để một cái chén vỡ.

Thấy Hạo Thiên ngồi cạnh, tên ăn mày quay qua nhìn rồi hỏi. “Ồ vị huynh đệ này mới đến đây lần đầu hay sao?”

Hạo Thiên nhẹ gật đầu.

“Chẳng trách ta thấy lạ mắt, không phải ta khoác lác chứ mấy cổng khác thì ta không biết, còn riêng cổng Đông thì bao nhiêu huynh đệ ở đây ta đều nhận thức được hết.” Tên ăn mày cười rồi nói tiếp.

“Đúng rồi huynh đệ, đồ nghề của người đâu?”

Hạo Thiên ngẩn người ra.

Tên ăn mày đang chỉ vào cái chén, sực nhớ ra là Hạo Thiên nhìn không được liền lấy tay gõ vào vang lên hai tiếng. “coong coong.”

Lúc này Hạo Thiên mới hiểu người ăn mày ám chỉ cái gì hắn lắc đầu rồi nói. “Ta không có.”

Người ăn mày thò tay vào túi vải mang bên hông, lấy ra một cái chén vỡ khác, đặt trước mặt Hạo Thiên. “Cho người, đồng đạo với nhau không cần ngại, nhìn bộ dạng người thăm như vậy có còn ai thân thích hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Quyển 1: Từ Du

Tên ăn mày thò tay vào túi vải mang bên hông, lấy ra một cái chén vỡ khác, đặt trước mặt Hạo Thiên. “Cho người, đồng đạo với nhau không cần ngại, nhìn bộ dạng người thăm như vậy có còn ai thân thích hay không?”

Thấy Hạo Thiên lắc đầu. Keng Keng hai tiếng vang lên, là có người qua đường thấy hắn tội nghiệp bỏ thí cho hắn hai xu tiền. Tên ăn mày nhìn qua có chút gan tị nói: “Mới đến đã được tiền, ta ngồi từ sáng đến giờ còn chưa được một văn tiền (mười xu bằng một văn tiền), người cũng thật may mắn nha.”

Trong khi đó phía đối diện chỗ Hạo Thiên đang ngồi là một quầy bán cháo nhỏ với ba cái bàn bằng tre kèm bốn cái ghế mỗi bàn, có hai bà thím kèm theo hai tiểu hài tử, một nam một nữ. Vừa cho hai cái tiểu hài tử ăn hai bà thím lại vừa nói chuyện.

“Thím Di người biết không? Sáng ta ra chợ nghe mọi người nói Hạo phủ trong một đêm đều bị san bằng, cháy sạch toàn bộ.”

“Cái nào Hạo phủ, phải hay không phủ thành chủ?”

“Đúng là nó, có điều bây giờ thành chủ là họ Lý cũng không phải họ Hạo, nghe đâu là tên vô lại Hạo Thiên trêu chọc vào ai khiến người ta nổi giận quay qua đốt Hạo phủ, giết sạch toàn bộ tới một người sống cũng không có. Tiếp đó Lý gia liền đứng ra tiếp quản Thủy Thành.”

“Quả báo, đó là quả báo, ngày thường chuyện xấu gì hắn cũng dám làm, ý vào vị thế con trai thành chủ không coi ai ra gì, cuối cùng cũng có ngày hôm nay.”

“Tiểu Bảo, sau này lớn lên người cũng không được giống như cái tên đó hiểu không?”. Nói xong vị thẩm thẩm quay ra hướng nam hài tử xoa đầu dằn dò. Tiểu Bảo đang ăn, nghe mẫu thân nói cũng cúi đầu gật đầu liên tục.

Trở lại phía bên kia, tên ăn mày nghe hai vị thẩm thẩm nói chuyện liền gật gù. “Đúng là thiên lý, tên công tử kia đúng là nhận quả báo, tiểu huynh đệ người biết không lúc trước chúng ta một vị đồng đạo chỉ đi ngang qua người hắn thôi, hắn bảo vị huynh đệ của chúng ta bóc mùi xua đi vận khí của hắn, hắn liền cho người đánh gãy cả hai chân, thật quá ác độc.”

Lúc này cả người Hạo Thiên run run lên cũng không biết vì tức giận hay đang sợ hãi. Tên ăn mày thấy thế quay ra hỏi.

“Huynh đệ người làm sao thế có phải hay không bị trúng gió.”

“Àm” một tiếng chớp vang lên, mây đen ùn ùn kéo tới... trời lại sắp đổ mưa.

Tên ăn mày vội đem cái chén vỡ cho vào túi quay ra nói với Hạo Thiên: “Tiểu huynh đệ ta tên Lý Hào sau này nếu cần giúp gì cứ tìm ta, đều là hoàn cảnh hiện tại giống nhau, không cần ngại.”

Thấy khuôn mặt của Hạo Thiên sau khi xưng tên có chút đổi hẳn liền thờ dài đình chính thêm. “Tuy ta họ Lý nhưng cũng không phải họ Lý của đám người thành chủ hiện tại, đúng là người có người này người nọ, Lý có Lý này Lý kia.”

Chính là mỗi lần xưng tên đều có người hiểu nhầm hắn là người Lý gia nổi tiếng Thủy Thành, nhưng thật sự hắn là người nơi khác tới, vì gây họa nên phải trốn tới tận đây, mỗi lần xưng tên lại phải mỗi lần giải thích nếu không người khác lại nghĩ hắn là con riêng hoặc làm nên sự tình gì không tốt bị đẩy ra ngoài tới mức phải đi cầm chén.

Trước khi đi Lý Hào quay lại lấy trong túi ra một xu đưa cho Hạo Thiên rồi nói. “Cuối đường có bán bánh bao ba xu một cái.”

Sau khi mua xong vừa đi vừa ăn Hạo Thiên dựa theo trí nhớ, cũng tới được ngôi miếu cũ bỏ hoang cũng đúng lúc trời vừa đổ mưa. Hắn dùng gậy dò đường tiến về góc tường của ngôi miếu, đặt cây gậy sát bên rồi nằm xuống nép sát vào tường hai chân cho lại, vị trí này mang đến cho hắn cảm giác an toàn.

Lúc co chân lại như đập phải thứ gì, thứ đó ngã về phía hắn vừa dài vừa to lại hơi mềm có vài lỗ thủng, sờ một lát liền phát hiện ra đây là cái chiếu.

Hạo Thiên cảm thấy may mắn, đang buồn ngủ lại gặp chiếu rách hắn liền trải dài ra nằm xuống bắt đầu ngủ.

Chợp mắt chưa bao lâu thì có ai ném vật gì cứng vào đầu hắn, Hạo Thiên bật dậy thì nghe có tiếng nữ nhân hướng từ ngoài cổng miếu hỏi.

“Người là ai sao lại dùng chiếu của ta?”

Hạo Thiên sau khi bật dậy hai tay nắm chặt cây gậy đưa về phía trước, nghe được câu hỏi của nữ nhân liền ngẩn người, cũng đứng nếu buộc lại giấu trong góc thì tất nhiên có người dùng. Hạo Thiên bỏ cây gậy xuống cuộn tròn chiếc chiếu lại, mò mẫm bước tới vài bước, liền đặt cái chiếu dưới đất theo hướng âm thanh của nữ nhân lúc này nói, rồi lại xoay người về lại cái góc tường đang nằm.

“Ra là một người mù.” Nữ nhân ôm lấy cái chiếu hướng về một góc khác của cái miếu nằm xuống.

Giữa đêm trong ngôi miếu đồ nát phía cửa Đông Thủy Thành vang lên từng tiếng động lạ.

Thiếu nữ giật mình tỉnh giấc, trước giờ nàng vốn chỉ có một mình, thân là nữ nhi lấy ngôi miếu đồ nát làm nhà, nơi mà đa số người lạ không có nơi ở đều tìm tới nên cảnh giác lại càng cao, bình thường chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng đủ đánh thức nàng hướng chỉ hiện tại trong ngôi miếu đồ nát này cũng không phải chỉ có một mình nàng.

Nàng rút từ bên hông ra một thanh tiểu đao, nhẹ nhàng từng bước tiến tới góc phòng nơi phát ra tiếng động lạ cũng là nơi Hạo Thiên đang nằm.

Gần tới nơi, theo thói quen nàng đưa thanh đoản đao ra phía trước để đề phòng tay còn lại cầm một thanh hỏa trứ (đại loại như nến nhưng bên ngoài là ống trúc phía trong là mỡ động vật dùng để thắp sáng). Ánh sáng của hỏa trứ soi tới nơi thì phát hiện Hạo Thiên đang nằm co ro lại dựa sát vào hai vách tường cả người run run lên, hai mắt hắn đỏ hoe, miệng lẩm bẩm rất nhỏ kèm theo tiếng thút thít khiến nàng phải tập trung mới nghe được.

“Là lỗi của Thiên nhi, là Thiên nhi không tốt, phụ thân, mẫu thân, các người đang ở đâu?”

Nghe đến đây thiếu nữ giảm bớt đề phòng, thối tất hỏa trức, nàng xoay người dắt thanh đoản đao về lại vị trí cũ, nhẹ nhàng bước từng bước ra khỏi căn miếu. Nàng đạp hai bước lên vách tường, xoay người một lần nữa lộn một vòng trên không trung, đáp chân xuống những viên gạch ngói cũ nát của ngôi miếu, mắt chăm chú nhìn vào một hướng nào đó xa xăm...

Tối qua vì sàn gạch lạnh kèm chưa quen chỗ ngủ mới. Hạo Thiên gần sáng mới chợp mắt được đôi chút, hần dựa tay vào tường tay cảm gầy men theo đó ra cửa miếu, cũng quên luôn mất nữ nhân tối hôm qua.

Ra tới bờ tường hôm qua Lý Hào đã có mặt ở đó thấy Hạo Thiên đi tới hần hét lên. “Tiểu huynh đệ bên này, bên này. Mà sao mắt ngươi đỏ thế hôm qua có phải hay không gặp chuyện gì, có hay không ai ăn hiếp ngươi?”

Hạo Thiên lắc đầu trả lời. “Tối qua chưa quen chỗ nên ngủ không ngon giấc, thành ra mắt có chút sưng, cảm ơn huynh đã quan tâm.”

“Không sao không sao, với chúng ta mà nói, bốn biển đều là nhà chỉ cần có chỗ đặt chân thì có thể ngủ, tiểu huynh đệ dần dần rồi sẽ quen, đứng rồi tiểu huynh đệ ngươi tên gì?”

“Đệ tên tiểu Thiên.”

“Đứng rồi bảo vật của đệ đâu?”

“Cái gì bảo vật?” nghe đến bảo vật Hạo Thiên cảm thấy có chút không tự nhiên.

Lý Hào gõ vào cái chén của hần vang lên hai tiếng coong coong.

Hạo Thiên liền hiểu hần muốn nhắc tới cái gì đưa tay ra sau đầu gãi nói “Hôm qua trời mưa đệ vội quá quên mang theo, chắc mất rồi.”

Lý Hào lấy ra trong túi một cái chén khác đưa cho Hạo Thiên kèm theo lời nhắc nhở. “Đối với chúng ta mà nói cái này là bảo vật, là miếng cơm manh áo, là thức ăn hàng ngày lần này nhớ giữ cho tốt, cũng may là ta còn mấy cái dự phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Quyển 1: Tử Du

Lý Hào lấy ra trong túi một cái chén khác đưa cho Hạo Thiên kèm theo lời nhắc nhở. “Đối với chúng ta mà nói cái này là bảo vật, là miếng cơm manh áo, là thức ăn hàng ngày lần này nhớ giữ cho tốt, cũng may là ta còn mấy cái dự phòng.”

Hôm nay có lẽ là một ngày đẹp trời, người người qua lại nhộn nhịp, cứ mỗi lần có người đi ngang qua, ném một xu tiền cho Lý Hào miếng hần lại nở một nụ cười thật tươi, không quên kèm theo vài câu nịnh nọt lẫn cảm ơn, Hạo Thiên nghe thế cũng bắt chước. Giữa trưa Lý Hào tay cầm một văn tiền miếng hần hờ.

“Tiểu đệ ngươi xem, hôm nay bội thu. Bình thường ta ngồi từ sáng đến chiều cùng lắm là bầy đến 8 xu, hôm nay mới nửa ngày đã hơn một văn tiền, còn đệ hôm nay thu hoạch được bao nhiêu?” (10 xu = 1 văn, 10 văn = 1 lượng bạc)

Hần nhìn qua thì thấy cả người Hạo Thiên run bần bật, mồ hôi đổ ra ướt cả lưng áo, nằm dưới đất lăn qua lăn lại về mặt nhăn nhó đầy đau khổ.

“Tiểu huynh đệ, ngươi làm sao, có hay không bị thương ở đâu?”

“Đau, đau quá.” nói được hết câu Hạo Thiên lăn ra bất tỉnh.

Lý Hào lúc này không biết phải làm sao, liền lật cả người Hạo Thiên lại định vác lên vai, thì thấy trên lưng hần hiện lên cái bớt màu đỏ, cái bớt màu đỏ đó nhìn vừa giống ngọn lửa lại nhìn giống con trùng, trong mắt hần liền lộ lên một vẻ kỳ dị, chỉ có thể vác Hạo Thiên lên vai, dúi vào một góc rồi đợi Hạo Thiên tỉnh lại.

Một lát sau, Hạo Thiên tỉnh lại hai tay bắt đầu cử động, Lý Hào thấy hần tỉnh lại liền thở phào. “May mà tiểu huynh đệ ngươi không có chuyện gì, chứ có bị làm sao thì ta cũng hết cách.”

“Là vết thương cũ tái phát.” Hạo Thiên định gặp người cảm ơn nhưng vì vết thương kèm chưa lành tảo lắm mới đứng lên liền loạng choạng ngã xuống đất lại.

Lý Hào hiểu ý khoác tay. “Tiểu huynh đệ ta nói rồi đừng khách sáo, đều là người cùng đường giống nhau, giúp nhau là việc nên làm. Tiểu đệ yên tâm sau này ai dám ăn hiếp, khi dễ ngươi liền báo tên ta ra hoặc gọi ta đến nhất định ta sẽ cho bọn chúng biết tay.”

Nghe đến đây trong lòng Hạo Thiên xuất hiện một cảm giác ấm áp. Lý Hào thu dọn đồ cất vào túi, khoác vai Hạo Thiên. “Hôm nay thu hoạch như vậy đủ rồi, nên về nghỉ sớm một chút, đệ ở đâu ta đưa đệ về.”

Lý Hào dìu Hạo Thiên đi qua hai con đường thì thấy cái miếu đồ nát, giặt cả mình giọng run run hỏi. “Tiểu đệ, có thật ngươi sống ở đây?”

Thấy Hạo Thiên gật đầu Lý Hào lập tức soi cả người Hạo Thiên như tìm kiếm cái gì đó, sau một hồi nhìn qua nhìn lại không phát hiện được gì khuôn mặt gã đây khó hiểu hỏi. “Tiểu đệ ngoài ngươi ra có còn người nào khác trong cái miếu này?”

Hạo Thiên suy nghĩ một lát liền lắc đầu, sau đó như nhớ ra cái gì. “À đúng rồi hình như còn một một cái cô nương khác, sao huynh lại hỏi vậy?”

Lý Hào ngó nghiêng xung quanh một hồi rồi hạ giọng nói. “Miếu này có một yêu nữ. Ta nghe mấy huynh đệ khác kể, trước kia vì trời tối nên cả đám người ghé vào đây nghỉ chân.”

“Vừa vào miếu thì phát hiện một cô nương ngồi trong miếu, trên người nàng vài chỗ phát sáng kỳ dị nhất là càng tới gần thì càng lạnh, cảm giác giống như tắm suối khi trời có tuyết vậy. Có người mạnh dạn tiến tới gần để tìm hiểu liền tí nữa chân bị đóng thành băng, cả bọn sợ quá lao người chạy khỏi đó.”

“Lúc đó có hai người phản ứng chậm nên chân đóng thành băng không di chuyển được, rất nhanh cả người đánh thành một bức tượng băng. Bọn người còn lại thấy thế sợ quá không dám đến xem chỉ có thể quay đầu chạy. Hai người bị đóng băng từ đó về sau cũng không gặp lại họ nữa, không ai biết chuyện gì xảy ra với bọn hắn.”

“Chưa hết đâu, còn nữa. Vì sự việc đó nên người dân gần đây tập trung lại, vừa thấy nàng xuất hiện cả đám lao tới. Người ở gần thì cầm binh khí, ở xa thì ném gạch đá thế mà cũng không làm gì được nàng, ngược lại còn bị nàng đuổi đánh bầm dập. Từ đó về sau không còn ai dám lui tới nơi này. Hay là đệ qua chỗ ta đi, cũng không xa lắm đi nhanh thì kịp trời tối chứ ở đây ta cảm thấy vẫn không an toàn đối với đệ.”

Hạo Thiên nghe kể xong vừa cảm kích lại vừa chột dạ, nhưng nghĩ lại tối qua cũng không có chuyện gì kỳ lạ, cũng không cảm thấy lạnh, hẳn ở đây cũng đã quen đường, dỗi về nơi khác lại sợ không thích hợp, phần lớn là sợ có người nhận ra mình nên liền từ chối, Lý Hào khuyên một lần nữa nhưng Hạo Thiên vẫn không đổi ý, thấy thế gã dặn dò Hạo Thiên cẩn thận rồi quay người đi.

Bình thường không biết thì không sao, nghe Lý Hào kể xong Hạo Thiên cũng cảm thấy có chút hơi sợ, chầm chậm bước vào, cảm giác như hôm qua không có gì khác nên cũng cảm thấy an tâm, lò mò về lại cái góc cũ y co người nằm ngủ.

Giữa đêm lại vang lên tiếng gọi. “Phụ thân, mẫu thân ta sợ, đừng bỏ Thiên nhi lại.”

Hạo Thiên bật người dậy mồ hôi đầy trán: “Ra là mơ” lau đi mồ hôi trên trán hắn lại co người ngủ tiếp...

Bốn ngày nữa trôi qua, Hạo Thiên dần quen thuộc với cuộc sống mới, không gian một màu đen quen thuộc với cây gậy dò đường kèm cái chén vỡ, ngoài ra hắn và Lý Hào càng ngày càng thân thiết.

“Oáp!” Ngáp dài một hơi, Hạo Thiên vươn vai làm vài động tác thể dục, rồi ra giếng nước kéo lên một gàu để rửa mặt, trước đó cũng là không nhớ rõ là ở đây có giếng nước. Hôm trước trời mưa, Hạo Thiên ngồi trước thềm nghe tiếng mưa rơi xuống, dưới giếng vang vọng âm thanh lên, cũng may vì không nhìn được nên tai hắn lại nghe rõ hơn bình thường, thành ra mới phát hiện được ở đây có giếng nước.

Cầm gậy dò đường, tay còn lại cầm cái chén đi ra khỏi cổng miếu, chưa được vài bước liền bị hàng người phía trước cản lại, hô hào hò reo các kiểu, nghe được tiếng người bên cạnh hò reo là một cô nương hắn liền tò mò hỏi. “Tỷ tỷ cho hỏi phía trước là có chuyện gì?”

“Ngươi có phải hay không bị mù liền Lý gia, Lý thành chủ, Lý công tử cũng không biết.” Nói xong nàng quay đầu lại nhìn Hạo Thiên thì mới nhận ra, người đang hỏi mình thật sự là một người mù, nàng liền đổi giọng nói tiếp. “Có lẽ ngươi thật sự không biết, phía trước sắp tới là Lý gia cũng là gia tộc thành chủ mới tiếp nhận của Thủy Thành, dẫn đầu là Lý công tử Lý Sự.”

“Trước kia vốn là một tên vô lại lưu manh, chuyên làm chuyện xấu, gần đây bỗng thay đổi tính tình, công khai xin lỗi mọi người, những nhà nào là nạn nhân trước kia của hắn, đều được đền bù rất nhiều gạo và tiền.”

“Chưa hết, năm nay mất mùa, thành chủ bọn họ bỏ hẳn thuế năm nay, còn hỗ trợ thêm cho mấy hộ nghèo khổ, ngươi nói thử xem bọn họ có đáng để chúng ta vui mừng hay không.” Người xem người đang cười ngửa đầu kia là Lý công tử kia. Cô nương mãi kể chuyện cho Hạo Thiên mà cũng quên bết mất chuyện hắn là kẻ mù.

Nghe được Lý gia, Lý Sự, trong đầu Hạo Thiên liền hiện lên hình ảnh phụ thân, mẫu thân, Hàn Lương, lúc này hắn chỉ duy nhất nghĩ tới thù hận, trả thù

Hạo Thiên lùi dần về phía sau đưa tay xuống đất như tìm kiếm thứ gì đó, rất nhanh hắn trở lại với một viên đá to đang cầm trên tay hòa vào đám đông.

Tiếng vó ngựa vang lên trong tai Hạo Thiên, hắn tập trung nghe rõ từng bước một, đến cả khi Lý Sự gần như trước mặt hắn cách chỉ có vài bước chân. Từ một thế gia công tử, muốn gì được đó có người hầu hạ, từ một gia đình quyền quý, chủ cả tòa thành chỉ sau một ngày hóa thành một cái người mù lòa tàn phế, thành một người không nhà không cửa thậm chí không người thân. Tất cả là vì những tên đang đi qua trước mặt hắn.

Chương 18

Quyển 1: Từ Du

Tiếng vỗ ngựa vang lên trong tai Hạo Thiên, hắn tập trung nghe rõ từng bước một, đến cả khi Lý Sự gần như trước mặt hắn cách chỉ có vài bước chân. Từ một thể gia công tử, muốn gì được đó có người hầu hạ, từ một gia đình quyền quý, chủ cả tòa thành chỉ sau một ngày hóa thành một cái người mù lòa tàn phế, thành một người không nhà không cửa thậm chí không người thân. Tất cả là vì những tên đang đi qua trước mặt hắn.

Nắm chặt viên đá trong tay, tập trung vào hai tai, sau khi xác định được người cưỡi ngựa phía trước đã đi qua, hiện tại Hạo Thiên đang đứng ở sau lưng, y liền giơ tay lên, dồn hết lực ném vào hướng trước mặt, vừa ném xong cũng chẳng cần biết trúng hay không, hướng cây gậy đưa ra trước, lao thẳng vào tiếng vỗ ngựa nghe được. Thù hận che đi mất lý trí, Hạo Thiên quyết liều chết dù có đâm trúng bất kỳ ai, trọng thương Lý Sự cũng được mà không phải cũng được, chỉ cần là người nhà họ Lý tất cả đều đáng chết.

Chính xác người cưỡi ngựa dẫn đầu đúng là Lý Sự, cả người hắn tỏa ra một cỗ khí chất không giống bình thường, không tỏ ra hung tàn lúc khi dễ người khác, cũng không phải hèn yếu khi gặp kẻ mạnh, là một cái gì đó rất khó tả. Nếu Hạo Thiên có thể nhìn được trừ đi khuôn mặt thì chắc chắn hắn sẽ nói đây không phải là người mà hắn biết ... Đang thông dong cưỡi ngựa Lý Sự cũng không biết là phía sau mình có một viên đá đang bay tới.

Cũng chẳng hiểu là vô tình, trùng hợp hay là Hạo Thiên có chút may mắn, viên đá hướng thẳng tới phía sau cổ của Lý Sự, nếu trúng phải chỉ sợ bị thương không nhẹ.

Viên đá cách Lý Sự tầm một gang tay, thì giống như có con mắt ở sau lưng hắn nghiêng nhẹ cái đầu đi, tránh được viên đá đang bay tới. Tiếp đến, gã kéo dây cương cho ngựa dừng lại, xoay người nhìn lại thì thấy cảnh ba tên hộ vệ đang đè một thanh niên nằm dưới đất.

Lúc này dòng người đứng xem liền tản ra giữ khoảng cách, tách biệt với thanh niên đang bị ba hộ vệ đè xuống, có vài người còn bắt đầu bàn luận với nhau. “Ngay cả Lý gia, Lý thành chủ hắn cũng dám đánh lên đúng là không sợ chết... Ta nhìn hắn có chút quen mắt giống như là gặp ở đâu rồi... Ra là một người mù, ta còn lầm tưởng cao thủ phương nào...”

Lý Sự từ từ bước đến, nhìn thật kỹ thanh niên đang bị ba tên hộ vệ đè nằm trên mặt đất, y nói. “Lúc này trên ngựa ta cảm giác được có nguy hiểm, ta liền nghĩ tới người, chỉ là không chắc chắn lắm vậy mà thật sự là người.”

Lý Sự ngồi xuống đối diện với Hạo Thiên, nhìn thấy vết sẹo dài được tạo nên từ một đường kiếm, in sâu vào trong khuôn mặt đó, phía dưới Hạo Thiên răng cắn vào môi rỉ máu từ từ trên mặt khiến Lý Sự thờ dãi một lúc sau liền hỏi. “Có phải hay không rất hận bọn ta... Bản thân không thể tự quyết định được cuộc đời mình... Cố gắng sống thay phần phụ thân, mẫu thân của người.”

Dứt lời Lý Sự đứng lên xoay người đi, ngang qua cái kiệu bốn người khiêng, đưa sát đầu vào ô vuông được che bằng mảnh lụa mang theo vẻ mặt đầy cung kính nói. “Không có chuyện gì, chỉ là gặp người quen cũ.” rồi leo lên ngựa giơ tay ra hiệu cả đoàn người đi tiếp.

Thấy công tử nhà mình cũng không định trách tội ba tên hộ vệ buông Hạo Thiên ra, nhập theo đoàn người đi mất.

.....

Trong cái góc nhỏ quen thuộc, Hạo Thiên ngồi thẩn thờ, trong lòng cảm xúc đầy ngổn ngang, cảm giác bị khinh thường, bất lực, tức giận, không cam lòng, thù hận... hai tay nắm chặt đến mức móng tay đâm cả vào thịt máu chảy ra từng dòng mà hắn không để tâm. Nghĩ tới câu nói cuối cùng của Lý Sự trước khi rời đi chột khoé mi lại ướt đầm lẫn dài một giọt nước mắt.

Đối diện vang lên giọng nữ nhân. “Đêm khốc, ngày cũng khốc, người có phải nam nhân hay không?”

Dứt câu hắn nghe được tiếng bước chân của nàng hướng ra ngoài. Nghe nàng nói lòng hắn càng đau hơn, là một nam nhân tới việc trả thù đều không thể, thậm chí còn bị kẻ thù coi thường, phụ thân lẫn mẫu thân hắn đều không biết họ hiện giờ ở đâu. Hạo Thiên đập mạnh nắm tay xuống đất tràn đầy bất lực....

Khóc một hồi tâm trạng Hạo Thiên trở lại bình thường, bụng cũng có chút cảm giác đói, y ngồi dậy mang theo cây gậy và cái chén rời đi.

Ra tới cổng một giọng nói quen thuộc vang lên. “Tiểu huynh đệ người đây rồi.” Lý Hào chờ ở nơi tập trung ăn mày hàng ngày, dù trễ rồi nhưng vẫn không thấy Hạo Thiên tới, hắn lo lắng nên đến xem mặc dù đã tới được một lúc nhưng chỉ lấp ló ở ngoài không dám bước vào, hắn sợ yêu nữ theo lời đồn đại đang ở bên trong miếu.

Cả hai cùng nhau đi đến con đường hàng ngày, vẫn ngồi trên đường đi Lý Hạo thấy sắc mặt Hạo Thiên không tốt liền thao thao bất tuyệt về mọi chuyện hàng ngày, kể vài câu chuyện vui nhưng tâm tình Hạo Thiên vẫn không đổi, Lý Hào thờ dãi vở vai Hạo Thiên.

“Tiểu huynh đệ, chuyện của ngươi lúc sáng ta đã nghe mấy vị huynh đệ nói qua, không nghĩ kẻ thù của ngươi lại là tân thành chủ. Đối phương có thực lực mạnh mẽ, người bình thường còn khó lòng chống lại, huống chi bây giờ ngươi thành ra như vậy...”

“Huống chi ta là tên mù, ý huynh là thế phải không.” Hạo Thiên thấy hắn ngập ngừng liền nói thẳng.

Lý Hào cũng không phủ nhận chỉ im lặng, cứ thế dần tới con đường hằng ngày cả hai hay ngồi. Chỉ khác ở chỗ, hôm nay mặt trời gần lên tới đỉnh, nhưng tiếng của đồng tiền rơi vào bát được thay thế bằng những ánh mắt nhìn Hạo Thiên chằm chằm, kèm theo đôi lời bàn tán chỉ tro không mấy thân thiện. Những thứ này tất nhiên Hạo Thiên không biết, chỉ có Lý Hào thấy được, tất nhiên hắn cũng hiểu được nguyên nhân có lẽ là vì Hạo Thiên xung đột với gia tộc nhà họ Lý, lúc xảy ra chuyện là ban sáng chưa tới nửa buổi cả công Đông đều biết... cũng thật là nhanh.

Lý Hào thở dài một cái rồi rời đi, một lúc sau quay trở lại hai tay cầm theo hai cái bánh bao, dúi vào tay Hạo Thiên một cái, cái còn lại đưa lên miệng vừa ăn vừa nói “Tiểu huynh đệ, hôm nay sinh ý không tốt lắm ngày mai rồi sẽ khác thôi.”

Cả ngày chưa có gì ăn, nên Hạo Thiên cũng không có suy nghĩ nhiều, y cầm bánh bao lên, mới được nửa cái thì bỗng nhiên tay chân run rẩy mồ hôi lạnh đổ ra, cái bánh rơi xuống đất. Hạo Thiên cong cả người lại, lăn lộn trên mặt đất đầy rên rĩ, về mặt đầy đau đớn. Sau lưng hắn vết thương cũ đang tỏa ra quang mang lập lòe.

“Không phải chứ, lại nữa à?” Tình cảnh y hệt như năm ngày trước, lần này do đã có kinh nghiệm nên Lý Hào cũng bớt đi lo lắng, ngồi xuống cạnh bên Hạo Thiên “Tiểu huynh đệ cố gắng lên một chút lát nữa là sẽ hết.”

Một lát sau mọi thứ trở nên tệ hơn, Hạo Thiên vẫn chưa dứt cơn đau hắn cảm nhận được một luồng khí nóng đang chạy loạn trong cơ thể, không chịu được nữa hắn hét lên “A a a, nóng quá”

Cảm thấy chuyện không ổn, Lý Hào cảm có chút bối rối, để Hạo Thiên ở đây như vậy cũng không phải là cách. Gã nhanh nhẹn thu dọn đồ cát vào túi rồi nâng Hạo Thiên lên trên vai trước tiên tìm một chỗ yên tĩnh tránh nắng tránh gió trước.

“Chỉ có mỗi nơi đó là phù hợp.” Hắn vừa nghĩ rồi một mạch chạy thẳng về hướng ngôi miếu.

Cổng Hạo Thiên trên vai vừa tới cổng miếu, Lý Hào khựng người lại chần chừ không dám bước vào, vì trước mặt hắn là một nữ nhân đang ngồi trên mái nhà, tay phải cầm dao cắt tỉa một vật kỳ lạ trong lòng bàn tay còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Quyển 1: Từ Du

Cổng Hạo Thiên trên vai vừa tới cổng miếu, Lý Hào khựng người lại chần chừ không dám bước vào, vì trước mặt hắn là một nữ nhân đang ngồi trên mái nhà, tay phải cầm dao cắt tỉa một vật kỳ lạ trong lòng bàn tay còn lại.

Nữ nhân ngồi trên mái của ngôi miếu nhìn xuống Lý Hào, ánh mắt nàng sắc lạnh, làm hắn cảm thấy cả người lạnh run. Tiếng rên hừ hừ của Hạo Thiên từ sau lưng gã vang lên, Lý Hào đè sự sợ hãi trong lòng xuống. Cẩn mỗi một cái, gã quyết định công theo Hạo Thiên bước vào.

Bên trong miếu, Lý Hào đặt Hạo Thiên nằm xuống, lúc này cả người hắn đặc biệt là tay, chân từng thớ thịt cứ phồng to lên giống như là bong bóng, mang theo cả đường gân màu xanh kèm một đường chỉ màu vàng trông rất dọa người.

“Hắn bị làm sao?” Sau lưng Lý Hào vang lên tiếng nữ nhân khiến hắn giật bắn cả người, quay đầu lại thấy đúng là nữ nhân lúc nãy trên này ngồi trên mái ngôi miếu, nàng tiến đến một âm thanh cũng không phát ra làm cho Lý Hào càng thêm cảnh giác, gã lắc đầu.

“Không biết, năm ngày trước cũng đang ngồi cùng ta hắn cũng lên cơn như vậy, nhưng lần trước chỉ là bất tỉnh, nghỉ một lát là hết, nhìn cũng không đáng sợ như bây giờ, không biết có phải là có bệnh trong người hay không.”

Lúc này từng bóng thịt trên người Hạo Thiên bắt đầu xẹp xuống, đường chỉ màu vàng cũng bắt đầu nhạt dần đi, sự thống khổ đã giảm đi nhiều làm cho nét mặt hắn không còn sự vặn vẹo nữa.

Thấy thế Lý Hào mặt liền giãn ra quay lại nói “Đấy, bình thường lại rồi.”

Hạo Thiên lúc này sắc mặt đã trở về bình thường, cũng không bất tỉnh chỉ là mệt quá nên ngủ thiếp đi, thấy thế Lý Hào đứng dậy tính trở về thì chợt nhớ tới cái gì vội quay mặt lại nhìn nữ nhân đang đứng mặt có chút phức tạp như đang muốn nói gì.

“Ngươi không phải lo, nếu ta muốn giết hắn thì đã không cần đợi đến bây giờ.”

Nàng lờm Lý Hào một cái khiến hần run lên. Lúc này Lý Hào mới an tâm trở về.

Nửa đêm Hạo Thiên tỉnh giấc vì đói bụng, ban ngày chưa ăn được gì nhiều thì phát bệnh, hần bắt giắc đưa tay ra sau lưng sờ sờ vào vết bỏng hình ngọn lửa rồi thở dài. Năm ngày một lần, lần sau phát tác vừa đau vừa kéo dài hơn lần trước không biết năm ngày sau sẽ thế nào.

“Uc ục ục.” bụng Hạo Thiên sôi lên, xoa xoa cái bụng y muốn ra giếng uống nước cảm hơi tạm thời, đợi đến sáng mai rồi kiếm gì đó ăn. Vừa đứng dậy thì có một vật hơi mềm bay thẳng vào mặt hần, vì bất ngờ nên Hạo Thiên không chụp được vật đó khiến nó rớt dưới đất, theo sau đó là giọng nói đi kèm

“Cho Ngươi.”

Ngay người trong chốc lát, Hạo Thiên cảm ơn đáp lại, cúi người mò mẫm, không quá lâu hần nhặt cái bánh bao, phui phui mấy cái liễn cho vào miệng nhai ngon lành.

Thấy hần ăn xong nữ nhân kia lại nói tiếp “Nếu ngươi còn muốn sống tốt nhất tối nay nên ngủ ở ngoài.”

Hạo Thiên lập tức hoảng sợ thầm nghĩ có phải hay không nàng muốn giết mình, nếu thế thì cũng không phần phải báo cho mình rời khỏi đây, thật khó hiểu. Hạo Thiên tính hỏi gì nhưng lại nhớ tới câu chuyện của Lý Hào liền đi một mạch ra gần cổng cạnh cái giếng ngồi xuống dựa vào thành giếng thở dài.

Những lúc rảnh rỗi hần liền nghĩ tới phụ thân, mẫu thân, nhớ về lúc hần vẫn còn là Hạo đại thiếu gia tung hoành khắp nơi rồi chán nản với thực tại.

Nghĩ tới nàng, Hạo Thiên có chút tò mò. Chẳng phải mọi người bảo nàng rất đáng sợ sao, chính mình cùng ở một chỗ với nàng cũng đã gần nửa tháng rồi cũng không có chuyện gì xảy ra, nhớ lại hương vị cái bánh bao lúc nãy, mình còn cảm thấy nàng là người rất tốt. Nghe giọng thì cũng còn rất trẻ nhưng sao nàng lại ở đây, hàng ngày nàng ta làm gì không lẽ cũng là khất cái giống mình, sáng phải hỏi Lý huynh về nàng mới được.

Nếu hỏi hiện tại trong số các nỗi sợ hiện tại của Hạo Thiên thì chắc chắn sẽ là ban đêm.

Do đôi mắt đã mù thì đêm đến hần cảm thấy mình trở giống người thường đều không thấy gì, nhưng sự yên tĩnh tốt cùng của đêm tối chỉ còn âm thanh của từng cơn gió thổi qua tán cây xào xạc làm hần cảm thấy cô độc, bất lực tốt cùng không có gì để bám vào không như ngày xưa...

Những lúc yên tĩnh như thế này khiến hần suy nghĩ, hoài niệm về những chuyện trước đây. Cùng Lưu Hiểu, Bạch Tư Thành bộ ba vô lại náo loạn cả Thủy Thành. Khiến cho gà bay chó chạy trên từng con đường, ngõ hẻm, nhớ cả từng món sơn hào hải vị, hay cái đùi gà to đùng thơm phức béo ngậy. Nhớ tới sự tự do bay nhảy, đó mới là điều hần muốn chứ không phải như bây giờ, thậm chí tới một việc đơn giản nhất là đi lại cũng phụ thuộc vào cây gậy trên tay không rời.

Trên đây bất lực, những lúc thế này hần luôn nghĩ quân luôn muốn đập đầu vào tường kết thúc thân thể tàn phế này. Nhưng rồi cũng lại dè cái ý tưởng đó xuống vì nghĩ tới phụ thân, mẫu thân còn đang mất tích.

Thở dài một hơi, Hạo Thiên chợt nhớ tới Lưu Hiểu, đứng rồi Lưu Hiểu cùng Bạch Tư Thành, không biết bây giờ bọn hần đang thế nào. Lưu Hiểu thì lần cuối cùng gặp hần là lúc rình trộm Lý Mạn, nhớ lại ngày đó, nhớ tới thứ trong quần Lưu Hiểu khiến Hạo Thiên có chút tức giận.

Không biết ngày hôm đó bỏ hần bất tỉnh nằm ở Lý Gia liệu có xảy ra chuyện gì hay không, chắc là sẽ không, vì Lưu Hiểu cùng Bạch Tư Thành bất tỉnh ở đó, chẳng phải Bạch Tư Thành vài hôm sau liền khỏe mạnh xuất hiện trước mặt mình hay sao, như vậy chứng tỏ tên mập chết bầm kia cũng không sao.

Lại nhắc đến Bạch Tư Thành, thì khiến Hạo Thiên nhớ đến việc trong thư phòng của Lý Gia, đến bây giờ vẫn là dấu hỏi lớn trong đầu Hạo Thiên. Lúc đó hần và huynh đệ Võ Đại đang ở đâu? Sao lúc tỉnh dậy thì không thấy họ. Nếu gặp lại nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Nếu bây giờ tìm đến hỏi sự giúp đỡ bọn hần có sẵn lòng hay không? Trước giờ ta đối với bọn hần luôn đối xử tốt. Bọn hần chắc chắn sẽ giúp đỡ ta. Chẳng phải còn hai cái cao nhân Võ Đại, Võ Nhị hay sao? Nhất định hai vị cao thủ này có thể giúp ta cứu phụ thân, mẫu thân.

Trong lòng Hạo Thiên đầy chờ mong cho trời mau sáng, từ lúc buộc phải sống cùng với màn đêm tối đen đầy vô vọng, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy tràn trề hy vọng.

“Phù phù, sao bỗng dưng trời lạnh vậy?” Hạo Thiên đưa hai tay ra trước mặt thổi thổi cho đỡ lạnh, y nhớ rõ ràng là đang mùa hè nhưng khí trời cứ như mùa đông vậy. Giống như nghĩ tới cái gì hần tập trung lắng nghe những âm thanh tí ti từ trong miếu, mặc dù không thể thấy được nhưng vẫn là cảm nhận, nghe được được, cảm nhận được có cái gì đó kỳ lạ phát sinh bên trong miếu, ngồi dậy tay cầm gậy từ từ tiến đến cửa cảm giác càng lúc càng lạnh.

Bỗng vấp phải cái gì khiến hần tí nữa thì ngã nhào, hần nhớ là ở phía trước bình thường đâu có gì ngoài bụi cây nhỏ. Cúi người xuống dùng tay để sờ thì phát hiện ra vật thể lạ đó là bụi cỏ nay đã đóng thành khối băng. Nhiệt độ càng giảm mạnh khi đến gần trong miếu.

Có chút sợ hãi, Hạo Thiên lùi lại. Chợt nhớ tới câu chuyện “Yêu nữ” của Lý Hào kèm câu cảnh báo của nàng trước đó, Hạo Thiên trở về vị trí cũ cạnh thành giếng ngồi xoa xoa đôi bàn tay...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Quyển 1: Tử Du

Có chút sợ hãi, Hạo Thiên lùi lại. Chợt nhớ tới câu chuyện “Yêu nữ” của Lý Hào kèm câu cảnh báo của nàng lúc này, Hạo Thiên trở về vị trí cũ cạnh thành giăng ngồi xoa xoa đôi bàn tay...

Đối với một người mù, thứ không giá trị nhất là cảm nhận tính toán được thời gian. Mặt trời vừa ló dạng, từng tia nắng ban mai xuất hiện cũng là lúc mọi thứ trở về lại bình thường, băng tan dần đi để lộ ra những nhánh cây nhỏ, những bụi cỏ non, những vũng nước đọng.

Hạo Thiên trở về ngôi miếu với hai cái bánh bao trên tay. Trước đó một lúc hắn ra ngoài để mua đồ ăn sáng sẵn coi như trả lại cái bánh tối qua cho cô nương trong miếu. Mấy ngày qua ngồi lẻ đường, tuy không dư giả gì với số tiền xin được nhưng vài xu để dành vẫn là có, huống chi đa số những lần ăn hàng ngày vẫn là Lý Hào giành trả tiền.

Về đến cổng Hạo Thiên có thể cảm nhận được cái lạnh giá tối qua đã không còn nữa, trong lòng liền an tâm nhưng vẫn có chút chần chừ không biết có nên tiến vào hay không. Đi tới đi lui một hồi hắn đứng trước cửa cất giọng hỏi. “Cô nương ta có thể vào hay không?”

“Có thể.” Giọng nói uể oải đầy mệt mỏi từ bên trong vang ra.

Hạo Thiên nghe thế liền bước vào, nàng lúc này đang ngồi trên nửa thân bức tượng đồ nát ngay giữa ngôi miếu, tuy Hạo Thiên không nhìn được, nhưng dựa vào vị trí giọng nói phát ra liền có thể đoán được, từ từ từng bước tiến đến, chia một tay ra trước kèm theo cái bánh bao.

“Trả lại cho cô.” Rất nhanh Hạo Thiên liền cảm nhận được cái bánh bao không còn trên tay nữa, thay vào đó là mùi ngửi được một mùi thơm nhẹ nhàng kèm tiếng nhai sột soạt, hắn dù không biết tối qua sự việc tối qua là thế nào nhưng biết chắc nàng đang rất đói và mệt bằng chứng là tiếng nhai trước mắt và âm thanh lúc hắn hỏi nàng và một câu trả lời đầy mệt mỏi.

Tuy đang ăn nhưng nàng vẫn nhìn vào Hạo Thiên từ trên nửa bức tượng hỏi. “Ngươi không sợ ta?”

Đoán được ý nàng hỏi sự việc tối qua Hạo Thiên gật đầu.

“Có, đương nhiên là sợ.”

“Vậy mà ngươi còn dám quay lại đây, không sợ chết hay sao?”

“Ta cũng không còn gì để mất thì sao lại không dám?” Hạo Thiên trả lời có chút u buồn.

“Ngươi không muốn cứu phụ mẫu sao?”

Hạo Thiên thờ dãi, tính trả lời thì gật mình nhớ ra cái gì, mặt đầy vẻ đề phòng liền hỏi ngược lại. “Sao ... làm sao cô biết.”

Ngồi trên bức tượng, vừa ăn nàng vừa nói. “Hôm bốn người các ngươi kéo tới Lý Gia ta ở gần đó mà, sau đó nghe một tiếng nổ thật to ta tò mò đi theo tới trước Hạo phủ thì dừng lại.”

Hạo Thiên im lặng, cô nương kia cũng không nói, mọi thứ chìm vào sự im lặng. Một lúc sau hắn lên tiếng phá vỡ đi bầu không khí không mấy dễ chịu ấy.

“Biết rõ ta là ai, cô nương không ghét ta sao?” Hạo Thiên có chút tò mò, trong suy nghĩ của hắn, thì hầu như gần hết người dân của Thủy Thành mỗi khi nhắc đến cái tên Hạo Thiên dù là trước kia hay bây giờ, thì chỉ có một từ đó là ... ác cảm.

“Sao ta lại phải ghét ngươi, ngươi đã làm những gì, ra sao đều không liên quan đến ta, huống chi bây giờ chẳng phải ngươi đã nhận lấy hậu quả, thành một phế nhân hay sao?”

Nghe nàng nhắc đến nỗi đau của mình Hạo Thiên chết lặng đi trong phút chốc rồi tự cười nhạo bản thân. “Đúng, bây giờ ta chỉ là một người tàn phế...”

.....

“A Thất, nhìn trời bữa nay đẹp như vậy sinh ý nhất định là rất tốt nha.”

“Thím Hồng, càng ngày nhìn thím càng trẻ ra đó nha.”

“Tiểu mao, lại đây thúc cho ngươi quả táo này.”

Lý Hào sau khi đưa trái táo cho một đứa bé, vừa đi hắn vừa huýt sáo, lâu lâu lại chào hỏi một vài người quen bên đường. Nếu thay đi lớp quần áo thì thật không ai nghĩ hắn là một kẻ ăn mày.

Hắn cứ thế đi qua ba con đường, đến trước ngôi miếu, mang theo cái bộ dạng vừa đi vừa huýt sáo tiến vào trong. Nhìn từ xa thấy lưng của Hạo Thiên,

Lý Hào giờ tay lên đỉnh gọi nhưng vừa mở miệng ra thì hần phát hiện cái bóng dáng nữ nhân thấp thoáng phía sau.

Lý Hào vội quay lưng lại, dùng hết sức chạy một mạch ra tới cổng miếu thờ hồn hển. Lấy lại bình tĩnh hần đứng ngoài thò đầu vào hết lớn.

“Tiểu huynh đệ! ta đến rồi! đang chờ ngươi ở ngoài này.”

Bên trong ngôi miếu, nghe được giọng của Lý Hào từ phía ngoài cổng gọi vào. Hạo Thiên chào nữ nhân đang ngồi trên tượng xoay người đi ra.

Vừa thấy Hạo Thiên, Lý Hào chạy đến khoác vai hần, huyền thuyên đủ thứ chuyện. Nhưng y thấy sắc mặt hần không tốt liền hỏi.

“Tiểu đệ, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

“Đệ nhớ tới vài chuyện.” Hạo Thiên nói giọng có chút u buồn lẫn tức giận.

Lý Hào vỗ vai Hạo Thiên, từ bên hông lấy ra ba văn tiền đưa ra trước mặt hần. “Quá khứ cứ để nó qua, quan trọng vẫn là hiện tại, tốt nhất đừng nghĩ nhiều. Đệ xem hôm qua lúc phát bệnh ta quay trở về thì bắt gặp một đoàn thương nhân mới vào thành. Ta dẫn đường cho bọn họ xong thì được thưởng rất nhiều tiền. Lâu rồi cũng chưa được ăn thịt gà, tiểu đệ, hôm nay ta mời.”

Trong mắt Hạo Thiên, Lý Hào là một người tốt bụng, hào sảng. Từ lúc hần gặp nạn đến nay, tuy là hai người xa lạ nhưng Lý Hào vẫn giúp đỡ quan tâm hần như tiểu đệ ruột thịt, thậm chí nhiều ngày không có tiền mua đồ ăn, đều là Lý Hào ở đâu đem đồ ăn đến.

Chỉ như thế cũng đủ làm cho Hạo Thiên cảm động, trong lòng âm áp hần lên. Bất chợt nhớ đến dự định tối qua Hạo Thiên đứng lại nói. “Đại ca, đệ có việc muốn nhờ.”

“Được rồi, chuyện gì thì chuyện, ăn xong rồi nói.” Lý Hào khoác tay kéo Hạo Thiên đi tiếp.

Hai người đi đến quán cơm nhỏ ven đường.

Lý Hào đỡ Hạo Thiên ngồi vào ghế, rồi tự tin nói lớn. “Ông chủ, cho ta hai phần cơm gà, phần tiểu đệ ta thì bỏ thêm nhiều thịt gà một chút.”

Chủ quán thấy hai người ăn mặc rách rưới, sợ bọn họ ăn xong bỏ chạy, nên có chút chần chừ.

Lý Hào thấy vậy cũng cười khò, ai bảo mình là tên ăn mày cơ chứ, vào gọi món thân nhiên như vậy thì ông chủ nào chả sợ. Hần lấy từ trong người ra một văn tiền, đặt xuống bàn rồi nói. “Thế này là được rồi chứ ông chủ. Nhanh nhanh lên hai huynh đệ ta đang đói chết đi được.”

Thấy những đồng tiền sáng bóng, ông chủ tiệm cơm vội nở nụ cười nồng hậu “Khách quan chờ một chút, cơm sẽ đến ngay.” Rồi vội chạy ra sau quầy cơm chuẩn bị.

Sau một lúc thì hai phần cơm đã được đưa lên, hai bát cơm đầy ắp và hai đĩa thịt gà thơm lừng nóng hổi, khói đang không ngừng bốc lên. Lý Hào đẩy tô cơm và đĩa thịt lại gần Hạo Thiên, rồi đưa đũa vào tay hần. chỉ chờ thức ăn, rồi nói. “Thì thoảng mới có dịp ăn ngon, đệ cứ ăn uống thoải mái, không đủ thì ta gọi thêm, không cần ngại.”

Tuy là đã ăn từ lúc sáng sớm, nhưng khi Hạo Thiên ngửi được mùi thức ăn thơm nức mũi hần cũng có chút thèm thuồng. Trước đây hần đã ăn không biết bao nhiêu món thượng hạng, của các đầu bếp nổi tiếng khắp Thủy Thành, không món nào dưới trăm lượng bạc, có khi chỉ cần một chút lỗi trong khâu nấu nướng thôi hần cũng chê bai hết sức thậm tệ. Nhưng bây giờ ngửi được mùi món cơm gà rất bình thường thôi cũng làm hần động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Quyển 1: Tử Du

Tuy là đã ăn từ lúc sáng sớm, nhưng khi Hạo Thiên ngửi được mùi thức ăn thơm nức mũi hần cũng có chút thèm thuồng. Trước đây hần đã ăn không biết bao nhiêu món thượng hạng, của các đầu bếp nổi tiếng khắp Thủy Thành, không món nào dưới trăm lượng bạc, có khi chỉ cần một chút lỗi trong khâu nấu nướng thôi hần cũng chê bai hết sức thậm tệ. Nhưng bây giờ ngửi được mùi món cơm gà rất bình thường thôi cũng làm hần động tâm.

Vội đưa đũa lên gấp thức ăn, chỉ cần vài miếng thôi, cũng làm hần hạnh phúc tột cùng trong những lúc khó khăn nhất này. Chẳng bao lâu thì cả hai gần xử lý hết phần cơm của mình, Hạo Thiên lúc này đã no thì nhớ đến chuyện hần cần nhờ, vội hạ đũa xuống dùng một bộ mặt thành khẩn hướng về phía Lý Hào.

“Lý đại ca, chuyện lúc sáng...?”

Lý Hạo đang ăn say sưa nhưng nghe Hạo Thiên nhắc tới mới nhớ ra. “Tiểu đệ, chỉ cần không phải là việc ngu ngốc gì miễn trong khả năng có thể thì ta nhất định sẽ giúp.”

“Huynh có thể dẫn ta tới Bạch Gia và Lư gia hay không?”

Nghe Hạo Thiên nhắc tới hai địa điểm khiến sắc mặt Lý Hạo có chút không tự nhiên. Tuy không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng nơi đó cũng không phải nơi một kẻ như hắn có thể vào. Ngoài ra cũng không biết mục đích của tiểu đệ hắn ra sao, nhờ đâu đến trả thù hay gây chuyện, thì sợ lúc sáng mắt còn chạy không kịp, huống hồ gì hiện tại đang là một người mù.

“Đệ đến đó làm gì?”

“Không giấu gì huynh, trước kia ta có hai người huynh đệ một ở Lư gia một ở Bạch gia, hiện tại rơi vào nghịch cảnh này thật tình mà nói cũng không biết phải làm sao nên chỉ có thể tìm tới bọn hắn.”

Nghe đến đây, Lý Hạo yên tâm hơn. Lần đầu tiên gã nhìn thấy Hạo Thiên tuy cả người toàn vết thương, gương mặt đầy bụi, vẫn không che lấp được làn da mịn màng của loại người chưa từng chạm tay vào công việc nặng. Với kinh nghiệm lăn lộn của gã thì làm sao không nhìn ra được, đoán chừng không phải nhà nào quyền quý thì cũng là giàu có một vùng.

“Đệ có người quen ở hai đại gia tộc đó, thật hay giả vậy. Người ta dù là hạ nhân tại đó, thì địa vị cũng cao hơn chúng ta rất nhiều đời nào chịu gặp mặt.”

“Lý đại ca yên tâm, người quen của đệ ở đó là huynh đệ chí thân, khi đệ gặp chuyện không hay họ đều hết lòng giúp đỡ. Đại ca cứ việc dẫn ta đến đó, còn lại sẽ do đệ tự giải quyết, không cần huynh lo lắng.”

Nghe y khẳng định, Lý Hạo yên tâm hơn nhiều vội giục Hạo Thiên. “Được rồi đệ ăn xong đi rồi ta sẽ dẫn đệ đi, nhanh đi không đồ ăn nguội hết bây giờ.” Nhưng mà không biết từ khi nào, bên cạnh hắn xuất hiện một hàng người có chút chính tề tay cầm đu đủ thứ đồ.

Trước đó một lúc, từ xa một đoàn người đang đi tới. Ở giữa là thanh niên mặt trắng tay cầm quạt đang quạt tháo, phía sau gã gần mười người tay cầm rất nhiều hộp quà, còn có hai gia đình đang khiêng một cái hòm công kênh.

“Lần này Lý gia vuron lên, Hạo gia đã không còn, nếu có thể bám chân vào giành lấy vị trí đó, thì gia tộc ta nhất định cá chép hóa rồng. Có thể ngồi cùng mâm với Bạch - Lư hai đại tộc mà bàn chuyện, mỗi lần gặp hai tên trời đánh kia cũng không cần phải cúi đầu nịnh nọt.” Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến gã cảm thấy hào hứng, liền quay lại đằng sau quát.

“Tất cả các người cẩn thận, bên trong đều là vật quý giá tốt nhất đừng để xảy ra chuyện bằng không phụ thân ta sẽ khiến các người muốn sống không được chết cũng không xong.”

Lúc này, đi ngang qua cái bàn của hai người đang ăn cơm, được vài bước, nghe được loáng thoáng có người nhắc tới Bạch gia lẫn Lư gia gã liền đứng lại.

Lý do cũng không phải vì nhắc tới hai nhà đó, mà là gã nghe được giọng nói có chút quen thuộc. Xoay người lại nhìn thì ra là hai đứa ăn mày. Trước mặt gã là một người đàn ông áo quần lôi thôi, có vài chỗ rách, khuôn mặt thì râu ria xồm xoàm. Người còn lại thì do góc nhìn, nên chỉ thấy được tấm lưng của hắn.

Lại cảm giác đó, cảm giác quen thuộc từ giọng nói đến cả tấm lưng, để chắc chắn gã đưa tay ra hiệu cho đoàn người dừng lại. Tiến đến ngồi xuống bên cạnh Lý Hạo nhìn chăm chăm vào thanh niên ngồi đối diện.

Đó là một thanh niên còn trẻ tầm tuổi gã, khuôn mặt có chút hốc hác, rất giống với một người gã biết, chỉ khác ở chỗ đôi mắt bị một vết sẹo chạy ngang giữa đôi mắt mù lòa.

“Nhìn vị huynh đệ này có chút quen mắt, hai ta có phải đã từng gặp nhau rồi chăng?”

Không thấy thanh niên mù trả lời y chỉ im lặng hơi cúi mặt xuống thì nghe người đàn ông bên cạnh lên tiếng.

“Công tử nói đùa rồi, huynh đệ bọn ta chỉ là kẻ ăn mày thân phận thấp kém sao có điểm phúc gặp được ngài chứ.”

Gã không trả lời Lý Hạo, vẫn nhìn chăm chăm vào thanh niên mù trước mặt. Bỗng dưng gã đứng dậy, đổi vị trí sang ngồi cạnh Hạo Thiên, lần này dòi tầm mắt về Lý Hạo hỏi.

“Không biết vị huynh đài này xưng hô thế nào?”

“Không dám, ta họ Lý tên Hạo không biết công tử có việc gì?” hắn vừa hỏi lại có chút dè chừng.

“Xin tự giới thiệu ta tên Lục Tường cũng là con trai cả nhà họ Viên, ngoài ta ra còn có một tiểu muội nàng tên là Viên Thúy, tính tình hiền lành, xinh xắn, lanh lợi.”

“Từ nhỏ nàng tỏ ra là một đứa trẻ ngoan chưa từng cãi lời ta. Lý huynh không biết đâu, có những lần ta còn bé vì quá nghịch ngợm làm vỡ một ít đồ trong thư phòng, vì sợ phụ thân mắng ta liền đổ tội cho nàng, thế mà nàng lại nhận hết.”

“Sau đó phụ thân phạt nàng mười roi rất mạnh vào chân. Ngoài những giọt nước mắt lăn dài trên má vì đau, còn lại không hề răng lấy nửa lời, cũng không nhắc hay trách móc gì ta. Qua hôm sau gặp ta nàng còn chia cho ta nửa cây kẹo đường. Lý Huỳnh nói xem có một muội tử như vậy có phải hay không nên yêu thương, bảo vệ nàng?”

“Đúng đúng, công tử nói phải, nếu ta có một muội tử như thế nhất định chiều chuộng bảo vệ nàng” Lý Hào nghe xong gật đầu lia lịa.

“Khi lớn lên, nàng càng ngày càng xinh đẹp, được vô số danh môn công tử để ý, sẵn sàng làm tất cả chỉ để đổi lấy nụ cười của nàng. Và người biết không?. Nhưng rồi vào một buổi tối, phụ thân cùng ta đến Bạch gia dự tiệc. Cùng lúc đó có ba kẻ lạ đột nhập vào Viên phủ. Sau đó ta nghe nha hoàn kể lại, từ phòng tiểu muội vang lên tiếng hét sợ hãi, đến khi chuyện vỡ ra thì ta mới biết một trong ba người đó là Hạo Thiên con trai Hạo thành chủ.”

Nhắc đến cái tên Hạo Thiên, Viên Lục Tường gần giọng, còn tay thì nắm chặt bàn, cả người run run, phía đối diện khuất sau tô com còn đang dở, cũng có một bàn tay đang nắm chặt, nhưng đó là của Lý Hào.

Một lúc sau Viên Lục Tường lấy lại bình tĩnh thả lỏng người kể tiếp “ Từ đêm hôm đó trở đi, nàng giam mình trong phòng không gặp bất kỳ ai, kể cả com cũng bỏ bữa, nàng đã không còn vẻ lạnh lợi hoạt bát như mọi ngày, giống như trở thành một con người khác, nụ cười đáng yêu lúc nào cũng nở rộ giờ không còn nữa, thay vào đó là khuôn mặt u buồn lúc nào cũng sợ hãi.”

“Từ ta cho đến phụ thân muốn gặp nàng thì bị đuổi đi, về mặt nó lúc đấy ta không bao giờ quên được...”

Kể tới đây Viên Lục Tường dừng lại nhìn chằm chằm vào thanh niên bên cạnh, nhưng vì y đã cúi đầu xuống nên không thấy được biểu hiện trên khuôn mặt.

“Qua hôm sau ta cùng phụ thân đến Hạo phủ thì thành chủ đại nhân từ chối gặp mặt, phải bỏ hết mọi chuyện của con trai gã. Đến lúc quay trở ra thì gặp hần đang đứng dựa lưng vào tường kèm giọng mỉa mai. Cũng không thể trách ta được, có trách thì trách muội muội người lớn lên có chút nhan sắc...”

“Súc sinh.” Cắt ngang câu chuyện là tiếng chửi của Lý Hào kèm âm thanh tay hần đập xuống bàn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Tử Du

“Qua hôm sau ta cùng phụ thân đến Hạo phủ thì thành chủ đại nhân từ chối gặp mặt, phải bỏ hết mọi chuyện của con trai gã. Đến lúc quay trở ra thì gặp hần đang đứng dựa lưng vào tường kèm giọng mỉa mai. Cũng không thể trách ta được, có trách thì trách muội muội người lớn lên có chút nhan sắc...”

“Súc sinh.” Cắt ngang câu chuyện là tiếng chửi của Lý Hào kèm âm thanh tay hần đập xuống bàn.

“Nếu không phải phụ thân lúc đó ngăn cản, thì ta nhất định liều mạng

cùng hần.” Viên Lục Tường lắc đầu.

“Viên công tử bớt đau buồn, Hạo phủ nay đã cháy trụi, người sống cũng không còn một ai, chỉ tiếc là tên súc sinh đó chết quá nhẹ nhàng.” Lý Hào nhẹ giọng an ủi.

Nghe thế trên mặt Viên Lục Tường nở một nụ cười quỷ dị. “Thứ nhất ta cũng không phải đang buồn mà rất vui là đằng khác. Thứ hai tên súc sinh Hạo Thiên đó còn chưa có chết.” nhắc đến chưa chết giọng gã trầm xuống như muốn nhấn mạnh.

Viên Lục Tường nhìn qua thanh niên mù đang ngồi cắt tiếng hỏi. “Có phải hay không, Hạo Thiên công tử?” Vừa dứt câu tay gã đưa tay lên đầu ấn thẳng mặt Hạo Thiên xuống bát com phía dưới trong sự ngỡ ngàng của Lý Hào.

Lý Hào đứng dậy lên tiếng định can ngăn “Viên công tử bình tĩnh, có gì từ từ nói xem có phải nhận nhầm người hay không.” Nhưng vừa đứng lên liền bị hai gia đình trong đoàn người ngăn cản, ép hần ngồi xuống.

“Nhầm? tuy ta không biết vì sao hần bị mù nhưng giọng nói, khuôn mặt cả hình dáng này là những thứ khắc sâu trong đầu ta, là những thứ ta luôn nhắc nhở bản thân phải nhớ kỹ trước khi đi ngủ thì làm sao có thể nhầm” Gã đưa mắt ra hiệu, trong đám người có một tên bước lên phía trước, y chìa ra một con dao khảm ngọc rất đẹp.

Rút dao ra khỏi vỏ, ánh mặt trời ban trưa rọi vào ánh lên những luồng sáng rực rỡ.

Một tay y cầm dao, tay còn lại túm tóc Hạo Thiên giật ngửa ra sau đưa mặt hướng lên trời. “Ta không biết chuyện gì xảy ra với cả nhà người, cũng không biết vì sao lại mù. Cũng có thể là trời xanh có mắt, loại người như người thiên lý bất dung. Chẳng phải trước kia coi trời bằng vung, không xem ai ra gì hay sao, bây giờ một tiếng cũng không dám nói?”

Viên Lục Tường lại đập khuôn mặt Hạo Thiên xuống bát cơm chà qua chà lại. Được một lúc cái bát chịu không nổi liền vỡ nát thành từng mảnh, đâm vào trán Hạo Thiên vì mỗi lần hắn bị Viên Lục Tường kéo lên rồi lại đập xuống.

“Ta, ta...”

Nghe được tiếng lấp bắp của Hạo Thiên, Viên Lục Tường dừng lại nói “Được rồi, ngươi không nhận cũng không sao, bởi vì với ta nó cũng không còn quan trọng.” Dứt lời tay cầm dao nhắm thẳng vào gáy Hạo Thiên đâm xuống.

Còn Hạo Thiên thì cũng tuyệt vọng chờ chết trong khi Lý Hào thì lại cực kỳ bối rối không biết phải làm gì cho phải.

“Phốc.”

Lưỡi dao vừa hạ xuống thì ở đâu ra một vật chặn lại. Viên Lục Tường nhìn kỹ lại thì thấy một cây quạt. “Bạch...Bạch Tur Thành.”

Người vừa đưa tay ra chặn gã lại là Bạch Tur Thành, một trong ba kẻ vào ban đêm đột nhập Viên phủ. Thập tử phần phía sau lưng hắn là hai huynh đệ Vô gia, Bạch Tur Thành, hất nhẹ ngón tay đang cầm quạt một cỗ lực lượng theo đó xuôi đến ngay lưỡi dao, cây dao tung lên trời rồi hết lực, xoay mấy vòng rơi xuống chạm vào nền gạch lát đường.

“Còn một chuyện ngươi không biết, lần đó chúng ta mở tiệc mời ngươi cùng phụ thân đến dự, để ba người chúng ta lên vào cũng là kế hoạch của ta, vậy ngươi cũng có ý muốn giết luôn cả ta hay sao?” Vừa hỏi y vừa áp sát đến gần Viên Lục Tường khiến không dám trả lời chỉ cúi đầu trả lời nhí lí “Không dám”

“Bốp” Là Bạch Tur Thành đưa tay tát thẳng vào mặt gã, khiến Viên Lục Tường ngã nhào ra rất, gã còn chưa ý thức được chuyện gì xảy ra tiếp đến là giọng nói vang lên. “Còn chưa cú?”

Gã vội đứng dậy chạy một mạch mất hút, theo sau là đám gia đình. Lúc này Bạch Tur Thành mới ngồi xuống cạnh Hạo Thiên than thở “Lão đại à, ta tìm ngươi cũng thật khổ, cũng may là vừa tới kịp.”

Hạo Thiên từ lúc xuôi tay chờ chết, nghe được Viên Lục Tường hô lên cái tên Bạch Tur Thành khiến hắn nổi lên hy vọng kèm bất ngờ. Hy vọng y có thể giúp mình tìm đến phụ mẫu, bất ngờ vì đang định đến tìm hắn thì hắn lại tìm thấy mình trước. Nghe y than thở Hạo Thiên định nói chuyện thì bị cây quạt của y chắn trước miệng, hắn hiểu ý đợi Bạch Tur Thành nói hết.

“Chỉ mới qua một ngày Hạo phủ liền cháy trụi, người sống cũng không còn ai, thành chủ thì mất tích còn lão đại thì tới nước này, đúng là không ai lường trước được điều gì. A đúng rồi lão đại có chuyện này ta vẫn luôn thắc mắc?”

“Ngươi thắc mắc cái gì?” Cảm giác được cây quạt đã rời khỏi miệng Hạo Thiên hỏi ngược lại.

“Ta muốn biết...” Gã đứng dậy áp sát vào tai Hạo Thiên nói nhỏ. “Cảm giác hai chết phụ mẫu, phá hủy Hạo phủ bằng chính tay mình... cảm giác như thế nào?..”

Hỏi xong cũng không cần nghe câu trả lời, Bạch Tur Thành đứng dậy ngửa mặt lên trời vừa đi vừa cười to, tiếng cười mỗi lúc một nhỏ vì gã đã đi xa nhưng nó như vẫn đang vang vọng trong đầu Hạo Thiên. Tiếng cười đó, cùng câu hỏi đó, như vẫn còn đâu đây, in rõ từng chữ một vào sâu thẳm trong lòng hắn.

Nói về Lý Hào, từ lúc bị hai gia đình giữ lại hắn vẫn còn nghi hoặc, nhưng đến khi Bạch Tur Thành xuất hiện trong lòng hắn thì đã có câu trả lời. Hạo Thiên thì đúng là hắn chưa gặp bao giờ nên không nhận ra, nhưng còn Bạch Tur Thành thì hắn đã từng gặp qua rồi, lại còn xưng hô lão đại. Tuy không biết gã thì thâm gì vào tai Hạo Thiên, nhưng với Lý Hào đã không còn quan trọng nữa.

Thấy Bạch Tur Thành vừa rời đi, Lý Hào tiến từng bước một đến gần Hạo Thiên bỗng nhiên tung một nắm thật mạnh vào mặt, khiến Hạo Thiên ngã xuống đất. Không dừng ở đó Lý Hào đưa cái cơ thể to lớn của mình đè lên người Hạo Thiên rồi nắm thẳng vào mặt liên tục.

Ngươi có nhớ Tiểu Phi không. Hắn là một kẻ mất cha mất mẹ từ nhỏ, đã vậy còn ốm yếu bệnh tật. Ta với hắn không nơi nương tựa, sống dựa vào lòng thương của khách qua đường, mỗi ngày qua đều vô cùng vất vả. Thế nhưng, hắn rất tốt bụng, hắn chưa bao giờ làm lơ những kẻ gặp khó khăn giống như ngươi bây giờ vậy.

"Áy vậy mà, hắn lại xui xẻo đến nỗi gặp ngươi. Chỉ vì đi ngang ngửi mùi không hợp, ngươi lại cho người đánh gãy chân hắn. Bệnh cũ của hắn tái phát ngay lúc đó, mà mà ngươi đâu biết Tiểu Phi phải chống chọi với bệnh bẩm sinh. Hắn gom góp từng đồng tiền đưa cho thầy thuốc để giữ mạng qua ngày, lại vì trận đòn của ngươi cùng căn bệnh tái phát mà chết không nhắm mắt. Ngươi, ngươi có phải là con người không!"

“Lý đại ca... ta xin lỗi.” Dù đang bị những quả đấm của Lý Hào giáng vào mặt nhưng Hạo Thiên vẫn cố gắng nói.

Nghe Hạo Thiên xin lỗi, Lý Hào cũng không dừng tay, gã đứng dậy đá một cái thật mạnh vào bụng khiến hắn phun ra toàn bộ cơm ăn được kèm cả máu. Tiếp theo gã phun thẳng một bãi nước bọt vào mặt Hạo Thiên rồi mắng.

“Ta không có loại huynh đệ súc sinh như ngươi, loại người như ngươi không đáng tồn tại trên đời.” Đá bồi thêm vài cái thấy Hạo Thiên không động đậy nữa, Lý Hào liền xoay người bỏ đi.

“Đoàng.” Tiếng sét vang lên, từng hạt mưa thì nhau rơi xuống hòa theo tiếng bước chân vội vã của dòng người trên đường. Chẳng ai quan tâm đến một

tên ăn mày cả người đầy vết thương đang nằm đó.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tử Du

“Thiên nhi, dậy ăn sáng nào. Đã trễ lắm rồi, đừng để phụ thân phải đợi.”

Hạo Thiên mơ màng đưa hai tay che đi ánh sáng từ cánh cửa phòng bị mẫu thân mở toang, nhìn ra bên ngoài xong lại nhắm mắt nằm xuống. “Mẫu thân à, còn sớm mà cho hài nhi ngủ thêm chút nữa đi.”

“Không được, đồ ăn đã dọn lên rồi, phụ thân cũng đang đợi. Hay là Thiên nhi muốn để phụ thân tự thân đến đây gọi người dậy.” Liễu Phi Yến vừa cười vừa nói.

Nghe nhắc đến phụ thân, Hạo Thiên ngáp ngắn ngáp dài ngồi dậy. “Nhanh lên nhé, đừng để phụ thân đợi lâu.”

Liễu Phi Yến xoa đầu Hạo Thiên rồi đứng dậy rời đi. Hắn ngồi dậy vươn người cho tỉnh ngủ, phía bên ngoài Tiểu Tam mang theo chậu nước rửa mặt cùng quần áo đi vào.

Sau khi rửa mặt và thay quần áo, Hạo Thiên đi đến Hoa Viên. Giữa khu vườn bố trí một chiếc bàn nằm bên cạnh hồ nước. Phụ mẫu hắn đã ngồi đó từ trước, có vẻ phụ thân vẫn như trước im lặng nhìn ra xa còn mẫu thân thì nhu thuận ngồi bên cạnh ông như cái bóng.

Hạo Thiên đặt mâm xuống ghế, như thường lệ buổi sáng vẫn là một bát cháo to, một đĩa thịt gà luộc cùng nước chấm và ít rau. Liễu Phi Yến gấp một miếng đùi gà bỏ vào chén Hạo Thiên.

Hạo Lâm nhìn cảnh đó nói “Hạo nhi đã lớn rồi, có tay có chân nàiêng cần gì phải gấp thức ăn.”

“Nó đã lớn được là bao nhiêu. Phụ quân nếu ngày nào giao vài việc của gia tộc cho nó xử lý thì thiếp không làm như vậy nữa.”

Liễu phu nhân nhẹ nhàng đáp lại lời phụ quân làm cho Hạo Lâm đành im lặng tự gấp thức ăn, rồi nghĩ thầm “Giao việc cho nó không khéo thì ít lâu sau, cả gia tộc ra đường làm ăn xin. Với tính nó thì ta lạ gì.”

Tất nhiên là ông không nói ra, phần vì Hạo Thiên vẫn còn ngồi đây phần là không muốn lại nổ ra một lần tranh luận vô vị.

Hạo Thiên cũng chẳng quan tâm lắm chuyện này, ngày nào mà phụ thân chả cảm râm vài câu, nhưng mà cũng không có tác dụng mấy.

Thi thoảng hắn cũng tự hỏi rằng, tại sao đại công tử nhà khác đều được trưởng bối trong nhà giao ít chuyện để quen dần với việc quản lý gia tộc, còn hắn thì phụ thân cứ mãi chả đả động gì đến cả. Nhưng đó cũng làm hắn trở nên rảnh rỗi chả có gì làm ngày ngày chỉ biết ra ngoài ăn chơi phá hoại.

Cứ thế cả ba người cứ như mọi khi, ăn trong yên lặng bỗng chốc lại vang lên tiếng hạo Thiên, hắn kháng nghị mẫu thân gấp nhiều quá hắn chưa kịp ăn hết thì thêm cả đồng nữa được thêm vào.

Hạo Thiên chỉ biết mở to hai mắt, vừa ăn vừa xem chừng mẫu thân có gấp thêm thức ăn vào chén của hắn không để còn tránh.

Hạo Lâm yên lặng ăn rồi chốc chốc lại nhìn hai mẹ con, bầu không khí vui vẻ như một nhà bình thường ba người đang dùng bữa, nhưng có chút khác biệt là những món ăn trên bàn không phải nhà bình dân nào cũng có tiền mà hưởng thụ.

Khoảnh khắc vui vẻ ít ỏi của ba người bị phá vỡ bằng tiếng bước chân của một gia đình vội vã chạy vào trong vườn, cùng giọng nói không ra hơi. “Lão gia lão gia, có chuyện lớn xảy ra rồi chuyện lớn rồi.”

Hạo Lâm thông thả nói. “Bình tĩnh một chút, thở đều rồi hãy nói chuyện gì đang xảy ra.”

Hít một hơi dài lấy sức hắn vội nói “Bẩm lão gia, ngoài cửa nhà ta có rất nhiều người đến bao vây, ai ai cũng la lớn đòi công đạo. Hết thấy đều đồ cho thiếu gia, đòi lão gia mang thiếu gia ra cho bọn họ một câu trả lời.”

“Thật không ra thế thống gì hết!” Hạo Lâm đập đôi đùi xuống bàn khiến nó vỡ làm nhiều mảnh rồi quay ra nhìn Hạo Thiên.

Vội vã chạy ra cửa chính Hạo Thiên nghe được đám đông đang hung dữ đứng trước đó mà la lớn đòi công đạo. Đám đông gần như không thấy điểm kết thúc, có khi gần nửa Thủy thành đã đến đứng đây vậy.

Hạo Thiên thấy đám người đông như vậy cũng đổ mồ hôi lạnh. “Từ khi nào mà ta trêu chọc đông người như vậy chứ.”

Hạo Thiên khó khăn nuốt nước bọt rồi tìm cách lấy khí thế, đường đường là Hạo gia đại thiếu mà phải sợ lũ nghèo này à. Một cộng lòng chân của gã còn lớn hơn bọn họ có sao phải sợ.

“Im lặng! nháo nhào cái gì. Các người biết đang đứng trước nhà ai không hả. Là Hạo Phủ đó, tên nào còn dám la hét nữa bọn thiếu gia gọi chấp pháp đội bắt vào ngục giam mười ngày nửa tháng để xem có sức mà lên tiếng không.”

Đám đông đang ồn ào bỗng dừng hơi im lặng lại bởi tiếng la to của Hạo Thiên, Chấp pháp đội uy danh hiển hách ai dám chống lại, còn có đại ngục của Thủy thành nữa, bọn họ đều biết rõ trong đây kinh khủng như thế nào.”

Hết thấy yên tĩnh trở lại, Hạo Thiên có cảm giác thành tựu, vui vẻ nói. “Gào nữa đi gào to lên để cho bọn công tử nghe nào, không biết ai cho các người lá gan to như vậy dám đến đây nhiễu sự. Không có việc gì thì cút hết đi đừng để cho ta thấy được nếu không. Hừ Hừ.”

“Thì sao?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Hạo Thiên làm gã rùng mình. Hàn quân gia, giọng nói này hết sức quen thuộc làm gã sợ hãi.

Bỗng nhiên khung cảnh biến đổi, đám đông biến mất một cách kì bí còn gã bây giờ đang đứng trước cảnh tượng lúc nào cũng ám ảnh mình bấy lâu nay.

Phụ thân đang quỳ gối trước Hàn quân gia, mẫu thân ngồi cách đó không xa khuôn mặt vô thần, còn Hàn quân gia thì đứng đó mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm vào Hạo Thiên.

Sự sợ hãi tràn ngập thâm tâm làm cho cả người hắn cứng đờ ra, không thể di chuyển hay làm ra bất cứ hành động nào khác.

Tiếp đó, một mối lửa không biết bắt đầu từ đâu nổi lên, nuốt trọn cả gian phòng của Hạo Thiên rồi lan ra những nơi khác, chỉ chốc lát cả Hạo phủ chìm trong biển lửa.

“Không thể thế được không thể nào. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này.”

Còn đang ngây người vì chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì từ bên phía ngoài xuất hiện ba bóng người.

“Lão đại không cần lo lắng đã có ta.”

Giọng nói tự tin của Bạch Tư thành vang lên bên cạnh hắn. Rồi một bóng người nhanh như chớp lao đến Hàn Lương, Võ Nhị rút đại kiếm sau lưng ra hướng đỉnh đầu Hàn Lương mà chém. Võ Đại thì vẫn đứng yên sau lưng Bạch Tư Thành vẻ mặt không đổi, không quan tâm giống như hắn rất tự tin vào vị sự đệ của mình thừa sức đối phó với Hàn Lương.

Bỗng nhiên sau lưng Hạo Lâm xuất hiện một bóng người. “Phốc.” trong chớp mắt giữa ngực gã mọc ra một bàn tay đang nắm thứ gì đó màu đỏ thẫm.

Hạo Thiên nhìn kỹ lại thì mới nhận ra bóng người đó là Võ Đại, rõ ràng trước đó y đang đứng sau lưng Bạch Tư Thành, vậy mà chưa tới một cái chớp mắt đã ở đằng sau lưng phụ thân của mình. Càng khiến Hạo Thiên hãi hùng hơn là bàn tay gầy gò của Võ Đại đâm xuyên qua cả người phụ thân, vật màu đỏ thẫm trong y đang cầm là trái tim, trái tim vẫn còn đang đập từng con dưới ánh mắt đầy ngờ ngàng, không thể tin được của Hạo Lâm.

Lúc này Bạch Tư Thành ghé sát vào tai Hạo Thiên thì thầm “Thế nào lão đại, cảm giác có phải hay không rất thú vị?”

“Không ... không.” Hạo Thiên cúi mặt xuống đất ôm lấy đầu gào thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Giật mình tỉnh dậy, cả người mồ hôi đầm đìa, điều đầu tiên Hạo Thiên cảm nhận được là cảm giác đau nhức toàn thân, khắp người ê ẩm. Mỗi cử động nhỏ nhất đều mang đến sự đau đớn tột cùng.

Hạo Thiên sau một lúc chật vật mới có thể ngồi dậy, y ngã lưng dựa vào tường thờ hồng hộc. Thoát khỏi cơn ác mộng y ngồi nghĩ lại về nó, về cảnh Hàn Lương hành hạ phụ thân, còn cả câu nói của Bạch Tư Thành.

Đến giờ phút này nếu không nhận biết được mọi chuyện ra sao thì khác nào Hạo Thiên là thằng ngốc. Hắn bắt đầu chấp nối từng sự kiện xảy ra lại với nhau. Như một bức tranh mơ hồ dần hé lộ từng chi tiết nhỏ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại có một chuyện khiến Hạo Thiên không thể hiểu nổi. “Vì sao Bạch Tư Thành lại làm như vậy, trước giờ ta đối xử với hắn vốn không tệ, huống hồ Hạo gia ngã xuống thì vị trí thành chủ cũng không phải của Bạch gia. Trong khi đó hiện tại có thể nói Hạo gia nhường cho bọn hắn rất nhiều ưu đãi, lớn nhất là miễn hoàn toàn tiền thuế từ các chuyến hàng được vận, thảo được.”

Trong lúc Hạo Thiên đang suy nghĩ, thì từ xa có tiếng bước chân vang lên. Lúc này hắn mới ý thức được một vấn đề. “Mình đang ở đâu?” Không có âm thanh của dòng người qua lại, nền đất cũng không phải lát gạch

Hạo Thiên đưa tay xuống đất mò mẫm, tìm lại cây gậy dò đường của mình nhưng không thấy, trong lòng hắn có chút hoảng sợ vì không biết người tới là ai, có mục đích gì. Chỉ mong không phải đến để trả thù hắn, hiện tại với những vết thương trên người, ăn thêm một trận đòn nữa chắc chắn là bỏ mạng.

Mỗi tiếng bước chân vang lên là tim Hạo Thiên đập mạnh một cái, âm thanh cả hai thứ dường như rất đồng đều. Khiến trong lòng hắn mỗi lúc áp lực mỗi lớn.

“Ồ, người tỉnh rồi à?”

Đến khi nghe được giọng nói quen thuộc của nữ nhân hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hạo Thiên mới trút được gánh nặng, sự thấp thỏm trong lòng. Bởi hắn chắc chắn một điều, có nàng ở đây thì sẽ không ai dám đến tìm hắn.

“Là cô đem ta về đây?” Hạo Thiên hỏi.

“Đương nhiên, chứ người nghĩ là ai có thể làm được?”

Nghe thế Hạo Thiên cười khỏ, bây giờ Lý Hào cũng đã quay lưng lại với hắn, ngoài trừ nàng ra đúng là chẳng ai khác để tâm đến kẻ ăn mày như gã.

“Lúc nhìn thấy người, cả người bầm tím, máu nhuộm đỏ cả áo. Nếu không phải nghe tiếng thở thoi thóp, thì ta nghĩ người đoàn tụ với cả nhà rồi.”

“Cảm...on.”

“Không cần, chuyện nhỏ mà thôi. Đúng rồi, người làm sao mà dễ bị đánh thê thảm như vậy?”

Nghe lại về chuyện xảy ra, Hạo Thiên lắc đầu rồi thở dài. “Đều tại lúc trước ta gây nghiệt nên bây giờ phải trả.”

Bỗng dưng, Hạo Thiên gồng người lên, mang theo cơ thể toàn thương tích đến trước mặt nàng quỳ xuống, từng bước nhỏ thôi cũng làm hắn đau nhứt hết cả mặt nhưng vẫn mím môi lê đến.

“Cô nương, mặt dù ta biết là loại người như ta không đáng được giúp đỡ, nhưng ta cầu xin cô giúp ta cứu phụ mẫu. Ta biết cô không phải người thường. Ta cầu xin cô.”

Trong một tháng gần đây hắn trải qua không biết bao nhiêu biến cố làm cuộc sống lẫn suy nghĩ, nhận thức của gã thay đổi hoàn toàn. Có một số chuyện xảy ra vượt qua ngoài nhận thức của bản thân về “vô lâm cao thủ”, thường những người này chỉ có võ công đặc biệt lợi hại nhưng những gì gã tiếp xúc gần đây thì “tiền gia” mà gần như gã đã không tin là có thật đã có bằng chứng để tin vào.

Rõ ràng nhất là lúc hắn cầm trên tay ngọc bài ở Lý Gia, miếng ngọc ấy có dấu hiệu sắp phát nổ rồi nhưng khi hắn tỉnh lại sau đó thì toàn thân đều bình thường không một vết xước. Hay là lúc tên Vô Đại dùng lá bùa để biến ra thêm một “Hạo Thiên” khác. Hoặc là cái đêm ở căn miếu vừa qua, hết thấy đều phá vỡ nhận thức bản thân về mọi thứ.

Tuy không phải hoàn toàn hiểu rõ, nhưng Hạo Thiên có tám phần chắc chắn nàng với bọn người Vô Đại, Vô Nhị hay Lý Gia cả Hàn Lương đều là cùng một loại người.

Mặc dù những vết thương trên người Hạo Thiên vì cử động, đã bắt đầu chảy máu, mặc kệ sự đau đớn hắn vẫn quỳ cầu xin giọng đầy thành khẩn.

“Hiện tại ta đã là đã là người tàn phế, bản thân cũng biết không có khả năng. Hy vọng duy nhất của ta chỉ có thể đặt vào cô, chỉ cần có thể giúp ta cứu được phụ thân, mẫu thân. Chỉ cần có thể cứu được bọn họ cái mạng này là của cô.”

Trong khoảnh khắc đó, thứ Hạo Thiên nhận lại được là sự im lặng, y chắc rằng nàng vẫn còn ở đó, nhưng lại không nghe thấy câu trả lời.

Hắn vô cùng hồi hộp chờ câu trả lời của nàng. Nếu chỉ cần nàng nói một chữ “Không” cả cuộc đời sau này của hắn trở nên vô nghĩa, không mục đích, không biết tiếp theo phải làm gì sống ra sao.

Một lúc sau hắn nhận được câu trả lời. “Người làm rồi, ta cũng chỉ là một nữ tử bình thường, chuyện của người ta không đủ sức.”

Nghe xong, trong tư thế đang quỳ, hắn khụy cả người đi, máu từ vết thương đã thấm đẫm trên chiếc quần cũ kỹ rách tả tơi, gương mặt đầy vẻ tuyệt vọng.

“Người vẫn còn đang bị thương, tốt nhất nên nghỉ ngơi đi.” Nói xong nàng xoay người rồi đi mặc kệ hắn.

“Không lẽ... không còn cách nào khác hay sao. Chẳng phải lỗi lầm trước kia ta đã nhận lấy rồi hay sao...ta...ta...”

Hạo Thiên dờ dẫm ngồi đó không nhúc nhích, số mệnh cho hắn sống sót nhưng lại không cho hắn khả năng giải cứu cho phụ mẫu. Bất lực, không cam lòng.

Qua ngày hai ngày sau, những vết thương trên cơ thể đã bớt sưng, máu bầm cũng tan đi. Hạo Thiên cũng quen dần với nỗi đau nhức mỗi khi cử động. Mang theo cái bụng đói đang sôi lên như nồi lẩu, sau một hồi cố gắng y cũng tới được giếng nước để rửa mặt.

Cầm lấy cây gậy, Hạo Thiên chậm rãi bước ra khỏi miếu, bình thường lúc này sẽ có âm thanh từ ngoài cổng của Lý Hào gọi vào, từ khi chuyện xảy ra đã ba ngày trôi qua, trong lòng Hạo Thiên biết rõ Lý Hào sẽ không đến nhưng vẫn có chút chờ mong, chút hy vọng nho nhỏ.

Một hồi lâu sau giọng nói quen thuộc đó vẫn không hề vang lên. Trong lòng Hạo Thiên có chút mất mát nhưng hắn tự hít dài một hơi rồi tự an ủi bản thân để tiếp tục bước đi “Còn sống là tốt rồi.”

Ra khỏi ngôi miếu, Hạo Thiên từng bước chậm chạp trên đường, bộ dáng ngơ ngẩn, giống như không có chút sức sống nào.

Bất chợt từ đâu một vật gì đó đập vào mặt khiến hắn ngã nhào ra đất. Sờ tay lên là một lớp nhầy kèm theo mùi hôi thối hắn không thể nhận ra. Còn đang thất thần chưa rõ chuyện gì xảy ra thì từ đằng xa vô số tiếng chửi bới vang lên.

“Chết đi tên súc sinh.”

“Là hắn, là tên chó chết Hạo Thiên.”

“Bắt hắn đền mạng cho con gái ta.”

.....

Là một đám đông người dân tụ tập, lớn thì cầm gậy gộc, nhỏ thì cầm trứng, ngoài ra còn có người cầm những viên đá với các góc cạnh nhọn hoắc. Tiếp đó bọn họ ném tới tấp vào người đang ngã nhào trên đường.

Lúc này Hạo Thiên vẫn còn đang bỡ ngỡ thì nhận được một tràng vô số thứ bay tới đập vào người hắn. Hắn đưa một tay lên che trước mặt vừa đúng lúc một viên đá sắc cạnh lao đến va vào lòng bàn tay phải, đập cả mặt bên kia bàn tay vào mặt y, cú va chạm đó khiến lòng bàn tay Hạo Thiên toác cả da, những dòng máu đỏ từ đó bắt đầu chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Lúc này Hạo Thiên vẫn còn đang bỡ ngỡ thì nhận được một tràng vô số thứ ném tới đập vào người hắn. Hắn đưa một tay lên che trước mặt vừa đúng lúc một viên đá sắc cạnh lao đến va vào lòng bàn tay phải, đập cả mặt bên kia bàn tay vào mặt y, cú va chạm đó khiến lòng bàn tay Hạo Thiên toác cả da, những dòng máu đỏ từ đó bắt đầu chảy ra.

Thậm chí những quả trứng ung bay thẳng mặt Hạo Thiên, khiến nó vỡ ra làm một phần dịch nhầy chui vào mũi, miệng. Một cảm giác khó chịu cùng mùi hôi thối xông lên đến đầu.

Cố gắng gượng dậy người lại, nôn ọe ra hết phần dịch của trứng ung, mặt Hạo Thiên tái xanh lại. Y nằm xuống đường co người lại, đưa hai tay lên để bảo vệ đầu hy vọng mọi thứ sẽ chóng qua. Những vết thương cũ từ hai ngày trước hiện tại sưng tấy lên, bắt đầu rỉ máu. Máu đỏ tràn ra ướt hết cả người, lan đến những viên đá lót đường dưới người hắn.

Phía bên kia đường trong một con hẻm, Viên Lục Tường đứng quan sát toàn cảnh xảy ra, miệng mở một nụ cười. “Lần trước may mắn có Bạch Tu Thành, để xem lần này ai có thể giúp người.”

Hạo Thiên hiện tại sắp chịu hết nổi, vết thương cũ kèm thương tích mới khiến hắn đau đớn cực độ. Khi đã đến giới hạn chịu đựng của bản thân, đến lúc tưởng chừng như buông xuôi thì mọi thứ dường như dừng lại, không còn cảm nhận được những đồ vật lúc nãy bay tới, thay vào đó là âm thanh gạch đá rơi xuống đất.

Đứng trước mặt hắn là thân ảnh của nàng, cũng là nữ nhân bí ẩn trong ngôi miếu. Lúc này nếu có thể mở mắt ra nhìn được, thì nhất định Hạo Thiên sẽ hét cả hồn vì khung cảnh phía trước.

Toàn bộ gạch đá, trứng ung bay đến đều không chạm được tới người nàng, cách nàng năm bước chân toàn bộ mọi thứ dường như bị một bức tường vô hình chặn lại, toàn bộ gạch đá rơi đầy trên đất. Thay vào những tiếng la ó, hô hào trước đó, thì bây giờ toàn bộ là một sự im lặng đáng sợ.

Có người thì ngây ngốc vì chuyện kỳ lạ trước mặt, có người thì cảm thấy sợ nên lùi dần về sau. Bỗng trong đám đông có người nói. “Ta... ta nhớ ra rồi, đó là yêu nữ trong ngôi miếu đó nát.”

Sau câu nói đó, gần như toàn bộ số người có mặt ở đó mặt biến sắc đầy vẻ hoảng sợ, tiếp theo có người còn lập tức quay lưng chạy đi. Có vài người

chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thấy những người khác rời đi, cũng hiểu có chuyện không ổn liền đi theo đám đông.

Trong phút chốc, toàn bộ con đường vắng tanh không một bóng người. Nàng xoay người lại nhìn Hạo Thiên, cả người cong lại hai tay ôm lấy đầu, cả người vì những cơn đau nên run lẩy bẩy, máu tươi tràn ra đường hết sức thảm hại.

Bỗng hần cảm nhận được mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, tiếp đó là cánh tay nhỏ nhắn luồn qua người rồi nâng hần lên, diu từng bước một...

Nàng nhẹ nhàng đặt Hạo Thiên xuống cái góc nhỏ quen thuộc trong ngôi miếu. Có lẽ vì di chuyển hoặc cũng có thể vì vết thương quá nặng, vừa nằm xuống, y liền ho sặc sụa, theo cùng cơn ho là những búng máu đỏ tươi.

“Tốt nhất người đừng ra ngoài.”

Dứt lời nàng xoay người rời đi.

Hiện tại tình trạng của Hạo Thiên đã rất bất bết nhưng y vẫn cố gượng dậy, hướng về nàng. “Cảm ơn.”

Đi được vài bước, nàng đứng lại lên tiếng thêm lần nữa.

“Gọi ta là Từ Du.”

“Từ Du, tên thật đẹp.” Hạo Thiên nghĩ thầm.

Đó cũng là thứ cuối cùng còn sót lại trong ý thức của Hạo Thiên, trước khi hần bất tỉnh.

Đêm xuống, tiếng xào xạc phát ra từ những chiếc lá đang cuộn tròn trên con đường vắng hoe mỗi khi gió thổi qua. Trên mái nhà, một bóng đen đang di chuyển liên tục, lâu lâu lại nhảy xuống phía dưới đường, bên cạnh tường của một ngôi nhà nhỏ giống như đang kiểm tra cái gì.

Trong chốc lát, thân ảnh đó dựa tường nhảy lên phía trên, lại tiếp tục di chuyển giữa các mái nhà.

Đến một con đường nhỏ, phía bên dưới là một hàng cháo phục vụ cho khách đêm khuya, nhưng có vẻ như hôm nay hơi vắng nên chủ quán đang ngồi trên ghế mặt mơ màng, đôi mắt thì nhắm như đang ngủ gục.

Bóng đen ấy nhảy từ trên mái nhà đáp xuống đất cách đó hơn mười bước chân, không gây tiếng động nào y hệt như mấy con mèo. Bóng đen ấy đứng lên, từng bước nhẹ tiến đến hàng cháo, dưới ánh sáng lấp lóe của chiếc đèn, giống như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào bởi những cơn gió nhẹ thổi qua.

Dưới ánh sáng nhỏ bé ấy thân ảnh kia dần lộ diện trong màn đêm. Từ cái sống mũi cao, đôi mắt to long lanh đến cái miệng nhỏ nhắn như quả anh đào, điểm trên khuôn mặt trái xoan cùng làn da mịn màng có chút hồng ở hai gò má, nếu có thể xóa đi vài vết bẩn trên mặt thì có thể xem như là một mỹ nhân hoa phải nhường trắng phải thẹn.

Nàng là thiếu nữ trong ngôi miếu... Từ Du.

Từ Du nhẹ nhàng chọn trong chõng bát(tô) đang xếp đều lên nhau, lấy ra hai cái, múc từng muỗng cháo cho vào tô động tác nhanh nhẹn, thành thạo giống như làm rất nhiều lần vậy. Sau đó cho cả hai tô đầy cháo vào trong cái Luồng (giống cả mền có cả nắp) được làm từ một loại lá bện chặt vào nhau thành từng sợi dây rất chắc.

Từ Du đặt vài xu tiền trong chõng bát(tô) rồi xoay người rời đi. Một lúc sau nàng trở về cái miếu đồ nát quen thuộc. Bước vào trong, nàng nhìn vào góc nhỏ, có một người đang nằm đó. Từng bước tiến tới gần, lấy hai tô cháo ra khỏi cái luồng, rồi nhẹ nhàng đặt xuống đất bên cạnh Hạo Thiên.

Thấy Hạo Thiên thở hắt hắt, gấp gáp Từ Du đưa bàn tay lên trán hần, cảm nhận được độ nóng bất thường. “Hần phát sốt rồi.”

Trong đôi mắt to lẫn khuôn mặt của Từ Du hiện đầy vẻ bối rối, bởi vì nàng chưa bao giờ biết cách chăm sóc người bệnh, cũng không biết phải làm gì, hay kiếm đâu ra thầy thuốc giờ này.

Còn đang không biết phải làm sao, thì bất chợt Hạo Thiên đưa tay lên nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Từ Du giật mình không nghĩ đến hành động của Hạo Thiên, theo phản xạ nàng đưa tay còn lại xuống bên hông, rút ra một thanh tiểu đao. Nàng đang định đâm xuống thì nghe giọng thều thào của hần. “Mẫu thân, đừng đi... Thiên nhi sợ... ở đây tối lắm”

Từ Du nhủ thầm, bởi vì nàng không biết hành xử sao cho phải, nghĩ được một lúc lại hạ thanh tiểu đao xuống, đặt lại chỗ cũ. Nàng ngồi xuống dựa vào tường nhìn Hạo Thiên rồi thở dài. Trên mặt vẻ bối rối vẫn còn đó, ngoài ra còn cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Từ Du chăm chú nhìn hần thật lâu, xác định thật sự Hạo Thiên đã ngủ, nàng nhẹ nhàng rút tay về một cách thật chậm rãi, từ từ đứng dần lên. Đến khi sắp rút được tay về thì đôi lông mày của hần nhăn lại. Tay Hạo Thiên cầm chặt lấy cổ tay của nàng, khiến Từ Du không biết nói gì hơn là phải bỏ đi ý định của mình, mang theo chút khó chịu trong lòng lại phải ngồi xuống lần nữa.

Nếu không phải Từ Du biết hần bệnh thì còn đang cho rằng Hạo Thiên giờ trò với mình. Lúc nàng ngồi xuống, đôi lông mày hần lại giãn ra như bình thường.

Lại một lần nữa nàng giơ cao cánh tay lên thì Hạo Thiên lại cũng giống trước đó, Từ Du hạ tay xuống khuôn mặt hấn lại giãn ra ... Trên mặt nàng bỗng nở một nụ cười nhẹ nơi khóe miệng, mắt đi về bối rối ban đầu, thay vào đó là tò mò, thích thú lại có chút tình nghịch.

Nàng liên tục nâng tay lên hạ xuống, nhìn vào biểu hiện trên mặt của Hạo Thiên mà cười khúc khích...

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lại một lần nữa nàng giơ cao cánh tay lên thì Hạo Thiên lại cũng giống trước đó, Từ Du hạ tay xuống khuôn mặt hấn lại giãn ra ... Trên mặt nàng bỗng nở một nụ cười nhẹ nơi khóe miệng, mắt đi về bối rối ban đầu, thay vào đó là tò mò, thích thú lại có chút tình nghịch.

Nàng liên tục nâng tay lên hạ xuống, nhìn vào biểu hiện trên mặt của Hạo Thiên mà cười khúc khích...

...

Một mùi hương nhẹ dịu đánh thức Hạo Thiên, tuy đang bị thương nhưng kỳ lạ là mỗi lần di chuyển, các bộ phận trên cơ thể cũng không nặng nề đau đớn giống hôm qua, dường như đã bớt đi rất nhiều. Sau khi cử động một chút Hạo Thiên mới phát hiện tay mình đang cảm thấy gì đó khá là ấm. Cảm giác có chút quen thuộc, hấn lùi bàn tay về, lúc đấy từng ngón tay chạm vào nhau làm cho Từ Du tỉnh giấc.

Tỉnh dậy, nàng sờ lên trán hấn trầm trồ. “Rõ ràng hôm qua sốt rất cao, qua một đêm đã hết, thật kỳ lạ.”

Thấy Hạo Thiên đã tỉnh Từ Du đỡ hấn dậy nói. “Rửa mặt rồi ăn cháo đi, xong ta có chuyện muốn nói.”

Sau khi rửa mặt, hấn lò mò đến bát cháo trước mặt vội húp lấy, cũng không còn tác phong như hồi trước khi xảy ra chuyện với Hạo Phù, tuy là cháo nguội ngắt, nhưng cảm giác lại ngon hơn bất kỳ món nào từ trước tới giờ.

Đến lúc cháo đã hết, hấn còn liếm cho sạch ở đáy bát xong rồi xoa xoa bụng, nhìn hành động đó của hấn khiến Từ Du tò mò hỏi. “Là đại công tử Thủy Thành, mà sao tướng ăn của người xấu thế.”

Nghe câu hỏi của nàng, vẻ mặt Hạo Thiên có chút bi thương nhưng ngay lập tức thay vào đó là một nụ cười nhẹ. “Hạo phù không còn, công tử mà cô nhắc tới cũng đã chết.

Từ Du nhìn hấn bằng một ánh mắt kỳ lạ, nàng lại hỏi tiếp. “Người còn nhớ chuyện hôm qua cầu xin ta hay không?”

Nghĩ lại về chuyện hôm qua, cả người Hạo Thiên run lên vì kích động. “Ta biết cô có thể mà, cầu xin cô giúp ta...” Chưa dứt câu, hấn ngồi dậy chuẩn bị đổi sang tư thế quỳ thì Từ Du ngăn hấn lại.

“Ta nói rồi, ta không có khả năng giúp người...” Chút hy vọng nhỏ bé trong lòng Hạo Thiên vừa trỗi dậy thì bị dập tắt.

“Nhưng cũng không phải là không có cách.”

Lúc này cảm xúc của Hạo Thiên giống như có người tăng bốc, đưa hấn lên tận trên đỉnh núi nào đó, rồi lại đẩy từ trên đấy xuống tận vực sâu, tiếp tục đưa lên lại lần nữa. Nếu cách đây chừng gần một tháng chắc chắn Hạo Thiên sẽ không bỏ qua. Chỉ là bây giờ không giống như trước, hấn dùng hay tay chụp lấy cánh tay bé nhỏ của nàng kèm theo giọng run rẩy, khóe mắt rung rung đọng lại tại đó vài giọt nước nhỏ.

“Chỉ cần có thể cứu phụ mẫu thân ta, mạng nhỏ của ta giao cho cô.”

“Người chỉ cầu có thể cứu bọn họ?”

Hạo Thiên gật đầu không cần nghĩ.

“Còn bọn người hôm qua đánh người?”

“Đều là hậu quả ta phải gánh chịu cho những việc làm trước kia.” Hạo Thiên nói.

“Người không oán trách họ, không lẽ một chút cũng không có?”

Hạo Thiên một lần nữa lắc đầu. Từ Du nghe thấy thế nhún mày có vẻ không đồng tình lắm, nhưng rồi cũng cho qua.

“Người nghe đến tu tiên bao giờ chưa?”

Hạo Thiên làm sao quên được, cũng vì một phần tò mò về nó nên y mới bị Bạch Tur Thành dắt mũi, đẩy Hạo gia vào hoàn cảnh như bây giờ.

“Tiên nhân có tồn tại thật sao?” Hạo Thiên hỏi ngược lại nàng.

“Ngươi đoán thử xem.”

“Không cần đoán, ta tin.” Tình cảnh xảy ra ở Lý Gia kèm lúc Hàn Lương là minh chứng rõ nhất, in sâu tận vào tâm trí hắn. “Vậy cô cũng là dạng người tu tiên hay sao?”

“Hiện tại thì không phải.” Từ Du lắc đầu.

“Vậy cô giúp ta bằng cách nào?” Hạo Thiên nôn nóng hỏi.

“Đợi.” Từ Du nói duy nhất chỉ một chữ, khiến Hạo Thiên cảm thấy mông lung, khó hiểu.

“Đợi tổ phụ của ta đến.” Ngừng một lúc Từ Du lại nói tiếp.

“Tổ phụ của cô đang ở đâu, bao giờ thì đến?”

Từ Du lấy ra một cái hộp hình vuông, nàng vừa mở hộp ra tức thì một luồng áp lực tràn ra làm Hạo Thiên cảm thấy khó thở, tiếp đó ngay phía trên chiếc hộp xuất hiện ba điểm màu đỏ đang phát sáng, Từ Du đưa ngón tay chạm một trong ba điểm đó rồi nhắm mắt lại. Tiếp đến, điểm sáng ấy tan ra thành vô số đốm sáng nhỏ màu đỏ, bay lập lờ trong ngôi miếu rồi di chuyển đến gần Từ Du, hòa xung quanh người nàng nhìn rất đẹp mắt lại có chút kỳ lạ.

Một lúc sau, đến khi những đốm sáng đã hòa vào trong cơ thể Từ Du thì nàng mở mắt ra nói. “Ít nhất một năm, nhiều nhất thì ba năm tổ phụ ta sẽ đến.

Không thấy Hạo Thiên trả lời nàng quay đầu ra thì thấy hắn đang nằm rạp dưới đất, Từ Du đóng chiếc hộp lại áp lực liền biến mất, trên gương mặt xinh đẹp của nàng nổi lên một màu hồng nhẹ. “Xin lỗi, ta quên mất nếu không cùng chung huyết mạch, khi mở thứ này ra thì những người bên cạnh sẽ chịu một ít phiền toái.”

Hạo Thiên chật vật ngồi dậy, khoác tay tỏ ý không sao lập tức hỏi. “Nhanh nhất cũng một năm, chỉ sợ đến lúc đó không biết phụ mẫu thân ta sẽ ra sao... mà đó cũng mới chỉ ít nhất, nhớ đâu nhiều nhất ba năm thì.... Liệu có còn cách nào khác hay không?”

“Không có, nếu muốn nhanh hơn ngươi có thể tự đi tìm cách khác.” Từ Du hạ giọng trả lời.

Nhận ra vẻ không vui trong câu nói của nàng, Hạo Thiên mới ý thức được mình nói có chút thất thố vội vàng xin lỗi. Biết hắn cũng vì lo lắng cho phụ mẫu nàng cũng không trách hắn. Chỉ là trong lòng Từ Du có cảm giác hơi buồn.

“Đúng rồi, Hàn quân gia à không là Hàn Lương thoát nhìn rất lợi hại, không biết tổ phụ của cô có chắc chắn đánh bại được hắn không?”

“Lợi hại như thế nào?”

Hạo Thiên kể lại những thứ kỳ lạ mà hắn thấy Hàn Lương đã làm đêm hôm đó cho Từ Du.

Sau khi nghe xong, Từ Du trầm ngâm suy nghĩ một lúc, tiếp đến nàng nói giọng có chút khinh thường.

“Xùy, chẳng qua là một bộ bốn mạng ngọc kiếm mà thôi, cùng lắm là trúc cơ hậu kỳ, vẫn còn thua tổ phụ của ta nhiều lắm.”

“Trúc cơ là thứ gì?” Lần đầu được nghe nói đến nó nên Hạo Thiên tò mò hỏi.

“Tu tiên chỉ là một cách gọi chung, trong đó phân ra từng cảnh giới, tu vi khác nhau. Cảnh giới đầu tiên là Luyện Khí, tiếp theo là Trúc Cơ sau đó là Kết Đan, cuối cùng là Độ Kiếp.”

“Vậy tổ phụ của cô là tu vi gì?” Hạo Thiên có chút chờ mong.

“Là Kết Đan, sao? rất lợi hại đúng không?” Từ Du có chút đắc chí.

“Trúc Cơ - Kết Đan, vậy chẳng phải chênh nhau có một cấp thôi hay sao?”

Từ Du mặt đen lại. “...”

Thấy nàng im lặng không trả lời Hạo Thiên liền hỏi. “Sao cô không nói chuyện, có phải ta lại nói sai cái gì rồi, đúng không?”

Dứt lời hắn liền cảm nhận được cả bàn chân của Từ Du đập vào mặt mình, nàng đá tới tấp vào mặt hắn, vừa đá vừa nói.

“Ngươi thì biết cái gì, mỗi bậc tu vi đều có ba cái tiểu cảnh giới, muốn qua được đều không phải chuyện dễ dàng. Thậm chí có người còn kẹt ở đó năm mươi đến một trăm năm, nếu xui xẻo cả đời đều không vượt qua được, mà ngươi dám nói chỉ là chênh nhau một cấp.”

.....

Một lúc sau, bên ngoài cánh cửa là bóng dáng của Tử Du đang đi ra, trên khuôn mặt xinh đẹp ấy còn lưu lại một nụ cười rạng rỡ, tô điểm thêm cho vẻ đẹp của nàng. “Lâu rồi mới được đánh một trận đả tay như vậy, thật là thoải mái.”

Phía bên trong miếu, là cảnh tượng một tên ăn mày mặt mũi sưng húp lên đang nằm dưới đất, nhìn có chút thê thảm. “Ui đau quá, ta chỉ lỡ lời thôi mà.”

Phải công nhận, nàng đánh Hạo Thiên một trận cũng thật khéo, toàn lựa chỗ lành lặn, tránh các vết thương đang có sẵn ra mà đá vào, nhiều nhất ngay trên mặt, làm nó sưng lên như bị cả chục con ong chích vào. Bây giờ đem khuôn mặt này ra đường, chắc chắn sẽ không ai nhận ra hấn kể cả Bạch Tử Thành hay Lý Hào.

“Hừ hừ, đau quá, hừ hừ, đợi đấy quân tử trả thù mười năm chưa muộn, hừ hừ.” Tuy là nói thế nhưng trên mặt Hạo Thiên lại không có chút thù hằn nào cả, mà thay vào đó là hy vọng, có chút mừng muốn rơi nước mắt.

“Phụ thân, mẫu thân cố gắng đợi Thiên Nhi... sớm thôi, ta sẽ đến cứu hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Hừ hừ, đau quá, hừ hừ, đợi đấy quân tử trả thù mười năm chưa muộn, hừ hừ.” Tuy là nói thế nhưng trên mặt Hạo Thiên lại không có chút thù hằn nào cả, mà thay vào đó là hy vọng, có chút mừng muốn rơi nước mắt.

“Phụ thân, mẫu thân cố gắng đợi Thiên Nhi... sớm thôi, ta sẽ đến cứu hai người.”

....

Đó cũng là một đêm mà Hạo Thiên có thể gọi là ngủ ngon. Tuy không phải giấc mơ gì đẹp, nhưng ít ra cũng không phải gặp ác mộng liên tiếp hành hạ hấn mấy đêm liền.

....

Vài hôm sau khi mà mọi vết thương trên người Hạo Thiên đã lành lặn, y vừa ngủ dậy, vươn vai rồi ra giếng nước rửa mặt thì Tử Du từ trên mái nhà nhảy xuống ngay bên cạnh hấn.

Sau vài lần giật nảy mình như tôm mắc cạn, vì kiểu xuất hiện quá bất ngờ của nàng thì hấn cũng đã quen dần, xoay người lại hấn nói. “Cô muốn ta làm việc gì?”

Trước đó, ăn một trận đòn khiến mặt mũi Hạo Thiên sưng húp, không lâu sau nàng quay trở lại nói với hấn. “Giúp người ta đã đồng ý, nhưng có một số chuyện cần người làm, đợi đến khi vết thương trên người khỏi hấn thì ta sẽ nói.”

Tử Du bắt đầu hỏi hấn vị trí một vài địa điểm ở Thủy Thành, có chỗ Hạo Thiên biết, có mấy chỗ chưa từng đi qua, cũng như chưa từng nghe nhắc đến, vài nơi trong số đó có quán rượu, ngõ hẻm hoặc nhà dân.

“Tốt, ta cần người đi tới những nơi đó, ngay góc nhà hoặc trên tường sẽ có một ký hiệu như vậy. Tử Du nắm lấy tay hấn rồi dùng ngón trỏ vẽ loằng ngoằng trong lòng bàn tay.

Trong khi Tử Du còn đang mài vẽ vờ thì Hạo Thiên lại đang cảm nhận từng ngón tay mềm mại của nàng mỗi lần da chạm da, mỗi lần Tử Du đưa ngón tay lên xuống.

“Sao, người biết không?” Đánh thức Hạo Thiên ra khỏi suy nghĩ của mình là tiếng của Tử Du, khiến hấn ập a ập ứng, lúng túng nhớ lại những nét vẽ của nàng trước đó. Cũng may không quá lâu nên hấn vẫn còn nhớ.

“Là chữ Hạ?”

Nàng trầm giọng. “Người nhận biết là tốt.” Tiếp đến Tử Du lấy từ trong người ra một chiếc hộp khác, tay còn lại rút thanh dao nhỏ từ bên hông ra, cắt lên đầu ngón tay, từng giọt máu đỏ rơi xuống bên trong chiếc hộp. Tử Du cảm thấy vừa đủ thì đóng chiếc hộp lại, đưa nó qua cho Hạo Thiên dặn hấn cất giữ cẩn thận trong sự ngỡ ngàng của mùi máu tanh xông vào mũi.

Màn đêm buông xuống, giữa con một con đường nhỏ là hai người đang đội chiếc nón vành trên đầu có thêm miếng vải mỏng màu đen để che bộ mặt, đang vừa đi vừa tranh cãi, cả hai là Hạo Thiên và Tử Du. Bình thường nếu có mỗi mình nàng thì chỉ việc di chuyển phía trên mái nhà vừa nhanh lại tiện. Còn bây giờ phải dẫn theo Hạo Thiên nên làm gì cũng đều không được thoải mái.

“Ta đã nói rồi, tổ phụ rất lợi hại, chỉ là một tên trư cơ mà thôi, thì có thể làm được cái gì, tổ phụ ta có thể chấp một lần hơn mười tên như thế.”

“Nhưng ... nhưng mà chỉ sợ...”

“Sợ cái gì?”

Thấy nàng bắt đầu nổi nóng, Hạo Thiên chuyển qua vấn đề khác. “Thế tại sao cô lại ở đây? Sao không đi cùng với tổ phụ?”

Từ Du có chút bất ngờ vì câu hỏi của Hạo Thiên, nàng trầm ngâm một lúc rồi im lặng bước vội, làm hắn phải cố gắng lắm mới đuổi theo kịp trong lòng vẫn tự hỏi. “Không lẽ ta lại nói sai cái gì?”

Một lúc sau, tại một căn nhà nhỏ, vẫn còn chút ánh sáng chập chờn le lói nơi khung cửa, đến khi chiếc bóng của thiếu phụ đến cạnh giường, đắp chăn cho một cho đứa bé đang ngủ say rồi tắt đèn, sau đó thì nhẹ nhàng đóng cửa rồi rời đi. Lúc này bên kia đường xuất hiện hai người đang từ từ bước đến.

Đi đầu là Từ Du, nàng vòng ra bên hông nhà. Phía sau là một cái cây to lớn, cành lá xum xuê. Một cành cây to chìa xuống đất, che hẳn một góc tường. Nàng đợi Hạo Thiên đến bên cạnh rồi tiến đến góc nhà mà cành mộc lệch đang che, vén lá ở đó lên thì lộ ra chữ “Hạ” đỏ chót to tướng, in trên những viên gạch.

“Người sờ lên xem”

Theo lời nàng Hạo Thiên áp tay vào vị trí đó, sờ hết toàn bộ, có vẻ như chữ Hạ này được viết bởi một loại mực đặc biệt cảm giác sờ vào có phản dinh dính như keo, y xoay đầu lại hướng Từ Du mang theo chút khó hiểu.

Nàng cũng không trả lời mà rời đi, làm Hạo Thiên lại phải vội vã chạy theo.

Cứ như thế, Hạo Thiên cùng Từ Du đi qua thêm hai địa điểm khác, đều là nơi ít người chú ý, đều có chữ trên tường. Chỉ khác là chữ viết ở mỗi nơi không giống nhau. Theo thứ tự từng chữ hắn cảm nhận được mỗi lần tiếp xúc với thứ mực nhầy nhụa đấy là “Hạ - Thiên - Địa”

Sau đó Từ Du mới dẫn dò hắn. “Cứ cách hai ngày người phụ trách địa điểm chữ Hạ và Thiên, còn lại thì để ta. Người chỉ cần sờ lên xem trên đó chỗ nào mực bị phai đi, thì lấy chiếc hộp lúc này ta giao cho người. Trong đó chứa mực để viết chữ. Nên nhớ kiểm tra thường xuyên, tuyệt đối không để nó phai đi quá năm ngày.”

“Ta vẫn chưa hiểu, cái này có tác dụng gì?” Hạo Thiên hỏi.

Nghĩ một lúc, Từ Du quyết định nói cho hắn. “Đây là trận pháp.”

Thấy gương mặt tò mò của hắn, Từ Du thở dài rồi lại nói tiếp.

Trận pháp là hình thức dẫn động, điều khiển, phân bố, chuyển đổi các dạng năng lượng trong vùng của trận pháp. Trong phạm vi trận pháp bao phủ, người bày trận có thể làm một số chuyện đặc biệt bên trong trận.

Năng lượng để một trận pháp hoạt động là linh khí, ngũ hành thạch, ngũ hành công pháp hoặc pháp bảo. Đến một cấp độ cao hơn, chính bản thân trận tự hấp thu linh khí thiên địa để tự hoạt động, những trận này cực kì lợi hại. Trung tâm của trận pháp là mắt trận, có rất nhiều kiểu mắt trận khác nhau tùy theo cách bố trí của người bày traanjm nhưng quy luật chung là mắt trận mà bị hủy thì tương đương với việc trận pháp đã hỏng.

Trận pháp cũng chia ra làm vài loại.

“Công trận dùng để tấn công kẻ địch gồm có vô vàn các kiểu tấn công khác nhau như kiếm trận, hỏa trận vân vân hay còn gọi là sát trận.”

“Hộ trận là trận pháp tạo ra một lớp phòng ngự, tùy vào cấp độ của người bày trận và bản thân trận pháp mà khả năng phòng ngự mạnh hay yếu.”

“Cấm trận hay còn gọi là phong ấn trận dùng để tạo cấm chế hoặc phong ấn.”

“Huyền trận, thông thường nó có khả năng thay đổi cảnh quan xung quanh trận pháp nhằm bảo vệ hoặc dẫn đi một số thứ mà người bày trận muốn. Lợi hại hơn là những huyền trận cao cấp có thể tạo ra ảo ảnh cực kì lợi hại có thể tổn hại đến đầu óc kẻ địch. Những kẻ có khả năng bày trận như vậy cũng rất ít, người nếu sau này có gặp phải thì tốt nhất nên tránh thật xa một chút kẻo chết lúc nào không biết.”

Nói đến đây nhìn mặt Hạo Thiên ngây ra, nàng lắc đầu. “Sau này người tự khắc biết.”

Thấy nàng không muốn nói Hạo Thiên cũng không hỏi thêm vì này giờ cứ như nước đổ đầu vịt, ù ù cạc cạc nghe được cái hiểu cái không. Thậm chí toàn là những thứ mới nghe qua lần đầu.

“Vậy trận pháp ở đây là loại nào, có tác dụng gì?”

“Ta không biết.”

Nghe câu trả lời ngắn gọn của nàng, Hạo Thiên bày ra bộ mặt chưng hửng

Chương 28

Thấy nàng không muốn nói Hạo Thiên cũng không hỏi thêm vì nãy giờ cứ như nước đổ đầu vịt, ù ù cạc cạc nghe được cái hiểu cái không. Thậm chí toàn là những thứ mới nghe qua lần đầu.

“Vậy trận pháp ở đây là loại nào, có tác dụng gì?”

“Ta không biết.”

Nghe câu trả lời ngắn gọn của nàng, Hạo Thiên bày ra bộ mặt chưng hửng.

“Bảng hữu của tổ phụ ta lúc trước bày trận, rồi dẫn dò cách duy trì cũng không nói rõ đây là trận gì, nhưng ta đoán bốn chữ ở bốn nơi nhất định là mắt trận.”

“Bốn chữ? nhưng chỉ có ba chỗ thôi mà?” Hạo Thiên hỏi.

“Còn một nơi nữa ta phụ trách, người chỉ cần lo hai vị trí cho tốt là được.”

Nói xong nàng lại di chuyển về phía ngôi miếu, Hạo Thiên thì tay cầm gậy leo đèo theo sau.

.....

Lúc này tại Viên phủ, trong một căn phòng khá rộng. Viên Lục Tường ngồi trên ghế tay cầm vò rượu với khuôn mặt hăm hăm không biết vì tức giận hay vì say. Còn dưới chân là mảnh vỡ của những vò rượu khác.

“Thật là tức chết mà, tại sao tên súc sinh đó may mắn đến vậy, ông trời đã triệt đi Hạo Gia, cho hắn thành phế nhân thì tại sao lại còn ngăn cản ta trả thù. Lần lượt từ Bạch Tư Thành cho tới một nữ nhân có thể xua đuổi giải tán cả một đám đông. Tại sao lại như vậy?”

Dứt lời y đứng dậy trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, đập vò rượu đang cầm trên tay xuống đất, vỡ làm mấy mảnh thì từ bên ngoài một tên gia đinh chạy vào. Thấy thế Viên Lục Tường sắc mặt trở về lại bình thường có cả chút chờ mong, y ngồi xuống ghế nhìn chằm chằm vào tên gia đinh đang quỳ dưới đất hỏi.

“Thế nào, điều tra ra chưa, nữ nhân đó rốt cuộc là ai mà bảo vệ cho hắn?”

“Mọi người xung quanh gọi nữ nhân đó là yêu nữ, sống trong ngôi miếu đó cũng gần mười năm rồi. Ban đầu cũng không có gì đặc biệt, mọi người xem nữ nhân đó giống như những tên ăn xin lang thang cho đến một hôm...”

Ngừng một lúc tên gia đinh lại nói tiếp. “Một đám ăn xin từ vùng lân cận đến Thủy Thành, lúc đó trời đã tối nên quyết định dừng chân nghỉ tại ngôi miếu. Một lúc sau người dân xung quanh đó nghe được tiếng la hét thất thanh của đám người mới vào thành. Có vài người tò mò đến xem thì thấy cảnh vài tên trong số đó sắc mặt sợt hãi cả người lạnh ngắt, cứng đờ đang cố rời xa ngôi miếu, qua ngày hôm sau bọn hắn kể lại với người dân gần đó cứ thế lời đồn lan truyền đi cả một khu.”

“Vậy nữ nhân đó có quan hệ gì với tên súc sinh kia?” Viên Lục Tường hỏi.

“Hình như là không có?” tên gia đinh lắc đầu.

Viên Lục Tường phát tay đuổi tên gia đinh ra ngoài rồi ngồi trầm tư như đang suy nghĩ việc gì đó.

.....

Ba ngày nữa trôi qua, Từ lúc đôi mắt trở nên mù lòa đến giờ Hạo Thiên vẫn cố gắng thích nghi với nó dần cũng đã quen, chủ yếu vẫn là nghe âm thanh từ tai để xác định mọi thứ. Hiện tại y đang ngồi bên ngoài căn miếu, tập trung vào đôi tai để nghe mọi loại âm thanh và phân biệt chúng.

Từ những cơn gió thổi vào cành lá vang lên tiếng xào xạc, cho đến âm thanh ồn ào náo nhiệt từ bên kia bức tường, nơi mà vô số người đi qua đi lại tấp nập, nhộn nhịp, chỉ cần trong phạm vi mười bước chân thì Hạo Thiên có thể xác định được rõ ràng.

“Vút” Âm thanh của một vật lạ bay đến, Hạo Thiên lập tức nghiêng đầu. Sau đó là tiếng va chạm vang lên, là viên đá bay trúng đầu hắn cho dù y đã cố gắng né nhưng vẫn chậm, theo sau là giọng cười khúc khích trong trẻo.

“Người kém quá bao nhiêu lần rồi mà không có tiến bộ, lần nào cũng bị ném trúng, nếu là ta thì tối đa chỉ cần ba ngày.”

Hạo Thiên ôm đầu tay xoa xoa chỗ bị viên đá ném trúng trong lòng mắng thầm. “Yêu nữ như ngươi thì tính làm gì.”

Tiếp đó, Từ Du lấy cái nón che mặt ném tới cho hấn rồi cả hai bắt đầu rời đi. Hiện tại Hạo Thiên đã chẳng cần dùng tới gậy thì vẫn có thể xác định được phương hướng lẫn người đi đường xung quanh, nhưng để chắc chắn Từ Du còn dùng một sợi chỉ trắng cột vào ngón tay hấn phòng vài trường hợp hi hữu xảy ra.

Cứ như vậy đi qua vài con phố cuối cùng cũng tới địa điểm đầu tiên, cả hai vòng ra sau ngôi nhà, vén cành cây lên để lộ ra chữ Hạ màu đỏ to tướng. Theo lời của Từ Du, Hạo Thiên tiến tới dùng hai bàn tay đặt lên đó sờ thì cảm giác vẫn như trước, dính dính sền sệt chỉ là có vài chỗ thiếu, mất đi nét chữ.

Sau khi dứt ngón tay vào trong chiếc hộp Từ Du đưa cho hấn thì cảm giác lại khác, cũng sền sệt, nhưng ở trong hộp thì lại nóng hơn rất nhiều. Quệt một cái, ngón tay hấn mang theo một mảng lớn thứ giống như keo rồi trét lên tường, kỳ lạ là lúc đưa tay ra khỏi hộp thì cảm giác nóng liền biến mất, y tô điểm lại những chỗ bị phai mất trong lòng có chút hiểu kỳ, chờ mong xem sau đó có gì đặc biệt xảy ra hay không. Nhưng cũng chẳng có gì xảy ra khiến Hạo Thiên có chút hụt hẫng.

Từ Du cùng hấn rời đi, sau khi tới hai nơi còn lại cũng gặp tình trạng y hệt như vậy, Hạo Thiên cũng làm như cũ, sau khi xong xuôi hấn quay ra hỏi.

“Chỉ thế thôi sao?”

Nếu đơn giản thế thì tự bản thân nàng làm cũng được, có khi còn nhanh hơn nhiều, cần gì phải nhờ mình giúp.

Giống như hiểu Hạo Thiên đang nghĩ gì, Từ Du nói. “Quan trọng là ở nơi cuối cùng, nó nằm gần Hạo phủ lúc trước cũng là Lý phủ hiện tại, ngươi nên biết cả Lý gia lẫn Hạo gia đều có người tu tiên, hiện tại tu vi đều hơn ta, nếu không cẩn thận có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào.”

“Tuy rằng hiện tại Hàn Lương không ở đây, nhưng còn Lý Cung thì ta không nắm chắc.”

Nhắc đến Lý gia, cả mớ cảm xúc ngổn ngang trong lòng Hạo Thiên lại trở dậy, nghĩ đến người thân, Hạo Thiên vẫn có chút gì đó không chấp nhận được phụ thân hấn vậy mà lại là người tu tiên. Khi bị Lý Cung xách về Hạo phủ, tình cảnh lúc đó phụ thân đối với Hàn Lương về mặt cung kính còn có chút sợ hãi khiến Hạo Thiên càng khó hiểu. Nếu Hàn Lương mạnh hơn thì tại sao lại chịu làm quân gia để Hạo Lâm sai bảo.

Bỗng nhớ tới việc gì Hạo Thiên lập tức hỏi Từ Du. “Đúng rồi còn Bạch Gia, bọn hấn có phải đám người tu tiên hay không?”

Từ Du suy nghĩ một lúc rồi nói. “Hình như không có, trừ khi tu vi cao hơn hoặc dùng một vài thủ đoạn che lấp khí tức, còn không nếu trong phạm vi nhất định ta sẽ biết ngay.”

Nếu hỏi Hạo Thiên hiện giờ hận nhất thì bao gồm Lý Gia cùng Hàn Lương nhưng sợ nhất thì lại là Bạch Tư Thành. Từ huynh đệ thân thiết dần dần đưa hấn vào bẫy, hại cả nhà Hạo Thiên phải liên lụy, phụ thân lẫn mẫu thân đều bị bắt đi. Còn cả hai hai tên Võ Đại và Võ Nhị nhìn không đơn giản, nhất định Bạch Gia có người tu tiên mà có thể kể đến trước tiên chính là hai tên này.

Nhiều lúc Hạo Thiên còn tự hỏi Bạch Tư Thành và Lý Gia đâu mới là kẻ đẩy mình vào hoàn cảnh này.

Bỗng ngón tay hấn giật giật, thì ra là Từ Du kéo sợi chỉ trên tay đưa hấn từ trạng thái thất thần trở về lại.

“Sao thế?” Hạo Thiên hỏi.

“Ngươi nghe thấy gì ở phía trước không?”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cừu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Quyển 1: Từ Du

Bỗng ngón tay hấn giật giật, thì ra là Từ Du kéo sợi chỉ trên tay đưa hấn từ trạng thái thất thần trở về lại.

“Sao thế?” Hạo Thiên hỏi.

“Ngươi nghe thấy gì ở phía trước không?”

Ngay lập tức tập trung về phía trước thì có rất nhiều âm thanh hỗn tạp truyền vào tai Hạo Thiên, bây giờ thính lực của hấn đã được nâng cao hơn rất nhiều nên có thể phân tích được chuyện gì đang xảy ra.

Đó là tiếng của mấy người đang đánh nhau, ba đánh năm, cực kỳ ác liệt. Phía ba người tuy có thua về số lượng nhưng vẫn chiếm được ưu thế, đang dần áp đảo năm kẻ còn lại, năm tên kia tuy không chiếm được lợi thế nhưng vẫn cố chống trả, tràng ác chiến vẫn xảy ra không có chút nào giảm nhiệt.

Rắc một tiếng, có vẻ là một trong năm tên kia đã có một kẻ bị gãy xương. Bốn tên đồng bọn ra sức chửi lớn, trong bầu không khí hỗn loạn cực điểm nhưng bên ngoài những người đi đường vẫn bàng quan đứng xem một chốc lại vang lên vài lời bình luận. “Ngươi xem, gã to con đánh mạnh như vậy xương đùi của tên kia trăm phần là gãy làm đôi rồi. Mà bọn chúng là kẻ ăn mày, đào đâu ra tiền mua thuốc. Cái chân này chắc chắn phế hẳn luôn.”

“Khà khà, gãy thì mới được người ta cho thêm tiền chứ. Ngươi không để ý mấy tên ăn mày dạo gần đây tên nào cũng khỏe mạnh sao. Con mẹ nó chứ, có sức khỏe mà không chịu lao động, toàn lủ phế vật ngồi một chỗ ra vẻ tội nghiệp kiếm tiền. Thật không đáng mặt đàn ông.”

Những lời bình luận ấy không biết có lọt vào tai những kẻ đang đánh nhau hay không mà làm cho hai mắt bọn họ đỏ kè, tên nào cũng liều mạng mà đánh kẻ địch.

Những lời bình luận đó cũng lọt vào tai Hạo Thiên giúp hắn đoán được chuyện gì đang xảy ra trước mắt.

Nhưng bọn ăn mày đây đánh nhau thì liên quan gì tới hắn, Hạo Thiên liền hỏi Từ Du.

"Ngươi không muốn biết vì sao bọn hắn đánh nhau?"

Ban đầu thì không có nhưng sau khi Từ Du hỏi ngược lại thì trong lòng Hạo Thiên nổi lên tò mò.

"Có, vì sao?"

"Vì bọn hắn tranh giành địa bàn."

Hạo Thiên càng thêm khó hiểu, sao lại phải tranh giành địa bàn. Theo như cách đó mấy ngày, hắn là tên ăn mày và hiện tại không khác gì mấy, nên theo hắn biết, không phải cùng chung hoàn cảnh thì đùm bọc lẫn nhau, giúp đỡ nhau khi gặp khó khăn như lời Lý Hào thường nói hay sao.

Một ngày thu nhập cũng không thấp, thậm chí nếu là một ngày đẹp trời kèm theo chút may mắn thì có thể dư giả sống đủ tới mấy hôm tiếp theo thì sao lại phải tranh giành, đánh đấm lẫn nhau. Ngay cả lúc khó khăn nhất cũng chưa từng thấy ai đến tranh giành gì với hắn.

Vô số câu hỏi trong đầu Hạo Thiên lập tức liền có câu trả lời.

"Ngươi nên cảm thấy may mắn vì nơi đi đến đầu tiên sau khi gặp nạn đó là gần ngôi miếu, cũng là chỗ của ta. Ngươi nên thấy may mắn lần thứ hai bởi vì cuộc sống ăn mày mấy tuần qua của ngươi phải nói là quá dễ dàng."

"Nếu chỉ cần ngồi một chỗ chia tay ra trước là có thể sống qua ngày không lo âu, thậm chí còn dư dả cho mấy ngày sau thì cả thiên hạ này đều giành nhau làm ăn mày hay sao?"

“Mỗi nơi đều có một tên đứng đầu, hàng ngày ngươi kiếm được bao nhiêu thì phải về giao lại sáu đến bảy phần. Tóm lại không dễ dàng giống như ngươi đâu.

Mỗi câu trả lời của nàng như đâm vào cái suy nghĩ, tư tưởng ngây thơ từ trước đến giờ của Hạo Thiên, nhớ lại hắn mới thấy thật đúng là không có gì khó cực mấy.

Phía trước mặt hai bên vẫn hăng máu đánh nhau, chuyện ban đầu là ba tên này từ nơi khác tới, không biết dùng thủ đoạn gì hay là quá may mắn, cả con đường gần chục tên ăn mày nhưng ba tên đó lại được bổ thí liên tục, những tên còn lại nhận ra những khuôn mặt lạ lẫm từ nơi khác đến, giành giật chén cơm của mình nên hai tên trong số đó chạy đi báo lại với tên cầm đầu. Trong lúc đó phát sinh lời qua tiếng lại, chửi bới la mắng giữa hai bên, có người kiềm chế không được lập tức tay giữ thế nắm đấm lao vào đối phương.

Từ đằng xa, đi đến là hai tên rồi đi lúc đầu, phía sau bọn hắn là ba người nữa, đi ở giữa là một người to cao vạm vỡ, cơ thịt săn chắc với những vết sẹo chằng chịt trên bắp tay, mắt trừng xuống, mũi héch lên.

Ba người mới đến trước đó đều đang hăng máu đánh nhau không để ý đám người cứu viện của đối phương đang đi tới âm thầm lặng lẽ tham gia vào cuộc chiến.

“A a a a.” Một tiếng hét thất thanh vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong cuộc lẫn những người đang đứng xem bên ngoài.

Tên to con nhất trong đám ba người giật mình quay đầu lại, nhìn vào nơi phát ra âm thanh, gã hét lên cùng đôi mắt đỏ ngầu. “Tiểu Hắc.”

Trước mặt gã là cảnh tên huynh đệ trong nhóm của mình đang bị một cánh tay to lớn đầy sẹo siết lấy cổ bởi một tên to cao vạm vỡ, một tay y thì đang cố vùng vẫy đấm liên tục vào cánh tay đang siết chặt cổ mình một cách bất lực vì sự chênh lệch quá lớn về sức lực, tay còn lại thì quật quẹo một cách bất thường cứ như đã bị bẻ gãy đi.

Bất ngờ hơn lại là Hạo Thiên, bởi vì hắn nhận ra giọng của gã to con hét lên. Chính là của Lý Hào, chẳng phải y ở cổng Đông mới đúng sao lại xuất hiện ở đây, rồi còn xảy ra tranh chấp.

Lý Hào nhìn chăm chăm vào tên to con vạm vỡ đang khổng chế Tiểu Hắc với đôi mắt đỏ ngầu như muốn xé xác tên trước mặt ra vậy.

Ở phía đối diện, tên to con cánh tay đầy sẹo cũng nhận ra ánh mắt của Lý Hào, y đáp trả lại bằng một nụ cười nhếch lên ở mép đầy vẻ khiêu khích lẫn khinh thường.

Lúc này hai bên đã dừng tay hoàn toàn, đều trở về đứng bên cạnh lão đại, tên cầm đầu. Có một sự chênh lệch rất lớn về số lượng, một bên chỉ có hai người rưỡi, bên còn lại tận chín người rưỡi.

Tên còn lại trong nhóm Lý Hào đứng bên cạnh gã. Y nhìn Tiểu Hắc đang bị tên kia khổng chế mà trong lòng thấp thòm không yên, nhìn lại về phía Lý Hào, y cất giọng đầy vẻ lo lắng. “Đại ca, Tiểu Hắc ... giờ chúng ta làm gì đây?”

Lý Hào chưa kịp trả lời thì từ trước mặt, tên to con đã lên tiếng trước. “Lý Hào, ngươi nên nhớ rừng nào cọp đó, đừng tưởng ở cổng Đông không ai làm gì ngươi thì có thể tới nơi khác gây sự.”

“Chẳng qua ở cổng Đông có một cái gai không nhổ được, nên nơi đó cũng không thể phân chia như ba cổng còn lại. Cờ ngươi trong mắt ba người bọn ta chỉ là một đồng rác chưa cần dọn mà thôi.”

“Ba người bọn ta.” mà gã đề cập tới là ba tên đứng đầu ở ba cổng, gã là một trong ba tên đó.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Chẳng qua ở cổng Đông có một cái gai không nhổ được, nên nơi đó cũng không thể phân chia như ba cổng còn lại. Cờ ngươi trong mắt ba người bọn ta chỉ là một đồng rác chưa cần dọn mà thôi.”

“Ba người bọn ta.” mà gã đề cập tới là ba tên đứng đầu ở ba cổng, gã là một trong ba tên đó.

Lúc này đôi mắt đỏ ngầu của Lý Hào không còn nữa, thay vào đó là vẻ phức tạp kèm chút bối rối.

“Huỳnh Thanh ngươi muốn thế nào?” Lý Hào hỏi tên vạm vỡ, mũi héch trước mặt.

Huỳnh Thanh nở một nụ cười nham hiểm nói. “Quý xuống rồi bỏ qua háng ta.” Nói xong gã đang rộng hai chân ra, tay siết lấy cổ Tiểu Hắc càng thêm chặt. Tới mức Tiểu Hắc mặt tím tái lại, cả người giật giật.

Trong lòng Lý Hào rối bời, nguyên nhân cũng vì từ khi biết được chuyện Tử Du cứu Hạo Thiên khỏi đám người vây đánh thì đã cảm thấy không ổn, trước đó y cũng tấn Hạo Thiên một trận, e ngại nàng trả thù nên cùng vài người rời đi nơi khác. Chỉ là không nghĩ ngày đầu tiên ở nơi khác đã gặp chuyện.

Cầm lấy bàn tay của Lý Hào lắc liên tục là tên còn lại trong nhóm. “Đại ca... Tiểu Hắc... hấn sắp trụ không nổi rồi.”

Cấn rằng Lý Hào hướng tới Huỳnh Thanh nói. “Được rồi, ta làm là được.”

Gã bước tới trước mặt Huỳnh Thanh, buông xuôi hai bàn tay đang nắm thật chặt đang run run ra, cúi rạp người xuống đất, từ từ bỏ qua hai chân của tên cao to vạm vỡ trước mặt.

Thấy thế đám ăn mày còn lại cười ồ lên, cả những người đứng xem xung quanh ấy cũng cười hòa theo.

Khi bò đến dưới chân Huỳnh Thanh, bất ngờ Lý Hào hất đầu lên rất nhanh và mạnh. Nếu trúng phải hạ bộ của Huỳnh Thanh thì chỉ sợ thương tổn không nhỏ.

Chỉ tiếc là lúc đầu Lý Hào vừa hất lên cũng là lúc Huỳnh Thanh nhảy lùi lại giống như đã đoán trước được hành động của Lý Hào vậy, trên miệng y lại nở một nụ cười mỉa mai, khinh miệt.

Trong thâm tâm, với kinh nghiệm của mình Lý Hào hiểu rõ nếu làm theo lời y cũng không thể nào thoát được, chắc chắn y sẽ không giữ lời, chỉ bằng liêu một phen. Nhưng tiếc rằng Huỳnh Thanh cũng hiểu rõ điều đó, y biết chắc chắn Lý Hào sẽ không buông bỏ chấp nhận, nếu có hấn cũng sẽ không giữ lời.

Lập tức những tên ăn mày còn lại vây tròn lấy hai người Lý Hào, theo hiệu lệnh của Huỳnh Thanh những tên đó lập tức lao vào đánh túi bụi hai người Lý Hào. Trong khi cánh tay đầy sẹo ấy vẫn đang siết chặt cổ Tiểu Hắc, chỉ đứng ngoài quan sát.

Còn về phía Lý Hào, lúc này đang rất chật vật chống cự vì thua thiệt về số lượng người. Hấn chặn được một cú đấm từ trước mặt chưa kịp trả đòn thì

cảm nhận được nỗi đau từ cú đá bên hông của tên đằng sau, hấn chụp lấy chân tên vừa đá thì lại bị một tên khác đâm ngay mặt.

Tuy là tướng tá to con hơn bình thường, cùng kinh nghiệm lăn lộn của Lý Hào vẫn không giúp bản thân được gì trong hoàn cảnh này, trong thời gian ngắn thân thể hấn đầy vết bầm dập, thâm tím. Tên còn lại thì không phải nói, nằm rạp cả người ra đất giống như là đã bất tỉnh.

Chống cự thêm một lúc, có lẽ vì kiệt sức gã chỉ có thể ôm đầu chịu trận nhưng vẫn không than vãn rên rỉ dù chỉ là một tiếng.

Huỳnh Thanh đưa tay ra hiệu, cả đám ăn mỳ dừng tay lại, gã ném Tiểu Hắc cho đám ăn mỳ rồi tiến tới cạnh Lý Hào. “Sáu phần thu nhập công Đông còn vị huynh đệ của người ta tạm thời giữ hấn lại để chữa trị cho cánh tay đang gãy, người yên tâm ta nhất định sẽ không đối xử tệ với hấn.”

Ở phía bên ngoài, Hạo Thiên nghe được toàn bộ sự việc xảy ra. Hấn suy nghĩ một lúc rồi hướng về Từ Du cầu xin. “Cô... cô có thể giúp huynh ấy không?”

“Người thật sự muốn giúp hấn?” Từ Du nhìn hấn với ánh mắt lạ lùng.

Hạo Thiên không trả lời mà chỉ gật đầu. Thấy thế nàng thờ dãi rồi đi vào trong đám đông đang vây quanh.

Trong khi mọi người đang bình luận thì một bóng người đội nón với rèm đen che cả khuôn mặt, bước ra từ trong đám đông thu hút lấy mọi sự chú ý. Huỳnh Thanh cũng không ngoại lệ, gã là người phát hiện ra đầu tiên.

Ngay tức khắc, Huỳnh Thanh cúi người xuống lấy từ bên hông ra một con dao nhỏ tầm ba ngón tay, rồi cả thân hình nhào lộn một vòng phóng thẳng con dao tới Từ Du một cách quyết đoán. Trong chớp mắt con dao bay đến gần trước ngực Từ Du, cách tầm năm bước chân thì con dao bật ngược trở lại, đâm vào bàn chân của một tên ăn mỳ trong đám người của Huỳnh Thanh, khiến hấn ôm bàn chân la hét trong đau đớn, trước sự ngỡ ngàng của những tên còn lại và cả những người đang xem xung quanh vì không hiểu chuyện gì xảy ra.

Huỳnh Thanh thấy cảnh đó thì nhủ mỳ giống như đã đoán ra người trước mặt là ai, gã trầm giọng hỏi. “Người muốn gì?”

Từ Du không trả lời, mà thay vào đó là chỉ ngón tay hướng về phía Lý Hào.

“Chúng ta trước nay nước sông không hề phạm nước giếng, cũng chưa hề xâm phạm gì đến chỗ của người, Còn bọn chúng tới giành bát cơm của huynh đệ ta trên địa bàn của ta, người muốn ta thả bọn hấn? Có phải hay không xem ta như quả hồng mềm muốn bóp thế nào cũng được.” Huỳnh Thanh nhìn chằm chằm vào nàng hỏi.

Từ Du tháo nón xuống để lộ bộ mặt xinh đẹp không chút tí vết được che bằng những vết bầm của mình ra, nàng nhìn tên cao to vạm vỡ phía đối diện từ tốn nói. “Nếu người muốn, có thể thử.”

Vừa nghe nàng nói xong, cũng không cần suy nghĩ hay nói nhiều. Huỳnh Thanh ra hiệu thả Tiểu Hắc rồi lập tức rồi đi trong sự khó hiểu của đám ăn mỳ cùng những người đang xem.

Thấy lão đại như thế những tên khác cũng lẻo đẻo theo sau. Hiện trường chỉ còn lại đám người Lý Hào cùng Từ Du và những người đang xem, bọn họ đang bàn luận sôi nổi về cô nương xinh đẹp này là ai, mà có thể khiến cho một trong những tên cầm đầu bọn ăn mỳ có tiếng ở Thủy Thành phải rút lui.

Lý Hào thì đang chặt vật gượng dậy, y cùng Tiểu Hắc dìu tên còn lại mặt mũi đầy máu đang bất tỉnh nằm dưới đất lên, rồi từng bước chậm chạp rời khỏi đây.

Lúc này Hạo Thiên vừa đi tới, hấn dựa theo tiếng thờ hớn hèn của Lý Hào để xác định vị trí, hấn vội vàng chạy đến trước mặt ba người rồi hỏi giọng đầy lo lắng. “Lý huynh, không sao chứ.”

Nhưng đáp lại câu hỏi đầy vẻ quan tâm của Hạo Thiên là sự thờ ơ của Lý Hào, mặc dù Hạo Thiên đang dùng nón che mặt nhưng y vẫn biết rõ đó là ai, Lý Hào không thèm liếc mắt lấy một cái, y xem như không nghe thấy gì, cứ lạnh lùng bước qua người Hạo Thiên.

Trong khoảnh khắc hai bên lướt qua nhau, Hạo Thiên cảm giác được một thứ gì đó rất khó chịu trong lòng ngực, giống như mất đi thứ gì đó, thậm chí cả lúc hấn bị Lý Hào đánh, cũng không có cảm giác khó chịu này.

Cách đó không xa, một tên ăn mỳ chân cựa nhấc vì vết thương từ chiếc dao ghim vào, vói về mặt khó chịu gã hướng tới người to con tay đầy sẹo hỏi. “Lão đại, chúng ta đông người hơn sao lại sợ cô ta, không lẽ cứ như vậy dễ dàng bỏ qua hay sao, sau này mặt mũi đâu mà nhìn những tên ăn mỳ khác của hai công còn lại.”

“Uỳnh.” Là âm thanh của Huỳnh Thanh đâm vào bức tường, lún sâu vào tận bên trong như muốn xuyên thủng cả những viên gạch.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cừu Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

“Uỳnh.” Là âm thanh của Huỳnh Thanh đâm vào bức tường, lún sâu vào tận bên trong như muốn xuyên thủng cả những viên gạch. “Ngươi thì biết cái gì, nếu thật có thể chống lại được cô ta thì ngươi nghĩ ta sẽ bỏ đi hay sao. Huỳnh Thanh trả lời tên kia với đôi mắt đỏ ngầu trông rất đáng sợ.

Thở một hơi dài, lấy lại bình tĩnh Huỳnh Thanh ra lệnh cho hai tên ăn mày. “Các ngươi đến chỗ hai tên kia thông báo là tối mai gặp nhau ở chỗ cũ, chuyện quan trọng.” Hai tên ăn mày lập tức phân ra hai hướng chạy đi, còn Huỳnh Thanh nhìn về chỗ đánh nhau với Lý Hào vừa rồi, trong ánh mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Từ khi trở về trên mặt Hạo Thiên bày ra bộ mặt buồn bã, đôi lúc lại thất thần. Từ Du nhìn thấy chỉ có thể thở dài ngao ngán. Nghĩ ra thứ gì đó làm đôi mắt đen tròn của nàng sáng lên, miệng nở một nụ cười tinh nghịch. Nàng nắm lấy cánh tay Hạo Thiên kéo đi.

Giờ này đã là xế chiều, người bên đường dần thưa thớt, cũng không cần quan bọn họ có nhận ra cả hai hay không, Từ Du kéo Hạo Thiên chạy một mạch liên tục, đôi lúc Hạo Thiên ở phía sau có va phải vài người cũng không khiến tốc độ của Từ Du chậm lại.

Một lúc sau cả hai ra khỏi thành, băng qua cánh đồng hoa màu tím, đi ngang qua một ngôi nhà nhỏ bên cạnh dòng suối, tiếp đến là phía ngoài bia rừng thì dừng lại, Từ Du nhìn đi nhìn lại như đang tìm kiếm cái gì đó, nàng chạy đến một nơi bắt đầu đem đất ở khu vực đó đào lên, còn Hạo Thiên thì vẫn đang thờ dốc vì phải chạy một chặng đường dài liên tục.

Vài phút sau trong tay Từ Du là một cái túi bằng da thú, đặt nó xuống đất nàng mở ra, bên trong bao gồm một chiếc hộp tròn bằng gỗ. Một quyển sách màu xanh lá. Một miếng gỗ tròn hơi dẹt, cỡ lòng bàn tay, được xuyên qua bằng thanh gỗ lớn ở giữa, xung quanh là năm thanh gỗ nhỏ khác trông rất giống đồ chơi cho mấy đứa bé, hai lá cờ một trắng một đen, ngoài ra còn có những hộp nhỏ hình vuông khác bằng ngọc.

Cầm lấy hai lá cờ kèm chiếc hộp tròn bằng gỗ, Từ Du lại kéo Hạo Thiên trở lại ngôi nhà nhỏ, bên hông là kho chứa củi, trong đó chất đầy những miếng gỗ đã được chẻ ra và những khúc gỗ còn nguyên.

Từ Du chọn lấy một khúc gỗ còn nguyên, nàng và Hạo Thiên cùng kéo nó ra khỏi kho, đặt gần bên bờ suối. Lúc này Từ Du mới đem cái hộp hình tròn ra, cho tay vào bốc lên từ trong đó là một nhúm bụi màu trắng, dưới ánh nắng buổi chiều chiếu lên, nhìn lấp lánh rất đẹp mắt.

Từ Du rắc đều nhúm bụi màu trắng lên xung quanh khúc gỗ.

Vẫn còn đang chưa hiểu nàng tính làm gì thì Hạo Thiên bị Từ Du kéo đến, bảo hắn ngồi lên khúc gỗ và bám chặt vào trong sự ngạc nhiên. Tiếp theo nàng cầm lá cờ màu đen lên trên đó ngay phía trước mặt Hạo Thiên, kỳ lạ ở chỗ lá cờ dính chặt vào khúc gỗ như có thứ gì đó hút lấy nó vậy.

Từ Du đưa lá màu trắng đang cầm trong tay chìa thẳng lên trên trời, xoay theo hình tròn liên tục ba lần. Bỗng nhiên khúc gỗ run lên bần bật làm Hạo Thiên đang ngồi trên đó cũng giật mình.

Sau đó là một cảm giác rất lạ, Hạo Thiên không còn cảm nhận được mặt đất từ đôi chân của mình nữa. Dùng chân đạp liên tục mấy lần hắn mới xác định được rõ ràng là hắn đang lơ lửng. Không, là khúc gỗ đang lơ lửng.

“Còn không mau ôm chặt vào.” Khi mà Hạo Thiên nghe được câu này của Từ Du là lúc tay cầm lá cờ của nàng lại vung lên lần nữa, cũng là lúc khúc gỗ bắt đầu chuyển động lao tới phía trước.

Vì quá bất ngờ, mặc dù Từ Du đã nhắc trước đó, nhưng vì hắn không hiểu nàng tính làm gì nên cũng chưa có sự chuẩn bị. Hạo Thiên ngã nhào người ra phía sau làm mặt hắn trắng bệch do sợ hãi, may mắn là hai chân vẫn đang kẹp chặt lấy khúc gỗ nên không bị rớt xuống.

Gượng cả người dậy hướng về phía trước, Hạo Thiên ôm lấy khúc gỗ trong tư thế nằm, khi đã bình tĩnh lại hắn mới bắt đầu cảm nhận được vài thứ. Đầu tiên là gió, từng cơn gió ù ù thổi xông thẳng vào mặt Hạo Thiên, xuyên qua kẽ tai cùng những cọng tóc, khiến chúng bay phấp phới. Tiếp theo là cảm giác rất kỳ lạ xen lẫn chút thích thú, cảm giác này có lẽ là bay, tuy không phải tự bản thân mà phải dựa vào một khúc gỗ nhưng có lẽ cũng không khác là mấy.

Khi đã quen dần, gương mặt Hạo Thiên lúc này nở một nụ cười lớn như rất thích thú với chuyện này.

“Xoay lá cờ đi.” Ở phía dưới Từ Du nhắc nhở.

Hạo Thiên nghe thế liền làm theo, hắn nghiêng lá cờ qua bên phải, khúc gỗ liền rẽ sang bên phải, nghiêng về trước thì khúc gỗ bay nhanh hơn khiến cho hắn càng thêm cao hứng.

Cứ như thế bay lượn trên bầu trời trong một lúc lâu. Tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời mà hắn từng ao ước lúc còn bé.

“Đủ rồi, hạ xuống đây đi.” Từ Du nói.

Nhưng ở phía trên, tốc độ của Hạo Thiên vẫn không giảm đi tí nào, không biết vì hắn quá tập trung với sự thích thú của mình nên không nghe được lời của Từ Du, hay là đang cố tình phớt lờ đi lời nói của nàng.

Lúc này, những hạt bụi màu trắng bám vào khúc gỗ cũng đã dần dần biến mất mà Hạo Thiên không hề hay biết. Hắn vẫn vô tư bay lượn giữa bầu trời.

Từ Du thấy thế nhủ đôi lông mày lại, cất tiếng gọi hắn một lần nữa, đến lần thứ ba Hạo Thiên mới nghe thấy. Hắn xoay lá cờ rồi đẩy về phía phát ra âm

thanh, khiến khúc gỗ hướng về phía Tử Du mà bay tới.

Bỗng nhiên cả khúc gỗ bắt đầu run lên, giật liên hồi làm Hạo Thiên xem tí nữa thì bị hất ra khỏi đó, hấn xoay lá cò liên tục nhưng có vẻ như là đã không còn tác dụng nữa. Khúc gỗ bắt đầu rơi tự do từ trên trời xuống phía dưới, nhằm ngay chỗ Tử Du đang đứng.

Khi mà chỉ còn cách Tử Du tầm năm bước chân nữa thôi, bỗng khúc gỗ như bị thứ gì đó chặn lại và bắn ngược ra xa, khiến Hạo Thiên rơi xuống dòng suối cạnh đó.

Vừa rơi xuống mặt nước chỉ vài giây, Hạo Thiên trồi người lên tay chân đập nước bắn tung tóe, miệng thì hét lớn. “Cứu, cứu ta với, ta không biết bơi.”

Tử Du thấy cảnh đó thì nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên bằng ánh mắt có chút kỳ quái, khó hiểu.

Cho đến khi Hạo Thiên kêu cứu lần thứ hai, từ ánh mắt khó hiểu, kỳ quái của Tử Du được thay bằng một nụ cười mỉm trên khuôn mặt.

Lần thứ ba Hạo Thiên vùng vẫy dưới nước cầu cứu thì Tử Du cười lớn thành tiếng, Hạo Thiên nghe thế thì tức giận, rõ ràng mình cầu cứu như vậy mà nàng thì ở trên bờ cười cợt mình.

Lúc này khi đã bình tĩnh lại, nhìn kỹ thì rõ ràng con suối này cũng không có sâu, nước chỉ tới ngực của hấn. Biết rõ vì sao Tử Du cười thì mặt hấn đỏ như trái gấc, không phải vì tức giận mà là vì xấu hổ. Hiện tại hấn rất muốn đâm đầu xuống dưới nước để khỏi bị nàng cười nhạo.

Một lúc sau, bên cạnh ngôi nhà nhỏ là hai người ngồi vây lấy đồng củi với ánh lửa đang cháy bập bùng.

“Sao, hôm nay được bay cảm giác có thích không?” Tử Du nhìn hấn rồi hỏi.

Nếu không tính lúc hạ cánh bị ‘lỗi’ kia thì đúng là trong lòng Hạo Thiên rất thích, thậm chí là rất vui, hấn liền gật đầu kèm theo một nụ cười nhẹ.

“Những lúc tâm trạng không tốt hay chán ta thường lấy ra để chơi, của tổ phụ ta tặng đấy, ngươi thấy có lợi hại hay không?” Tử Du khoe.

Nghe thế Hạo Thiên lại tò mò hỏi. “Mà làm sao khúc gỗ bay lên được, là do lá cò phải không?”

“Lá cò chỉ để điều khiển thôi, cò màu trắng là chính còn màu đen là phụ. Chủ yếu là bột được chế từ hoa Lan Bá, nó có tác dụng làm cho một số vật có thể trôi nổi giữa không trung miễn là không quá nặng. Kết hợp với hai lá cò để điều khiển phương hướng nữa là xong.” Tử Du giảng giải cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Lá cò chỉ để điều khiển thôi, cò màu trắng là chính còn màu đen là phụ. Chủ yếu là bột được chế từ hoa Lan Bá, nó có tác dụng làm cho một số vật có thể trôi nổi giữa không trung miễn là không quá nặng. Kết hợp với hai lá cò để điều khiển phương hướng nữa là xong.” Tử Du giảng giải cho hấn.

Vì liên quan đến những thứ kỳ lạ nên Hạo Thiên chăm chú nghe nàng giải thích, trong lòng thì đang mừng rỡ. Phải chi nếu hấn không bị mù như trước thì nhất định sẽ càng thêm phấn khích với trải nghiệm bay lượn trước đó. Nhưng dù sao Hạo Thiên cũng biết hài lòng với hiện tại bởi vì ít ra hấn vẫn còn sống.

“Cảm ơn.” Hạo Thiên nói.

Tử Du không trả lời cũng không có hỏi lại, có lẽ nàng lờ mờ đoán ra được lý do.

Hạo Thiên lại hỏi tiếp. “Vì sao cô lại giúp ta?”

Tử Du nhìn về phía xa, sâu trong ánh mắt là một chút gì đó đau thương, nàng không trả lời, cứ thế mọi thứ chìm vào im lặng, lâu lâu chỉ nghe tiếng lách tách của đồng củi đang cháy.

Rất lâu sau đó Tử Du lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng, âm trầm ấy. “Nhìn ngươi đêm đầu tiên ở ngôi miếu... khiến ta nhớ tới phụ thân, mẫu thân của ta...”

“Không nghĩ tới nàng cũng giống mình, đều phải xa phụ mẫu, không lẽ cũng bị ai đó bắt đi, nhưng chẳng phải nàng thường khoe tổ phụ của nàng lợi hại lắm hay sao? Thì ra đều là người cùng hoàn cảnh giống nhau.”

“Không phải tổ phụ của cô lợi hại lắm sao? Nhất định sẽ giải quyết được hết.” Hạo Thiên không hiểu nhưng vẫn cố an ủi nàng.

“Không...ngươi không hiểu, họ xa ta...xa mãi.” Nói tới đây khóe mắt nàng rung rung, Hạo Thiên không thấy được điều đó, chỉ có thể cảm nhận qua lời

nói có chút ghen ngào của nàng.

Câu trả lời của Từ Du khiến hắn càng thêm bất ngờ, cứ ngỡ hiện tại bản thân hắn đã rất thê thảm nhưng nàng còn thảm hơn. Tuy phụ mẫu Hạo Thiên bị bắt đi, lãnh ít dữ nhiều nhưng vẫn có thể còn sống mà làm cho hắn còn chút hi vọng. Nhưng còn nàng...Hạo Thiên không dám nghĩ tiếp, Hạo Thiên không biết nói lời gì, an ủi nàng thế nào, bởi vì hắn không phải là nàng, không phải sống từng ấy năm một mình, không có người thân bên cạnh. Bỗng dưng trong lòng lại có chút khó chịu.

Thời gian cứ thế trôi đi, qua một lúc Từ Du nói “Thật thoải mái, có nhiều thứ không thể cưỡng cầu, trở về thôi.” giọng Từ Du nhỏ đi, có chút khan khan trong giọng nói. Hạo Thiên cũng không nói gì thêm chỉ gật nhẹ đầu.

Ngoài trời tối đen như mực nhưng nhờ có ánh trăng mà dịu nhẹ đi hẳn, chốc lát lại vang lên tiếng hắt hơi của ai đó phá tan sự tĩnh mịch của màn đêm.

Hai ngày sau, vào một buổi tối tại Viên phủ, Viên Lục Tường đang ngồi ở cạnh chiếc bàn đá bên trong vườn hoa, mấy ngày gần đây tâm trạng hắn không được tốt, luôn cảm thấy khó chịu, dễ nổi nóng có khi còn chửi bới đám người gia đình chỉ vì vài lỗi nhỏ.

Đang nâng chén rượu chuẩn bị đưa lên miệng thì một tên gia đình chạy đến báo.

“Công tử, phía bên ngoài có hai tên ăn mày nói là có chuyện rất quan trọng cần gặp.”

Viên Lục Tường ném luôn cái chén trên tay vào người tên gia đình rồi quát. “Người có bị ngu hay không, thân phận của ta thế nào, loại người nào cũng có thể gặp hay sao, lần sau xảy ra chuyện như thế này thì không cần báo, cứ đuổi đi hết.”

Tên gia đình bị chén rượu làm ướt hết cả áo vội vàng dạ lia lịa quay đầu rồi đi. Vừa mới bước được mấy bước chân thì lại nghe tiếng công tử nhà hắn gọi lại, bảo cho hai tên kia vào gặp.

Vài phút sau tên gia đình kia quay trở lại, phía sau hắn là hai người, một tên to con vạm vỡ, tay đầy sẹo với một tên gầy còm lưng gù điếm chung duy nhất của hai người đó là quần áo rách rưới còn phảng phất một mùi hôi thối.

Viên Lục Tường nhìn chằm chằm vào hai tên trước mặt, một lúc sau y cất tiếng hỏi. "Hai người các ngươi là ai, tìm đến ta là có chuyện gì?"

Tên to con trả lời. "Ta tên Huỳnh Thanh, công tử không biết chúng ta nhưng ngược lại uy danh của công tử ở Thủy Thành này không ai mà không biết tới..."

"Không cần dông dài. Nói, các ngươi tìm ta có mục đích gì." Viên Lục Tường mang theo chút nóng nảy ngắt lời Huỳnh Thanh.

"Nếu công tử đã nói thế thì ta vào thẳng vấn đề. Mấy ngày trước có xảy ra một vụ ẩu đả, giữa những người dân gần đó và một tên ăn mày trong ngôi miếu đồ nát, không biết công tử có nghe nói tới hay không?"

Viên Lục Tường nhíu mày, lạnh nhạt trả lời. "Chưa nghe."

Huỳnh Thanh cũng không bất ngờ với câu trả lời của công tử nhà họ Viên, y cười rồi nói tiếp. "Vậy mà theo chúng ta biết những tên hô hào cầm đầu trong đám người đó vô tình lại là gia đình, người hầu ở trong Viên Phủ."

Nghe tới đây Viên Lục Tường mặt nhăn lại, trầm giọng hỏi. "Thì sao?"

"Hahaha công tử đừng hiểu lầm, chúng ta tìm tới đây cũng không phải để gây sự, mà là hợp tác."

Viên Lục Tường nhướng đôi lông mày, cảm thấy khó hiểu liền hỏi. "Ngươi cũng muốn đối phó với hắn."

Nhưng đáp lại lời của y là cái lắc đầu của Huỳnh Thanh, suy nghĩ một lúc đôi mắt Viên Lục Tường sáng lên. "Là yêu nữ kia?"

Lúc này Huỳnh Thanh mới gật đầu. "Công tử không biết, hai ngày trước bọn ta vừa chạm trán với nhau, ta biết mình đánh không được nàng nên bỏ đi. Cục tức này ta nuốt không trôi được."

"Ngươi còn không đánh được yêu nữ đó thì có tác dụng gì mà hợp tác với ta."

Huỳnh Thanh chậm rãi nói. "Thứ nhất, ta biết điểm yếu của yêu nữ đó, thứ hai công tử có thể cho người giả trang thành ăn mày, nếu có gây sự chú ý đến các gia tộc lớn khác thì ta có thể đứng ra thay công tử nhận trách nhiệm. Chẳng phải đó là lý do khiến công tử đến tận bây giờ chưa ra tay hay sao?"

“Chưa hết, để tỏ thành ý, bọn ta cũng sẽ mang theo một số huynh đệ thân thủ không tầm thường để trợ giúp. Ngoài ra ta cũng sẽ tham gia trực tiếp.”

Đứt lời tay Huỳnh Thanh đưa xuống phía thắt lưng rút thứ gì đó phóng thẳng đến hướng Viên công tử.

Viên Lục Tường chỉ kịp nghe âm thanh xé gió, tiếp sau đó là những cọng tóc bên tai hắn bị cắt đứt, cứ thế đang đưa roi xuống đất trong sự ngỡ ngàng, gã vẫn chưa nhận thức được chuyện gì đang xảy ra.

Phải vài giây sau, Viên Lục Tường mới thoát khỏi sự ngỡ ngàng, vẻ khó chịu trên mặt gã lúc ban đầu đã biến mất, thay vào đó ở khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười có chút âm hiểm trên khuôn mặt.

“Hahaha được lắm, ngồi xuống đi rồi nói chuyện.” Viên Lục Tường đưa tay ra hiệu.

Không thể phủ nhận là Huỳnh Thanh nói không sai, ngoại trừ phủ thành chủ còn lại trong thành bất kỳ gia tộc nào cũng không được phép xây dựng quân đội hay thế lực nào khác. Vậy nên khi sử dụng một số lượng lớn người trong phủ đi làm bất kỳ việc gì đều rất dễ gây chú ý. Đối với Viên gia hiện tại điều đó không có lợi khi mà Lý Gia vừa đoạt lấy vị trí thành chủ. Mỗi quan hệ trước giờ của hai bên vốn dĩ cũng không mấy thân thiết.

Ngoài ra còn một lý do khác mà Viên Lục Tường không dám làm to chuyện, gây ồn ào, đó là bởi vì sợ Bạch Tur Thành hoặc ai đó có quan hệ tốt với Hạo Gia, sẽ phá hư kế hoạch của hắn. Thậm chí có thể ảnh hưởng ít nhiều đến Viên Gia.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Ngoài ra còn một lý do khác mà Viên Lục Tường không dám làm to chuyện, gây ồn ào, đó là bởi vì sợ Bạch Tur Thành hoặc ai đó có quan hệ tốt với Hạo Gia, sẽ phá hư kế hoạch của hắn. Thậm chí có thể ảnh hưởng ít nhiều đến Viên Gia.

Thời gian cứ thế trôi qua đã ba ngày. Vào buổi tối, ngồi cạnh bên giếng nước. Hạo Thiên vẫn đang tập luyện lắng nghe mọi thứ xung quanh với sự hướng dẫn của Tử Du trước đó cùng dụng cụ kỳ lạ mà nàng đã nghĩ ra.

Trên hai tay Hạo Thiên cầm hai sợi dây, kéo dài từ chỗ hắn chạy ngược về sau lưng đến cái cây lớn. Có một cành chìa ra gần mặt đất, trên đó treo một cái l-ng đầy những viên đá, ngay cửa l-ng có buộc một sợi dây. Xuống phía dưới nữa là một miếng gỗ nhỏ cũng được buộc bằng một sợi dây khác, cả hai sợi kéo dài đến chỗ hai bàn tay của Hạo Thiên.

Hạo Thiên dùng tay giật mạnh sợi dây đầu tiên, sợi dây căng lên kéo cánh cửa l-ng mở ra, từng viên đá thay nhau rơi ra khỏi đó, tiếp đó hắn giật tiếp sợi dây còn lại, miếng gỗ hất mạnh lên khiến những viên đá vừa thoát khỏi cái l-ng chia thành nhiều hướng mà rơi xuống đất.

Hạo Thiên tập trung vào đôi tai, khi âm thanh từng viên đá chạm vào mặt đất cứng rồi nảy thêm hai đến ba lần nữa thì dừng hẳn lúc này hắn mới tính nhẩm. “Bảy, không là tám bước.”

Buông hai sợi dây ra, Hạo Thiên bước tới hướng mà hắn cho rằng một trong những viên đá rơi ở đó. Chừng bảy đến tám bước chân, hắn cúi người xuống dùng tay mò mẫm, rất nhanh sau đó trong tay hắn là một viên đá được mài nhẵn. Quay về lại chỗ cũ cạnh giếng nước, sau đó Hạo Thiên lại đi tới một hướng khác, lúc trở về trên tay lại thêm một viên đá.

Đây là một trong những biện pháp mà Tử Du nghĩ ra, bình thường thì Hạo Thiên sẽ sử dụng nó để luyện tập vào ban ngày, riêng hôm nay thì lại khác. Là ngày mà thể chất của Tử Du lại bộc phát một lần nữa.

Bởi vì không nhìn thấy được nên Hạo Thiên cũng rất tò mò, không biết lúc đó Tử Du sẽ như thế nào, có gì đặc biệt hay không. Thứ duy nhất hắn nhận biết được là cảm giác lạnh đến thấu xương, từ lần bị đuổi ra ngoài trước đó mà thôi.

Trở về ngồi bên cạnh giếng nước, Hạo Thiên lại nghĩ về những chuyện đã xảy ra, nhất là phụ thân và mẫu thân của mình, lại có cảm giác chua xót, đau khổ kèm hối hận. Những thứ cảm xúc mà hầu như đêm nào trước khi ngủ hắn đều trải qua, cũng là động lực duy nhất khiến hắn cố gắng để thức dậy mọi ngày.

Bỗng phía ngoài tường cách đó không xa, âm thanh của vô số tiếng bước chân dồn dập thay nhau vang lên. Giật mình Hạo Thiên nghĩ người trong giây lát rồi chạy vội vào bên trong miếu với ý định thông báo cho Tử Du. Vì hắn cảm thấy bất an, bình thường có bao giờ tụ tập đông người như vậy, huống chi bây giờ lại là ban đêm.

Vừa chạy tới trước cửa thì cảm giác lạnh thấu xương ập tới ngăn cản bước chân của hắn. Thực sự quá lạnh không thể tiến vào nên Hạo Thiên chỉ có thể đứng ở ngoài gọi vào với âm thanh vừa đủ, nhưng không thấy Tử Du trả lời.

Cúi người xuống nhặt một viên đá ném vào bên trong để tạo âm thanh, cũng là để gây sự chú ý tới nàng, chỉ tiếc là không giống như Hạo Thiên có thể ngờ tới, viên đá từ lúc rời tay hắn bay vào bên trong, xung quanh bắt đầu đông kết lại, từng lớp băng xuất hiện ở các góc cạnh của viên đá, càng bay vào phía trong lớp băng lan ra càng nhanh, chốc lát cả viên đá được bao phủ bởi lớp băng.

Khi còn cách mặt băng dưới đất tầm một bàn tay thì viên đá rơi chậm dần lại, đến khi chỉ còn tầm một nắm ngón tay, mặt băng trên sàn gạch lát của ngôi miếu vươn lên từng tia như rễ cây, ôm chầm lấy viên đá rồi giữ nó tại không trung, nhìn giống như viên đá là một phần của mặt băng vậy.

Không thấy âm thanh phát ra từ viên đá mình ném vào, Hạo Thiên sốt ruột không biết phải làm sao, lúc thì xoay đầu vào trong miếu, lúc thì lại hướng ra phía cổng. Trong khi đó, bên ngoài những tiếng bước chân của rất nhiều người đang đến gần càng làm cho hắn thêm lúng túng.

Hạo Thiên khép hai cánh cửa lại, vội vàng chạy đến cái cây to lớn cũng là duy nhất trong khuôn viên ngôi miếu, bởi vì không nhìn thấy được nên cũng

không biết vị trí nào ổn thỏa nhất, hần chỉ có thể leo càng cao càng tốt, trong lòng cầu mong không có chuyện gì. Lúc Hạo Thiên vừa mất dạng vào trong tán cây cũng là lúc chủ nhân của những bước chân vừa vào tới cổng, tầm phải ba mươi đến bốn mươi người.

Tên nào cũng khuôn mặt dữ tợn, tay cầm vũ khí, từ gây gộc cho đến những thanh đao sáng loáng, tay còn lại thì cầm những ngọn đuốc đang cháy rùng rục.

Hàng người tách ra hai bên, lộ ra bóng dáng hai người đang đi từ từ tới trước là Viên Lục Tường, bước theo sau là Huỳnh Thanh.

Một tên từ trong đám người bước ra, đi tới gần Viên Lục Tường, tên đó cúi đầu nói.

“Công tử, chúng ta bố trí người xung quanh đây theo dõi cả ngày, xác định là cả hai người bọn chúng chưa rời đi nhất định vẫn còn ở bên trong.”

Nghe thế, Viên Lục Tường bóp chặt bàn tay, miệng gằn từng chữ một với ánh mắt đầy đường gân đỏ. “Hạo Thiên, lần này thì ngươi có chạy lên trời cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta. Ta sẽ không dễ cho ngươi được chết dễ dàng.”

Sực nhớ ra điều gì, Viên Lục Tường quay đầu lại hỏi Huỳnh Thanh.

“Chuyện ngươi nói, có chắc hay không? Yêu nữ kia chỉ sợ không đơn giản.”

“Chắc chắn, công tử yên tâm, không phải hiện tại chúng ta cùng ngồi chung một chiếc thuyền sao?” Huỳnh Thanh lạnh nhạt nói.

Nghe gã khẳng định chắc chắn như vậy cũng khiến Viên Lục Tường an tâm hơn, hần ra hiệu cả đám người bước dần về phía trước, hướng tới hai cánh cửa đang đóng của ngôi miếu.

Đi ngang qua cái cây duy nhất tại đó, Huỳnh Thanh cảm nhận được gì, y nhú đôi lông mày lại, nhìn lên trên. Sau đó về mặt của y lại trở về bình thường như không có gì xảy ra.

Viên Lục Tường hiển nhiên không thấy được, gã đứng phía trước nhìn chằm chằm vào cánh cửa ngôi miếu. Duy nhất chỉ có tên lùn gù lần trước đến Viên Phủ cùng Huỳnh Thanh thấy được sự khác lạ từ lão đại của mình.

Tên gù ngược đầu nhìn lên cây thì thấy Hạo Thiên một tay ôm lấy thân, tay còn lại cầm một tán lá che trước người, hần vẫn không biết mình đã bị phát hiện. Với thanh đao cầm sẵn trên tay, y định phóng thẳng nó đến chỗ Hạo Thiên thì bị một cánh tay to lớn đầy sọc chắn lại trước mặt.

“Lão đại ...” Chưa kịp dứt câu thì Huỳnh Thanh đưa tay lên miệng ra hiệu y giữ im lặng, sau đó là một cái lắc đầu.

Gã xoay người lại, thấy Viên Lục Tường vẫn đang chăm chú nhìn vào hai cái cánh cửa trước ngôi miếu, thì Huỳnh Thanh mới hạ giọng nói nhỏ với tên gù.

“Mặc kệ hần, nếu hiện tại để tên họ Viên kia bắt được hần trước thì chắc chắn tên Viên công tử kia sẽ không để tâm đến á yêu nữ, mục đích của Viên Lục Tường khác với chúng ta, cứ để bọn chúng tự cắn lẫn nhau, đến khi phụ thân của y biết được con trai mình chết dưới tay cô ta thì ... hắc hắc hắc.” Huỳnh Thanh nói tới đó thì dừng lại cười, ánh mắt lộ vẻ ngoan độc.

Tên gù nghe thế thì gật đầu, đi sau Huỳnh Thanh tiến về phía trước, nơi mà Viên Lục Tường vẫn đang đứng ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Tên gù nghe thế thì gật đầu, đi sau Huỳnh Thanh tiến về phía trước, nơi mà Viên Lục Tường vẫn đang đứng ở đó.

Sau lưng y, khoảng mười tên ăn mày khác, mỗi tên ở bên hông đều mang một cái chai khá lớn, cũng theo sau.

Viên Lục Tường quay sang nói với Huỳnh Thanh. “Tất cả giao lại cho ngươi, nhớ phải bắt bằng được tên Hạo Thiên, hần nhất định phải còn sống.”

Huỳnh Thanh chỉ gật đầu, gã thấy thế liền lùi ra.

“Mở cửa ra.” Huỳnh Thanh ra lệnh, một toán người lao lên đẩy cánh cửa ra. Khi mà khe hở giữa hai cánh cửa vừa mở ra thì lập tức một luồng khí lạnh xông ra ngoài, khiến những tên đó cả người gần như cứng đờ vội lùi lại ra phía sau trong tình trạng run lập cập.

Huỳnh Thanh quay đầu lại phía sau, nhìn đám ăn mày. Giống như hiểu ý, cả bọn bước tới phía trước lấy cái chai từ bên hông đưa ra trước mặt, chậm chậm nghiêng miệng chai hướng xuống đất.

Từng giọt chất lỏng màu bạc chảy ra, vừa tiếp xúc với mặt băng, âm thanh xèo xèo phát lên, theo đó là từng cụm khói bốc lên nghi ngút, nhiệt độ tăng

dần cái lạnh cũng theo đó mà giảm bớt.

Hiện tại, xung quanh mọi người trước cửa miếu đều được bao phủ bởi một lớp khói mờ mờ ảo ảo, cảnh tượng cứ như đang ở trên đỉnh núi.

Không lâu sau, những khối băng đóng lại trên nền sàn đá ngay cửa đã bị bào mòn mỗi khi tiếp xúc với thứ chất lỏng màu bạc kia. Để lộ ra một lối đi để tiến vào bên trong.

Không vội bước vào trong, Huỳnh Thanh ra hiệu một lần nữa, những tên vừa nãy hướng miệng chai vào ngôi miếu, đổ hết thứ chất lỏng đó chảy vào bên trong. Một lúc sau, khi tiếng xèo xèo không còn nữa, cùng những cụm khói đã tan hết, sắc mặt Viên Lục Tường mới hòa hoãn trở lại, ban đầu vừa mở cửa ra hẳn cũng cảm nhận được cái lạnh buốt giá đó, khiến các khớp ngón tay tê rần mặc dù đã đứng khá xa hai cánh cửa.

Dẫn đầu là Huỳnh Thanh, hẳn tiến vào đầu tiên, những người còn lại cứ thế tiếp bước theo sau. Bên trong ngôi miếu không giống như bên ngoài, tuy ở giữa có không ít gạch vụn vỡ nát kèm một bức tượng đã mất phần đầu cũng không được rộng cho lắm nhưng vẫn đủ sức chứa tất cả bọn họ.

Khi vừa vào trong cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt bọn họ là một nữ nhân đang lơ lửng giữa không trung trong tư thế ngồi xếp bằng hai chân, đôi mắt thì đang nhắm chặt.

Trên người nàng có năm điểm nhỏ đang phát ra ánh sáng rực, xuyên qua cả lớp vải đang che đậy cơ thể. Một dải khí dài màu trắng lượn lờ xung quanh người.

Còn ở phía dưới, những giọt chất lỏng màu bạc như đang giằng co với chỗ băng còn sót lại nhưng có vẻ như không thể lấn tới thêm được nữa.

Lấy nàng làm trung tâm tạo thành hai lớp vòng tròn, ở trong vẫn là một lớp băng dày, ở ngoài là lớp chất lỏng.

Cả đám người vẫn còn đang ngẩn ngơ vì cảnh tượng kỳ lạ, nhưng rất đẹp mắt ở phía trước mặt. Chỉ có Viên Lục Tường và Huỳnh Thanh, hai người duy nhất không bị ảnh hưởng. Huỳnh Thanh vẫn đang cảnh giác, lùi ra sau vài bước, nhìn chằm chằm vào nàng với ánh mắt đề phòng, còn Viên Lục Tường thì lia đôi mắt đảo đảo xung quanh ngôi miếu như đang tìm thứ gì, y quay qua hỏi Huỳnh Thanh. “Tên súc sinh kia đâu, tại sao hẳn lại không có ở đây?”

Huỳnh Thanh tuy không rời mắt khỏi Từ Du nhưng vẫn trả lời. “Nhất định là ở lân cận đây mà thôi, hướng hồ muốn bắt được hẳn thì cũng phải đối phó với ách nữ trước mặt, hiện tại chỉ có một mình ả ta, cũng là cơ hội tốt, đến lúc diệt trừ cái gai này rồi thì chẳng phải tên đó nằm chắc trong tay công tử rồi hay sao.”

Viên Lục Tường nghe thế thì nhíu mày, rất nhanh sau đó liền gật đầu.

Ở bên ngoài, Hạo Thiên đang tập trung lắng nghe từng tiếng động để có thể hình dung ra diễn biến phía bên trong, nhưng lại chẳng có một chút động tĩnh gì, im lặng đến mức hẳn có thể nghe được cả tiếng tim mình đang đập liên hồi.

Mặc dù biết Từ Du không phải là người bình thường nhưng trong hoàn cảnh như thế này, gần ba mươi đến bốn mươi người vậy như thế cũng làm cho lòng tin của hắn có chút dao động.

Bất ngờ hơn đám người này cả hai hẳn đều biết, vì khi nãy hai người gọi tên nhau hẳn đều nghe được. Là Viên Lục Tường và tên gây sự với Lý Hào cách đây mấy ngày, tại sao bọn họ lại đi cùng nhau, bọn chúng mang nhiều người như vậy đến đây lúc nửa đêm như này nhằm mục đích gì, muốn trả thù hay sao?

“A a a cứu ta.” Là giọng la hét thất thanh của một tên từ trong ngôi miếu phát ra khiến Hạo Thiên giật cả mình, tiếp đó là tiếng những bước chân chạy vội từ phía bên trong.

Dẫn đầu là Viên Lục Tường với khuôn mặt hốt hoảng, tiếp đó là Huỳnh Thanh và hơn mười tên khác, nhưng hầu hết những tên này đều là người của Huỳnh Thanh, còn bọn người của Viên phủ dường như không tới vài mống.

Cả đám ủa ra chắn ngay hai cánh cửa, bỗng từ bên trong còn ba tên gia đình của Viên phủ đang vội vã chạy ra ngoài thì bị cả đám ngoài cửa cản lại.

Mặc kệ cho ba tên đó có gào thét ra sao đi nữa thì đám người vẫn nhất quyết không bọn họ bước ra. Lúc này ở phía sau lưng họ dải khí màu trắng xuất hiện, lượn lờ giữa không trung, từ trong đó tách ra thành ba tia khí nhỏ tiến tới ba tên đang bị chặn.

Cả ba tên nhìn thấy cảnh đó thì mặt trắng bệch càng cố gắng dùng hết sức lực để đẩy đám người chặn cửa với hy vọng có thể ra bên ngoài, nhưng đã chậm, ba tia khí đã đến ngay phía sau đỉnh đầu. Lập tức một lớp băng dần đông kết lại, những sợi tóc mỏng manh bỗng biến thành những mũi băng nhọn hoắt, lan dần xuống phía dưới.

Chỉ trong chốc lát, lớp băng bao phủ hết toàn bộ cơ thể khiến bọn họ trở thành ba bức tượng, bên trong vẫn giữ nguyên khuôn mặt sợ hãi cùng đau đớn của ba người.

Chứng kiến toàn bộ cảnh tượng kinh hoàng ấy, mỗi người ở đó đều có một biểu hiện khác nhau. Toàn bộ những tên đang chặn ở cửa cùng Huỳnh Thanh sắc mặt vẫn không đổi, giống như không đặt nó vào trong mắt, chỉ có Viên Lục Tường cùng hai tên gia đình còn lại biểu lộ vẻ sợ hãi đến cùng cực, miệng gãi run run hướng về Huỳnh Thanh mà hỏi.

“Chuyện...chuyện này không bình thường... Hay là chúng ta trở về thôi, ta cảm thấy yêu nữ đó rất đáng sợ.”

“Viên công tử không cần sợ, nhìn vào trong xem, có phải giống như ta đã nói từ trước rồi hay không?”

Nghe thế Viên Lục Tường liền đưa mắt nhìn kỹ vào bên trong miếu, Từ Du nàng vẫn ở đó, ngoài ra còn có thêm gần hai mươi bức tượng bằng băng, còn lại cũng không có gì khác. Nhưng không, nhìn kỹ lại thì dải khói màu trắng chạy quanh cơ thể của nàng đã mờ đi rất nhiều, hơn nữa trên người nàng năm điểm sáng đã không còn như ban đầu, vẫn phát sáng nhưng là ánh sáng le lói giống như có thể tắt đi bất cứ lúc nào, chưa hết cả người nàng đang run nhẹ, mồ hôi túa ra như tắm.

Tiếp đó Huỳnh Thanh lại hỏi hần một lần nữa.

“Thế nào? ta nói có sai không, à ta sắp chịu hết nổi rồi, công tử không muốn trả thù hay sao?”

Nhắc đến trả thù đôi mắt của hần lại lóe sáng, cắn chặt đôi môi, gã nhìn lại đám người đang đứng như đang nghĩ gì đó. Thở dài một hơi Viên Lục Tường nói. “Được, ta đặt lòng tin ở ngươi.”

Dứt lời, từ trong đám người lại tiếp tục có ba tên bị đẩy vào trong, cũng là số người cuối cùng còn sót lại của Viên Lục Tường mang theo

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Dứt lời, từ trong đám người lại tiếp tục có ba tên bị đẩy vào trong, cũng là số người cuối cùng còn sót lại của Viên Lục Tường mang theo.

Cách đó khá xa, tại một quán rượu nhỏ gần cổng phía tây của Thủy Thành, có hai người đang ngồi nâng chén với nhau. Một người thì hơi lớn tuổi, râu đã có vài sợi bạc, còn áo quần rách nát nhìn y như một tên ăn mày, kẻ còn lại thì ăn mặc lôi thôi lếch thếch, trên cổ có một hình xăm giống như là mũi tên, tay gã đang cầm vò rượu đổ vào miệng.

“Hò Chương, theo người thì tình hình hiện tại của Huỳnh Thanh ra sao?” Tên có râu hỏi.

Kẻ còn lại hạ vò rượu xuống, trả lời xong liền đưa lên uống tiếp. “Cũng khó nói lắm, à yêu nữ kia cũng không phải dạng vừa. Toàn bộ Ngân Tịch của ta đều bị Huỳnh Thanh lấy sạch, mà thứ đó tích cốp cũng không dễ dàng. Mỗi năm chỉ có hai đến ba đợt thương nhân từ phương bắc đến Thủy Thành để trao đổi, mỗi lần chỉ kiếm được không tới một chai.”

“Mà chẳng phải hần cũng vết sạch từ chỗ của ngươi sao?”

Tên có râu thở dài. “Cũng không thể từ chối được, hần nằng nặc muốn hết toàn bộ số Ngân Tịch mà ta có, từ chối cũng không tiện, dù sao hần cũng không phải là lấy không, mà là trao đổi với ta một số thứ tốt khác.”

“Nhưng ta không hiểu được, tại sao tên đó lại cố đối đầu với à ta, chẳng qua chỉ là tên nhãi Lý Hào mà thôi, có đáng phải mạo hiểm như vậy không?”

Tên ăn mặc lôi thôi đặt hần vò rượu xuống đất rồi nói. “Có một số chuyện ngươi không biết, sở dĩ Huỳnh Thanh quyết định đối đầu với à ta có hai nguyên nhân.”

“Ngươi còn nhớ lý do mà à ta được gọi là yêu nữ hay không?”

Tên có râu trầm tư trong chốc lát rồi giật mình hỏi ngược người kia. “Không... không lẽ là...?”

“Đúng vậy, đám người chết dưới tay à ta trong số đó có người thân của Huỳnh Thanh. Sau khi nhận được tin, gã vội vàng chạy đến nơi thì chỉ còn lại những bức tượng bằng băng mà thôi.”

“Gã nổi điên chạy vào bên trong miếu, tìm đủ mọi cách tấn công nhưng không thành, thậm chí một cọng tóc cũng không bị ảnh hưởng. Bất lực trước à ta, gã chỉ có thể giết hết đám người sống còn lại để trừ giận rồi mang hết đồng tượng bằng băng đó trở về.”

“Vội hy vọng bọn họ vẫn còn sống, ngày qua ngày hần tìm mọi cách rã đông những bức tượng nhưng không thành, bốn năm trước gã gặp một nhóm thương nhân đến từ phương bắc, lúc này mới phát hiện ra Ngân Tịch.”

“Ngay lập tức, gã trở về sử dụng Ngân Tịch lên những bức tượng băng thì thấy có dấu hiệu rã đông. Chỉ là kết quả không như mong muốn, băng tan ra thì mạng cũng đã tàn. Từ đó trở đi gã thề độc sẽ tìm mọi cách để báo thù.” Hò Chương từ tốn kể lại.

“Vậy hiện tại hần quyết định ra tay tức là đã có biện pháp giết à ta?” Tên có râu lập tức hỏi.

“Hầu chết về tay ai thì còn chưa biết được, một bên thì đã chuẩn bị từ lâu, một bên thì không phải dạng vừa, dù thành công hay thất bại thì sắp tới có lẽ

là phải thay đổi vài thứ rồi.” Gã nhìn tên có râu với ánh mắt đầy thâm ý.

Trong một gian phòng nhỏ ở Bạch Phủ, Lý Cung quỳ dưới đất chấp tay hướng tới một thanh niên trẻ tuổi với vẻ mặt đầy cung kính. Hai người đứng bên cạnh khá quen thuộc, là Võ Đại cùng Võ Nhị.

“Bạch Tước công tử, lão nô vô dụng, vẫn chưa tìm được thứ mà ngài muốn.”

Thanh niên trẻ tuổi kia không ai khác là Bạch Tư Thành, y ngồi trên ghế, cổ tay chống cằm nhìn Lý Cung rồi nói. “Đã hơn một tháng trôi qua mà không có chút tiến triển nào sao?”

“Việc này cũng không phải dễ, xin công tử cho ta thêm chút thời gian.”

Bạch Tư Thành nghe vậy thì phát tay ra hiệu, Lý Cung thấy thế cặp lông mày giãn ra, liền xoay người rời khỏi phòng.

Đợi một lúc sau khi Lý Cung rời đi, Lý Đại mới lên tiếng. “Chủ nhân, thời gian còn dài chúng ta không nên gấp, ta có cảm giác Thủy Thành này có cái gì đó rất lạ. Huống hồ phụ thân ngài gửi lời nhắn, tốt nhất chúng ta vẫn nên rời khỏi đây, sợ nếu còn chần chừ thì bọn người kia sẽ bắt đầu nghi ngờ.”

Bạch Tư Thành trầm ngâm trong giây lát rồi hướng đến Võ Đại mà hỏi. “Hai người các ngươi cũng cảm nhận thấy ở nơi này có gì đó không đúng phải không?”

Võ Đại lẫn Võ Nhị cùng nhìn nhau sau đó cả hai cùng gật đầu, thấy thế Bạch Tư Thành trên mặt lộ vẻ đảm chiêu, bước qua bước lại liên tục mấy vòng.

Cả hai tên Võ Đại, Võ Nhị thấy thế thì một tên cười khỏ, một tên thì thờ dài. Với tính cách chủ nhân bọn hắn ra sao chẳng lẽ hai người bọn hắn còn không hiểu, mỗi lần tò mò, hiếu kỳ về một việc gì đó chủ nhân của bọn hắn thường có biểu hiện như thế này, sau đó để thỏa mãn tính tò mò y nhất định sẽ tìm hiểu cho bằng được.

Võ Đại đưa mắt ra hiệu cho Võ Nhị, hiểu ý ông anh của mình. Võ Nhị lần nữa nhắc lại lời Võ Đại đã nói lúc trước với Bạch Tư Thành. “Chủ nhân, phụ thân của ngài gửi lời nhắn,...”

Nghe tới đây Bạch Tư Thành bộ mặt từ tò mò chuyển sang mất hứng, thậm chí có chút không vui, hắn liền nói.

“Mấy lão già chết tiệt ấy tưởng là ngon lắm sao. Hừ, đợi đến khi chúng ta tìm được vật ấy, tự tay ta sẽ bóp chết từng tên từng tên một.”

Tuy là nói thế, nhưng Bạch Tư Thành vẫn đủ tỉnh táo để biết đâu là việc nên làm, vừa nói xong y cũng rời khỏi căn phòng đó, hướng về một gian phòng khác cũng cách nơi này không xa, hai tên song sinh kia thì vẫn đi theo sau y.

Trong chốc lát cả ba người đã đến nơi, y mở cửa ra, đập vào mắt đầu tiên là bàn ghế cùng bộ tách trà, tiếp theo đó là có hai người đang ngồi trơ ra, cùng nhìn về một hướng với ánh mắt đờ đẫn. Kỳ lạ ở chỗ một trong hai người giống hệt Bạch Tư Thành như đúc, chỉ khác mỗi ánh mắt ngây ngốc không có chút sức sống nào mà thôi. Còn lại là một người trung niên hơi béo, với mái tóc màu nâu sạm và chiếc mũi khoằm không ai khác đó chính là phụ thân của Bạch Tư Thành - Bạch Thanh Hiền.

Bạch Tư Thành bước vào bên trong dùng ngón tay phẩy nhẹ một cái, trên đầu ngón tay y xuất hiện một đốm sáng ba màu, hướng thẳng đến sau gáy “Bạch Tư Thành” mà bay đến. Ngay khi vừa chạm vào da của “Bạch Tư Thành” thì đốm sáng biến mất. Tiếp sau đó cả người y co giật, đôi mắt hiện lên vẻ thống khổ, như đang chịu đựng thứ gì đó ghê gớm và bên trong cơ thể.

Sau vài hơi thở, mí mắt của Bạch Tư Thành buông xuống, y ngã lả ra đất bất tỉnh. Còn Bạch Thanh Hiền bắt đầu thoát khỏi trạng thái ngây ngốc. Đôi mắt gã cũng đã phục hồi lại sự linh hoạt, ngay tức khắc từ khuôn mặt đờ đẫn liền đổi sang hoảng sợ. Nhìn thấy con của gã đang nằm trên đất, Bạch Thanh Hiền vội chạy đến bên cạnh kiểm tra xem Bạch Tư Thành thế nào, nhận thấy y còn thở gã mới bớt đi sự lo lắng.

Lúc này Bạch Thanh Hiền mới quay ra nhìn “Bạch Tư Thành” rồi hỏi. “Ngươi...ngươi là ai, rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Bạch Tư Thành” không trả lời, hắn giơ cánh tay lên, một ngọn lửa màu xanh lá xuất hiện, chạy dọc theo cánh tay bao trùm toàn bộ lòng bàn tay, rồi hướng tới trước tung một chưởng. Ngọn lửa màu xanh bay thẳng tới cổ của Bạch Thanh Hiền trong sự sợ hãi có chút bất ngờ. Khi ngọn lửa đã cách tầm một gang tay thì y chỉ còn biết nhắm mắt lại đợi chờ cái chết.

Đợi một lúc vẫn không thấy gì xảy đến thì Bạch Thanh Hiền mở mắt ra, y mới phát hiện một vết cháy đen in trên ngực mình. Còn đang chưa hiểu chuyện gì thì ở phía trước mặt vang lên giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Đợi một lúc vẫn không thấy gì xảy đến thì Bạch Thanh Hiền mở mắt ra, y mới phát hiện một vết cháy đen in trên ngực mình. Còn đang chưa hiểu chuyện gì thì ở phía trước mặt vang lên giọng nói.

“Qua ngày hôm nay, Thủy Thành cũng sẽ không còn Bạch Tư Thành, mà là một tên công tử vô lại, đàn độn, ngu ngốc vì tai nạn, nguoi nhớ chưa?”

“Bạch Tư Thành” trầm giọng nhấn mạnh, lúc đó ngọn lửa màu xanh lá trên ngực Bạch Thanh Hiền lập tức chuyển động, vuron lên phía trên cổ giống như một vật sống, nó thay đổi hình dạng từ ngọn lửa thành một bàn tay.

Lúc này Bạch Thanh Hiền cực kỳ khó thở, cảm giác giống như bị ai đó bóp chặt lấy cổ của mình, y dùng hai tay của mình, đưa lên cổ để cố gỡ bàn tay đó ra nhưng vô ích, cho dù có cào cấu hay đánh mạnh vào thì thứ hứng chịu lấy chính là bản thân y mà thôi, bàn tay màu xanh kia vẫn không hề hấn gì.

Mặt Bạch Thanh Hiền bắt đầu đổi sang màu tím tái thở khò khè, khụy hai đầu gối xuống đất, y bò tới phía “Bạch Tư Thành” đưa một tay giơ lên cầu cứu, đầu thì gật gật liên tục. Đến lúc đôi tròng mắt của y trợn ngược lên thì bàn tay màu xanh mới về lại hình dạng ngọn lửa rồi chạy về chỗ cũ.

Bạch Thanh Hiền thở hồng hộc mặc dù còn đang trong trạng thái hoảng loạn nhưng y vẫn cố lấy lại bình tĩnh gắng hết sức để nói. “Nhớ...ta...ta nhớ rồi.”

Sau đó Bạch Thanh Hiền nhìn qua con trai của mình đang nằm dưới đất, vẻ mặt y hiện lên nỗi chua xót, bất lực, có cả đau lòng, những nếp nhăn trên trán cùng gương mặt già nua ấy càng làm tăng thêm sự đau khổ của y.

Còn về phía ba người, hiện tại đang đứng trước cổng Bạch Gia.

“Đến cả linh cụ phi hành cũng không được phép sử dụng, thật là phiền chết đi được.” Cứ thế cả ba rảo bước rời khỏi Thủy Thành trong đêm tối mà không một ai hay biết.

Trở lại ngôi miếu hoang cũ nát. Ba, bốn mươi người mà bây giờ chỉ còn lại hơn mười người, tính cả Huỳnh Thanh lẫn Viên Lục Tường là mười ba người.

Mười một tên ăn mày còn lại cùng ngược mắt lên nhìn Huỳnh Thanh, gã không nói gì chỉ chậm chậm khép đôi mắt lại, gật đầu một cách nặng nề.

Thế rồi từ trong đám ăn mày đó tách ra chín tên, chạy thẳng vào bên trong mà không có một chút ngần ngại, cho dù đã chứng kiến cảnh tượng xảy ra trước đó.

Mỗi tên đều lấy từ thắt lưng ra một thanh tiểu đao nhỏ, nhắm tới nữ nhân đang lơ lửng trên không trung mà lao tới. Trong đó có hai tên gần nhất nhảy lên, hai bàn tay nắm chặt chuôi đao hướng vào người nữ nhân mà đâm.

“Keng keng.” Dải khí màu trắng lại xuất hiện, va chạm với hai lưỡi đao kia vang lên âm thanh đinh tai. Sau đó một lớp băng mỏng đồng kết trên lưỡi đao, lan dần ra cả cơ thể của hai tên ăn mày kia với tốc độ rất nhanh. Vài giây sau, giữa không trung lại có thêm hai bức tượng bằng băng.

Lúc mà dải khí màu trắng bay đi đến ngay cửa, là chỗ của bảy tên còn lại đang chạy vào cũng là lúc mà hai bức tượng trên không trung rơi xuống đất, vỡ vụn ra thành nhiều mảnh, bên trong những mảnh vỡ đó là màu đỏ thẫm cùng một mùi hôi tanh tỏa ra xung quanh.

Cứ thế dải khí màu trắng lướt qua từng tên một thì ở phía sau lại có thêm một cái tượng bằng băng. Đến khi tên cuối cùng trong đám ăn mày chạy vào trong ngôi miếu đã không thể cử động được nữa thì dải khí lúc này đã biến mất hoàn toàn không một tiếng động, giống như là hòa tan vào không khí vậy.

Cùng lúc đó Tử Du đang lơ lửng trên không trung bỗng nhiên ngã xuống đất, những điểm sáng trên người nàng đã không còn nữa, sắc mặt tím xanh, cả người mồ hôi đầm đìa, hơi thở gấp gáp.

Đứng ở bên ngoài nhìn thấy cảnh tượng ấy, gương mặt mừng rỡ của Huỳnh Thanh xuất hiện, Gã vội vàng chạy vào trong theo sau là ba tên ăn mày còn lại. Chỉ có Viên Lục Tường là đứng ở đó nhìn vào.

Bước từng bước một tới trước mặt Tử Du, ánh mắt của Huỳnh Thanh càng trở nên ác độc. Nhìn nữ nhân đang nằm trước mặt, gã ngửa mặt lên trời lộ vẻ tang thương chậm rãi nói. “Tiểu đệ... người có thể thanh thân ra đi rồi.”

Rồi lại nhìn về phía Tử Du trầm giọng nói từng chữ một. “Còn người, ta đợi ngày này đã mấy năm nay rồi.” Khóe miệng Huỳnh Thanh nhếch lên.

Tử Du đưa mắt nhìn gã, ngoài vẻ mặt mồm uể oải ra thì không còn gì khác, cũng như không nói bất kỳ câu nào. Huỳnh Thanh rút thanh tiểu đao ra, hướng về phía nàng mà chạy đến. Khi mà đã tới gần sát bên người nàng, gã dồn hết lực hạ thanh đao xuống đỉnh đầu Tử Du.

Mặc dù đang rất mệt mỏi, Tử Du vẫn cố hết sức cử động bàn tay nhỏ bé của mình tạo thành một động tác kỳ lạ. Trên người nàng năm điểm sáng lại xuất hiện một lần nữa, tụ lại giữa lòng bàn tay.

Ở dưới chân nàng, lớp băng còn sót lại đang đối kháng, chống chọi với Ngân Tiệt bỗng co rút lại, rồi lao thẳng đến thanh tiểu đao trước mặt Tử Du. Trong chốc lát lớp băng bọc cả lưỡi đao và đồng cứng nó lại, tiếp tục chạy lên phía cán đao cũng là chỗ bàn tay của Huỳnh Thanh.

Từ lúc thấy được năm điểm sáng xuất hiện nơi lòng bàn tay của Tử Du, trong lòng Huỳnh Thanh thầm hô không ổn, định rút thanh đao trở về nhưng mọi chuyện lại xảy ra quá nhanh khiến gã phản ứng không kịp, chỉ trong khoảnh khắc lớp băng đã tràn vào bàn tay của gã.

Tuy nhiên, không hổ danh là tên đứng đầu cả một nhóm, lãnh đạo toàn bộ ăn mày của một cổng, gã vội lùi lại ra phía sau mấy bước chân, nhúng bàn tay đã bị đóng băng một nửa của mình xuống dưới đồng chất lỏng bạc. Lúc này ba tên ăn mày còn lại cũng vừa chạy tới đứng ngang hàng với Huỳnh Thanh,

nhìn gã với ánh mắt đầy lo lắng. “Lão đại, không sao chứ.”

Nhưng gã không đáp lại, chỉ nhìn vào nữ nhân đang nằm trên đất với ánh mắt kinh ngạc, không thể tin được với cặp môi run run. “Không, không thể nào, làm sao à ta còn có thể cử động được...Hồ Chương, tên chó chết... người...người dám lừa ta.”

Cùng lúc đó một tiếng động vang lên, Từ Du nhắm nghiền đôi mắt, ngã ra nền gạch, giờ thì nàng thật sự đã bất tỉnh.

Cảnh tượng đó nằm trong tầm mắt của Huỳnh Thanh, mặc dù một tay vẫn đang chìm trong Ngân Tiệt nhưng khuôn mặt của hắn lại thay đổi một lần nữa, nhưng còn mang theo vẻ đề phòng.

Tránh trường hợp lúc này lại xảy ra, Huỳnh Thanh ra lệnh cho ba tên ăn mày còn lại tiến lên phía trước. Cả ba tên nhận được lệnh thì đưa mắt nhìn nhau, chần chừ trong chốc lát rồi cũng từ từ tiến tới.

Xác nhận không có gì xảy ra, để tránh đêm dài lắm mộng. Huỳnh Thanh ra lệnh cả ba tên động thủ lấy mạng Từ Du.

“Dừng tay, nếu các người làm gì nàng ta lập tức giết hẳn.”

Là giọng nói của Hạo Thiên ở bên ngoài cổng vọng vào trong, cả bốn tên quay đầu lại thì thấy cảnh một tên mù, hay tay cầm hai đầu cây gậy chặn ngay cổ cổng từ của Viên Gia.

“Cứu...cứu ta.” Viên Lục Tường mang theo vẻ sợ hãi trên khuôn mặt cầu cứu.

Huỳnh Thanh nhíu mày nhìn Hạo Thiên trong lòng thầm tính toán thiệt hơn, không biết có nên mặc kệ Viên Lục Tường hay không. Nếu giết Từ Du và để mặc kệ Viên Lục Tường thì đến ngày mai thế nào Viên Gia cũng tìm tới trút giận lên đầu y.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cứu Chi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Huỳnh Thanh nhíu mày nhìn Hạo Thiên trong lòng thầm tính toán thiệt hơn, không biết có nên mặc kệ Viên Lục Tường hay không. Nếu giết Từ Du và để mặc kệ Viên Lục Tường thì đến ngày mai thế nào Viên Gia cũng tìm tới trút giận lên đầu y.

Cách đó không lâu, Hạo Thiên ngồi trên cây tuy không nhìn thấy được, nhưng lại nghe rất rõ ràng, chỉ trong một thời gian ngắn nhưng cung bậc cảm xúc của hắn lại thay đổi liên tục, từ lo lắng lúc ba bốn mươi người xông vào, lại đổi thành vui mừng khi từng tiếng hét sợ hãi vang lên. Sau đó lại bồn chồn, thấp thỏm vì nghe được âm thanh rơi xuống đất của Từ Du cũng như những câu nói của Huỳnh Thanh.

Hạo Thiên tự an ủi trong lòng, cầu mong nàng sẽ không sao, bởi vì đó là hy vọng duy nhất cũng là cuối cùng của hắn.

Huỳnh Thanh thầm trách mình tính toán khinh suất quên mất Hạo Thiên, gã chỉ coi đó là một tên mù mà thôi, gã nhìn về hướng ba tên ăn mày, lắc nhẹ đầu ra hiệu cho một tên trong số đó rồi quay lại nói với Hạo Thiên.

“Vị huynh đệ này, cẩn thận một chút, người trong tay của người thân phận không tầm thường đâu.”

Cùng lúc đó, tên ăn mày nhẹ nhàng bước từng bước tới chỗ của Hạo Thiên, bởi vì giọng nói của Huỳnh Thanh lần át đi tiếng bước chân của y, nên Hạo Thiên vẫn chưa phát hiện ra.

Viên Lục Tường tuy sợ hãi nhưng thấy thế thì cũng phối hợp cùng tên kia. “Người nghe rõ chưa, nếu ta mà bị làm sao thì người cũng đừng hòng sống được, còn không mau thả ta ra.”

Mỗi âm thanh phát ra, tên ăn mày tiến đến vài bước, cứ thế chỉ sau vài câu nói, y chỉ còn cách Hạo Thiên chỉ hơn mười bước chân.

Tên ăn mày nhẹ nhàng rút ra con dao rồi nhắm tới Hạo Thiên mà phóng, con dao bay tới trong sự sợ hãi của Viên Lục Tường, chẳng may nếu không trúng Hạo Thiên mà trúng hẳn thì... hẳn không dám nghĩ tới.

Nghe tiếng được âm thanh xé gió của con dao, mặc dù Hạo Thiên không xác định được là vật gì, nhưng vẫn vội bỏ cây gậy đang chắn trước cổ Viên Lục Tường rồi nhảy lùi ra sau hai bước. Còn chưa đứng vững thì ngay lập tức Hạo Thiên cảm nhận được đầu của tên ăn mày đẩy mạnh vào bụng, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Tiếp đó, tên ăn mày nhảy đề lên người Hạo Thiên rồi tung ra từng cú đấm mạnh như trời giáng vào mặt hắn trong sự hò hét của Viên Lục Tường.

“Đứng rồi, đánh nó cho ta, đánh thật mạnh vào.”

Thấy mọi chuyện đã trong tầm kiểm soát, Huỳnh Thanh quay đầu ngược lại vào bên trong miếu dò sự chú ý của mình về phía Tử Du. Thực tế y không mấy coi trọng, ko đặt Hạo Thiên vào mắt, chẳng qua vì muốn xử lý thật nhanh Tử Du nhưng cũng không để Viên Lục Tường xảy ra chuyện nên mới phải dài dòng, tốn thời gian với Hạo Thiên mà thôi.

Chỉ là vừa mới quay mặt đi còn chưa qua mấy hơi thở, thì phía bên ngoài lại vang lên những âm thanh của sự đau đớn, nhưng không phải là của Hạo Thiên mà là của tên ăn mày vừa rồi.

Giật mình, Huỳnh Thanh xoay đầu lại thì trước mắt gã là gương mặt quen thuộc của Lý Hào cũng đang nhìn mình, sau lưng còn có bốn người đang cùng nhau tay nắm, chân đá túi bụi vào tên ăn mày. Trong số đó còn có một người mà Huỳnh Thanh vẫn còn nhớ mặt, một tay bị gãy đang được bó chặt cùng thanh gỗ, vì chính tay gã đã bẻ nó, đó là Tiểu Hắc.

Bốn đánh một không chột nhưng chắc chắn què, tên ăn mày trên mặt đầy vết thâm tím đang nằm thờ thoi thóp. Lý Hào đưa ánh mắt đầy khiêu khích nhìn Huỳnh Thanh rồi bước dần về trước, theo sau là bốn người khác với bộ dáng hùng hổ. Trong chốc lát đã đứng tới trước mặt gã, bốn mắt nhìn nhau, bỗng Lý Hào lao thẳng vào người Huỳnh Thanh theo sau là bốn người Tiểu Hắc. Hai tên còn lại trong nhóm Huỳnh Thanh thấy tình cảnh như thế thì vội vã chạy ngược trở về.

Lý Hào nhảy vào đầu tiên với cây gậy gỗ khá dài trên tay, y hướng đỉnh đầu của Huỳnh Thanh mà đập xuống. Ngay lập tức Huỳnh Thanh rút bàn tay của mình ra khỏi Ngân Tiệt rồi nhảy qua một bên để né tránh, mặc dù ngâm trong đồng chất lỏng màu bạc đã khá lâu, nhưng bàn tay của gã vẫn còn đông lại một mảng băng khá lớn, vẫn chưa tan hoàn toàn. Huỳnh Thanh cố gắng cử động từng ngón tay nhưng vô ích, xem như tạm thời đã bị phế bỏ đi mất.

Hiện tại hai tên ăn mày kia cũng đã trở về kịp lúc, thế là cả bọn nhảy vào nhau thành một trận hỗn chiến. Ở bên ngoài, sau khi bị một trận đòn vào mặt, Hạo Thiên lồm cồm ngồi dậy, tâm trí của hắn vẫn đặt vào Tử Du.

Tranh thủ lúc hai bên đang đánh nhau, Hạo Thiên cố gắng chạy vào bên trong, dựa vào đôi tai của mình để tránh né những đòn đánh từ cả hai bên trong sự hỗn loạn.

Tuy nhiên, cũng không phải Hạo Thiên có thể tránh né hết được hoàn toàn. Một tên ăn mày trong đám Huỳnh Thanh đang đánh với hai người bên nhóm Lý Hào, tuy hai đánh một nhưng tên ăn mày không phải dạng vừa, y tung một đá vào một trong hai người khiến họ ngã ra phía sau, va phải Hạo Thiên.

Sau một hồi chật vật Hạo Thiên cũng đã xuyên qua được đám người, vừa bước xung quanh vừa mò mẫm phía trước để tìm Tử Du, không mất quá nhiều thời gian để tìm thấy nàng. Hạo Thiên kiểm tra xong thì thở phào, nàng không sao, chỉ bất tỉnh.

P phía trước mặt đám đông vẫn trong trạng thái hỗn loạn, tiếng đám đá, chửi bới, la hét om sòm mang đến cho Hạo Thiên cảm giác không an toàn, hắn nâng nàng lên trên lưng của mình, cầm hai tay Tử Du quàng qua trước cổ, hai tay Hạo Thiên thì đưa ra sau giữ lấy chân, rồi công nàng hướng đến đám đông mà chạy với ý đồ lợi dụng không ai để ý, đưa Tử Du thoát ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhưng Hạo Thiên lại bỏ qua mất một người... là Viên Lục Tường, người luôn để mắt tới hắn. Từ lúc thấy đám người Lý Hào xuất hiện thì hắn đã vội chạy tới phía cái cây, nấp đằng sau đó. Lý Hào có nhìn thấy nhưng cũng không quan tâm, mục tiêu của y là tên to con đầy sẹo ở trong ngôi miếu.

Hiện tại, thấy Hạo Thiên công yêu nữ kia trên lưng, Viên Lục Tường liền tri hô. “Tên súc sinh kia muốn mang yêu nữ bỏ trốn kia mau bắt hắn lại, đừng để hắn chạy thoát.”

Huỳnh Thanh lãnh đạo cả một nhóm, làm lão đại của một công cũng không phải là nói chơi, gã có sức mạnh, lẫn nhiều thứ hơn người thường, cũng là lý do mà chỉ với ba người, mà có thể đánh ngang với nhóm năm người của Lý Hào, chưa tính một bên tay vẫn còn chưa cử động được.

Nghe thấy tiếng hô hào của Viên Lục Tường, Huỳnh Thanh đưa mắt tìm kiếm thì thấy thanh niên mù đang công kẻ thù của mình trên lưng, đang cố gắng tẩu thoát. Huỳnh Thanh gằn lên một tiếng thật to rồi lao thẳng đến hướng Hạo Thiên. Nghe được tiếng gằn, Hạo Thiên cũng biết là mình đã bị phát hiện, cũng biết là đối phương đang lao thẳng tới đây nhưng vì công Tử Du trên lưng nên di chuyển cũng bị hạn chế, chỉ có thể dón hết sức chạy thật nhanh ra ngoài.

Hạo Thiên rõ nhất hậu quả, nếu như Huỳnh Thanh đến được đây thì Tử Du xem như chết chắc, hy vọng cuối cùng có thể giải cứu được phụ thân lẫn mẫu thân của mình cũng theo đó mà tiêu tan, hắn chỉ có thể cầu nguyện cho ai đó có thể cản được Huỳnh Thanh hoặc bất cứ lý do gì cũng được, chỉ cần bản thân cùng nàng có thể rời được khỏi nơi này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Hạo Thiên rõ nhất hậu quả, nếu như Huỳnh Thanh đến được đây thì Tử Du xem như chết chắc. Hy vọng cuối cùng có thể giải cứu được phụ thân lẫn mẫu thân của mình cũng theo đó mà tiêu tan, hắn chỉ có thể cầu nguyện cho ai đó có thể cản được Huỳnh Thanh hoặc bất cứ lý do gì, chỉ cần bản thân cùng nàng có thể ra được khỏi nơi này.

Từ bên hông Huỳnh Thanh, xuất hiện cả vai của Lý Hào, theo đó là một cú huých mạnh vào người. Khiến cho Huỳnh Thanh chệch hướng đâm sầm vào bức tường, làm nó lõm sâu vào trong cùng vô số vết nứt rạn xung quanh.

Tiếp đó là giọng nói lạnh nhạt của Lý Hào. “Ta với người từ nay hết nợ, còn chuyện của Tiểu Phi ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.”

Chẳng rõ Hạo Thiên có nghe được những lời đó không, chỉ thấy hắn cậm cụi hướng về phía trước mà chạy, bỏ lại phía sau lưng tất cả mọi thứ.

Đưa một tay dựa vào tường, Huỳnh Thanh chật vật ngồi dậy một cách đầy khó khăn. Lúc này đây, dáng người của gã không còn như ban đầu. Một dòng máu đỏ thẫm từ phía trên trán đổ xuống cùng tóc tai bù xù càng khiến cho khuôn mặt của gã càng thêm hung tợn.

Huỳnh Thanh đưa tay còn lại lên trán, sờ ngay chỗ máu đang trào ra, còn đôi mắt thì đảo liên tục như đang tìm kiếm thứ gì, không phát hiện ra thứ mình cần tìm, gã cắn chặt đôi môi. Liếc đôi mắt đáng sợ của mình về phía Lý Hào, hét một tiếng thật to rồi lao thẳng về phía trước.

Trong cái ánh sáng nhẹ dịu, mờ ảo của ánh trăng. Từng tiếng bước chân hòa đều với hơi thở hồng hộc của một bóng người đang di chuyển bên dưới màn đêm, phía trên lưng người đó tựa như đang mang theo thứ gì khác.

Đó là Hạo Thiên, hắn cũng Từ Du chạy một mạch ra khỏi miếu, mặc dù chạy đã lâu, cơ thể cũng đã thấm mệt cộng với nỗi đau của vết thương cũ lúc nãy bị đánh, nhưng vì sợ có người đuổi theo hoặc phát sinh thêm ra chuyện khác nên cũng không dám dừng lại.

Không lâu sau, Hạo Thiên dừng lại tại một con hẻm nhỏ, đặt Từ Du xuống rồi đỡ nàng dựa vào tường. Chỉ là Hạo Thiên vẫn không biết Từ Du đã tỉnh lại từ lúc hắn vẫn còn đang chạy trên đường, nàng mở đôi mắt thao láo nhìn hắn rồi hỏi, giọng có chút quan tâm “Người không sao chứ?”

Nghe được giọng nói của Từ Du, biết nàng đã tỉnh lại, nỗi lo lắng trong lòng Hạo Thiên được trút bỏ, hắn thở một hơi thật dài.

“Chỉ là chút vết thương nhỏ thôi, không sao.”

Nhìn những vết bầm tím trên khuôn mặt Hạo Thiên, thậm chí ở dưới chân còn có vài chỗ chảy máu, vì tình thế cấp bách lại không có gậy dò đường, làm nhiều lúc đã phải những vật khác hay mém tông vào tường vì vội di chuyển, khiến cho Từ Du mắng. “Người ngốc quá, lần sau nếu xảy ra chuyện như vậy thì tốt nhất nên chạy trước, bọn chúng chưa chắc chạm được vào người ta chứ đừng nói làm gì khác.”

Nghe nàng mắng, Hạo Thiên chỉ biết cười trừ, bởi thật sự trong thâm tâm hắn, liệu chết muốn cứu nàng phần lớn vì đây là hy vọng duy nhất cho phụ thân, mẫu thân của mình.

Thấy Hạo Thiên không nói, chỉ cười thì Từ Du cũng không nổi trách hắn, cả hai ngồi im lặng dựa vào tường. Nhớ lại chuyện vừa xảy ra, trong đầu Hạo Thiên có rất nhiều nghi vấn lẫn tò mò, lập tức hướng về Từ Du hỏi.

“Phải rồi, chuyện bên trong lúc đó là thế nào, làm sao mà bọn chúng hóa thành tượng băng, làm sao mà cô lại bất tỉnh?” Tuy rằng trước đó Từ Du có nhắc tới thể chất của nàng cứ qua một thời gian thì sẽ phát tác, nhưng vẫn không rõ cụ thể nó phát tác ra sao, như thế nào.

Từ Du trầm ngâm một lúc rồi trả lời. “Người có nhớ lần trước khi ta giải thích về trận pháp hay không?”

Thấy hắn gật đầu Từ Du lại nói tiếp. “Trong trời đất này có nhiều loại năng lượng khác nhau, một trong những thứ quan trọng nhất đối với người tu tiên đó chính là linh khí, cốt lõi sự sống của vạn vật.”

Nghe tới đây, Hạo Thiên cắt ngang. “Lần trước cô có nhắc tới mà ta quên hỏi, linh khí có phải là thứ này không?” Dứt lời hắn đưa mũi ra trước hít lấy hít để. Nhìn thấy cảnh đó, Từ Du xém tí nữa thì cười ra tiếng.

“Không phải, cái này là không khí, hai thứ này không giống nhau.” Rồi nàng lại tiếp tục giải thích.

“Giống như linh khí, thể chất cũng phân ra nhiều loại khác nhau, có thể giúp tăng nhanh khả năng tu luyện, hỗ trợ công pháp, hỗ trợ pháp trận, luyện khí...”

“Vậy thể chất của cô là loại nào?” Hạo Thiên hỏi.

“Ta cũng không biết, vì còn nhiều loại thể chất khác tới bây giờ vẫn chưa được phát hiện hay ghi chép lại, thậm chí tổ phụ của ta cũng không nhận biết được.”

“Ta chỉ nhớ từ lúc bốn tuổi đã bắt đầu phát tác, khi đó tâm trí rất mơ hồ, không nhận thức được mọi chuyện xảy ra xung quanh. Mẫu thân ta kể lại thì lúc đó trên người ta xuất hiện một dải khí lạnh, bọc xung quanh cơ thể.”

“Bất cứ ai tới gần đều bị nó tấn công, tổ phụ của ta phán đoán nó là linh khí từ trong cơ thể của ta tạo thành cho nên mỗi lần tấn công ai đó thì sẽ tiêu hao đi một phần, nếu liên tục như thế thì cơ thể ta sẽ cạn kiệt cũng như chịu không nổi dẫn đến bất tỉnh.”

Nghe tới đây, Hạo Thiên bất chợt giật mình nhớ về mấy ngày trước lúc cả hai ngồi trò chuyện bên căn nhà nhỏ rồi hỏi. “chẳng lẽ sự tình phụ mẫu của cô là do dải khí lạnh ấy gây ra hay sao?”

Im lặng một lúc lâu sau Từ Du mới trả lời, giọng đầy đau buồn. “Không, họ xảy ra chuyện là vì thể chất của ta, bọn chúng muốn bắt ta, họ đã cố ngăn cản nhưng...” nói tới đây, giọng nàng nghẹn ngào, đôi tay run run nắm chặt lại.

Mặc dù Hạo Thiên rất muốn hỏi bọn chúng ở đây là ai, nhưng biết nàng tâm trạng không tốt, nên cũng không tiện mở lời.

Rất lâu sau đó, Từ Du hỏi hấn. “Người có biết vì sao ta lại giúp người không?”

Đây cũng là một trong những câu hỏi trong lòng Hạo Thiên, hấn từng nghĩ tới, từng hỏi nàng nhưng vẫn chưa có câu trả lời, cho nên hấn chỉ lắc đầu.

“Bởi vì đêm đầu tiên nhìn thấy người, nó gọi cho ta sự đồng cảm, cùng cảm giác mất đi người thân, nó khiến ta nhớ về phụ thân lẫn mẫu thân của mình, nó giống hệt ta lúc đó, cảm xúc lẫn lộn, đau buồn, tức giận, bất lực,...” Nói tới đây, khóe mi nàng đỏ hoe, rơm rớm nước mắt.

Bất chợt, Hạo Thiên vươn tay của mình ra đặt lên trên bàn tay nhỏ của Từ Du khiến bàn tay nhỏ bé, xinh đẹp đó khẽ run lên.

Rồi từng tiếng nấc nhẹ thay nhau vang lên, tiếp đó là tiếng khóc vỡ òa của nàng như giải tỏa toàn bộ những nỗi niềm, tâm sự bao năm qua.

Hạo Thiên cũng không ngăn cản, có lẽ vì hấn nghĩ như thế sẽ tốt hơn, cũng có thể là vì hấn đã trải qua rồi, tuy không giải quyết được gì nhưng ít nhất cũng mang lại cảm giác thoải mái sau khi khóc.

Từ Du thì úp mặt xuống gối khóc nức nở, còn Hạo Thiên thì dựa đầu vào tường, ngửa khuôn mặt với đôi mắt đã bị phé bỏ lên trời, hướng về ánh trăng đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ trong màn đêm và vẫn giữ lấy bàn tay nhỏ bé đó của nàng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Từ Du thì úp mặt xuống gối khóc nức nở, còn Hạo Thiên thì dựa đầu vào tường, ngửa khuôn mặt với đôi mắt đã bị phé bỏ lên trời, hướng về ánh trăng đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ trong màn đêm và vẫn giữ lấy bàn tay nhỏ bé đó của nàng bên cạnh.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, Hạo Thiên ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Đến khi bắt đầu có tiếng ồn ào, xôn xao của một số người dần xuất hiện trên con đường đánh thức Hạo Thiên.

Sau khi tỉnh dậy, hấn phát hiện ra Từ Du đã không còn ở đây nữa. Hạo Thiên vội vàng tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không có kết quả.

“Không lẽ nàng xảy ra chuyện rồi sao?”

Lúc này phía sau lưng hấn vang lên giọng nói quen thuộc của nàng. “Ồ, người đã tỉnh rồi à, ban nãy thấy người đang ngủ say nên ta cũng không đánh thức.

Hạo Thiên quay đầu lại, tuy không thể nhìn thấy, nhưng vẫn cảm nhận được người đang đứng trước mặt mình là Từ Du của mọi ngày mà hấn biết, không còn chút đáng sợ nào của tối hôm qua.

Từ Du tới gần, dựa sát tường ngồi bên cạnh hấn, hạ cái túi vải bằng da thú trên vai xuống rồi mở nó ra, sau một lúc tìm kiếm nàng lấy từ trong đó ra một quyển sách màu xanh, bấm đây vết bản và đất. Đường như là những thứ lần trước nàng chôn nó ở ngoài bia rừng.

Từ Du phất tay mấy cái rồi thổi một hơi thật mạnh, cho bay đi lớp đất phủ dày đặc trên bìa quyển sách. Hạo Thiên không thể nhìn thấy nên không biết được đó là gì, chỉ nghe được hành động kỳ lạ đó của nàng nên sinh ra tò mò lên tiếng hỏi.

“Cái gì thế?”

“Đợi một lát là biết.” Câu trả lời ngắn gọn, cụt ngủn của nàng càng kích thích sự hiếu kỳ của Hạo Thiên, nhưng vì nàng đã nói thế nên hấn cũng chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

Từ Du đưa ngón tay lên miệng cắn mạnh một phát, đầu ngón tay của nàng bắt đầu rỉ ra những giọt máu đỏ tươi, tiếp theo Từ Du nhỏ giọt máu lên quyển sách. Khi vừa chạm vào bìa sách, ngay lập tức giọt máu lan đều ra xung quanh như hòa tan cùng với nó.

Vài giây sau, cả quyển sách run nhẹ, trên bề mặt bỗng xuất hiện những vết nứt nhỏ nhỏ, theo thời gian chúng mỗi lúc một to ra, kèm theo đó là một tiếng vọng cực kỳ chói tai. Nhưng lạ thay Hạo Thiên lại không cảm nhận được, dường như chỉ có mỗi mình Từ Du là nghe thấy mà thôi.

“Rắc.” nghe được âm thanh này, Từ Du bắt đầu đưa tay vào trong quyển sách lật từng trang một ra. Lần này thì Hạo Thiên nhận biết được, đó là âm thanh phát ra của giấy khi lật từng trang trong một quyển sách.

Bởi vì Hạo Thiên từng trải qua thời gian bị phụ thân phạt giam lỏng trong phòng cùng mấy chục quyển như thế, bắt hấn phải đọc cho hết mới được ra ngoài nên âm thanh này Hạo Thiên rất quen thuộc.

Từ Du lật từng trang với tốc độ rất nhanh, không giống như đang đọc, sau đó nàng hướng về Hạo Thiên mà nói.

“Được rồi, bây giờ ta đọc cái gì thì ngươi phải ghi nhớ cho thật kỹ, biết không?”

“Hạo Thiên mặc dù không hiểu gì nhưng vẫn cứ gật đầu.”

Một lúc sau.

“Thế nào đã nhớ hết chưa, hiện tại đây mới là phần đầu thôi, ngươi cố gắng nhớ thật kỹ vào càng nhiều càng tốt.” Từ Du hỏi hần.

Thật sự thì đọc sách vốn là một việc cực kỳ nhàm chán đối với Hạo Thiên, nếu không phải bị phụ thân bắt ép thì hần cũng không bao giờ cầm tới thứ vô vị đó. Bởi thế nên khi bảo Hạo Thiên ghi nhớ cái gì thì còn dễ dàng này là một loạt số lượng từ ngữ, câu chữ thậm chí có những thứ mới nghe qua lần đầu. Thành ra này giờ Từ Du đã lặp lại tới hai lần nhưng Hạo Thiên chỉ nhớ được tầm ba phần trong đó.

Thấy Hạo Thiên vẫn còn đang ngẩn ngơ ghi nhớ lại những gì mình vừa đọc thì Từ Du cũng biết khả năng của hần tạm thời chỉ được tới đó, cũng không nỡ ép.

Nàng đem quyển sách bỏ lại vào trong túi da rồi đứng lên bảo Hạo Thiên đi theo sau. Cả hai rời khỏi thành đi ngang qua cánh đồng hoa màu tím, tìm đến căn nhà gỗ bên bờ sông.

Trên đường, Từ Du bỗng dừng hỏi một câu làm Hạo Thiên khá là bất ngờ cũng như không biết phải trả lời thế nào.

“Ngươi có muốn tu tiên hay không?”

Nếu là trước kia chắc chắn Hạo Thiên không ngần ngại gật đầu, nhưng sau sự việc tại Lý Gia khiến cả gia đình của hần vào hoàn cảnh như hiện tại thì dường như Hạo Thiên cũng không còn nghĩ về nó hay đứng ra là không dám nghĩ tới điều đó.

Thấy khuôn mặt bối rối của hần, Từ Du lại nói tiếp “Nếu ngươi muốn gặp lại phụ thân, mẫu thân của mình thì ít nhất phải còn sống mới được. Sau chuyện tới qua, thì sắp tới chỉ sợ không được yên ổn như trước, mà ta thì không phải lúc nào cũng ở bên cạnh hay có khả năng bảo vệ ngươi được mãi được.”

“Trong hoàn cảnh như vậy thì một tên mù như ngươi có thể trốn chạy, tồn tại được bao lâu, chưa tính tới trường hợp bị bắt thì sẽ thành gánh nặng cho cả ta.”

Nghe nàng giải thích Hạo Thiên mới ý thức mình vô dụng đến thế nào, hần trả lời với giọng lắp bắp. “Ta...ta có thể...sao?”

Từ Du không trả lời, nàng nắm lấy tay hần tiếp tục đi về phía trước, nơi mà căn nhà nhỏ được làm bằng những cây gỗ mộc mạc, đang đón lấy những tia nắng ban mai đầu ngày, dần hiện ra trước mặt cả hai người.

Khi đến trước căn nhà gỗ, Từ Du nhanh chóng mở ra cánh cửa chính, kéo Hạo Thiên đi vào bên trong, tiếp đó nàng đi đến bên các cửa sổ rồi mở chúng ra để tiện việc quan sát xung quanh và cho không khí trong nhà được lưu thông.

“Tuy ở đây ít khi có người qua lại, nhưng để đảm bảo an toàn thì nên cẩn thận vẫn hơn.”

Hạo Thiên cũng chẳng có nhiều thắc mắc, chỉ tùy tiện vào căn nhà rồi mò mẫm tìm một chiếc ghế cũ ngồi xuống. Có vẻ do nơi này ít người lui tới nên trên mặt ghế còn đọng lại một lớp bụi khá mỏng. Hạo Thiên cũng chỉ buồn lau chúng đi.

Sau một hồi kiểm tra mọi thứ bên trong lẫn ngoài căn nhà xong xuôi thì Từ Du ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên rồi nói. “Có nhớ những gì lúc này khi ở trong thành ta đọc cho ngươi nghe hay không?”

Thấy Hạo Thiên gật đầu Từ Du lại nói tiếp. “Đó là Phong Thanh quyết của nhà ta. Phong Thanh quyết như tên gọi thì nó là công pháp tu hành hệ phong, nó không nằm trong ngũ hành mà là một nhánh biến dị của hệ mộc.”

“Tuy một số công pháp yêu cầu linh căn phù hợp để tu luyện, nhưng công pháp này những bước ban đầu không có yêu cầu hà khắc như vậy. Còn về sau, chuyện ngươi có thể tu luyện tới đâu thì còn dựa vào chính bản thân mình, với tư chất của ngươi nếu gặp vận khí tốt không chừng có thể tu luyện lên được tới tầng thứ hai.”

“Lúc này ngươi hỏi ta có thể tu thành tiên được hay không, thì cái này còn phụ thuộc vào chính bản thân mình.”

Ngừng một chút rồi nàng tiếp tục nói. “Tổ phụ ta từng nói, trên đời này kẻ có tư chất tốt để tu luyện thì cũng không ít, nhưng thành tựu đạt được chưa chắc đã cao, có khi còn không bằng những kẻ tư chất thấp hơn. Tư chất chỉ giúp ngươi tu luyện dễ dàng hơn mà thôi, mà tu tiên thì không chỉ có mỗi việc tu luyện.”

“Những người mạnh nhất, đứng trên đỉnh hiện nay, là kết quả của sự nỗ lực không ngừng nghỉ cùng ý chí sắt đá mà thành. Trên con đường tu tiên, không có chỗ cho sự tự mãn cùng lười nhác.”

Hạo Thiên vẫn ngồi im lắng nghe từng lời nàng nói, đối với hần việc trở thành một cường giả đứng đầu thiên hạ chưa bao giờ là điều hần mơ ước. Lý do ban đầu hần có hứng thú với việc trở thành tiên là vì hiếu kỳ, tò mò và muốn chứng minh bản thân mà thôi. Còn hiện tại Hạo Thiên chỉ muốn mang phụ

mẫu mình trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Quyển 1: Từ Du

Hạo Thiên vẫn ngồi im lặng nghe từng lời nàng nói, đối với hắn việc trở thành một cường giả đứng đầu thiên hạ chưa bao giờ là điều hắn mơ ước. Lý do ban đầu hắn có hứng thú với việc trở thành tiên là vì hiếu kỳ, tò mò và muốn chứng minh bản thân mà thôi. Còn hiện tại Hạo Thiên chỉ muốn mang phụ mẫu mình trở lại.

Không khí buổi sáng cực kì trong lành, càng tuyệt hơn khi cách đó không xa phía ngoài căn nhà nhỏ là một cánh đồng hoa màu tím. Hương hoa thoang thoang làm cho Hạo Thiên cảm thấy dễ chịu, tinh thần thoải mái.

“《Thanh Phong Quyết》 là thứ mà lúc sáng ta bắt người ghi nhớ thật kỹ, bây giờ đọc lại xem người nhớ được mấy phần, chỗ nào không nhớ thì ta sẽ nhắc lại. Trong việc tu hành, việc cầm kỳ nhất là đi sai đường.”

“Một khi người bước vào con đường tu luyện, không dành cho việc sai lầm, bất cứ sai lầm nào cũng có thể đưa bản thân tới hậu quả rất nghiêm trọng, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng, cho dù tu vi có cao thế nào đi nữa thì cũng khác đấy.”

Từ Du nhắc Hạo Thiên về bản pháp quyết lúc sáng nàng đã đọc cho hắn nghe, dựa vào những gì nhớ được Hạo Thiên đọc một mạch, đôi lúc ngừng lại một chập vì không nhớ rõ. Sau khi nghe hắn đọc qua toàn bộ những gì có trong đầu, Từ Du phát hiện rất nhiều chỗ không đúng và thiếu hụt, nàng phải nhắc lại, đính chính cho hắn mấy lần để khỏi quên.

Bởi vì tư chất hắn không tốt, ngộ tính cũng không cao nên chỉ có thể dùng cách lặp đi, nhắc lại nhiều lần để Hạo Thiên ghi nhớ thật kỹ. Hơn ba tiếng đồng hồ sau, Hạo Thiên mới ghi nhớ được một phần đầu của 《Thanh Phong Quyết》, tuy không đúng hoàn toàn nhưng ít ra đã cải thiện hơn so với ban đầu.

Đúng lúc này thì có âm thanh ọc ọc phát ra từ bụng Hạo Thiên. Bây giờ đã gần giữa trưa, có lẽ vì lúc sáng chưa có gì vào bụng mà phải dùng hết tất sức lực để ghi nhớ những thứ Từ Du đang dạy cho hắn nên bây giờ bụng đói cồn cào.

“Ở đây có gì ăn hay không, ta đói bụng.” Hạo Thiên sờ bụng nói với nàng.

Từ Du cũng thấy hơi đói, nàng đứng dậy đi vào trong bếp. Không lâu sau nàng trở ra với một bao gạo trên tay, đổ ra ngoài thì phát hiện ba phần đã bị mốc, có lẽ là do để lâu ngày.

“Nấu lên ăn tạm thôi, bây giờ vào thành thì lại không an toàn, tạm thời chỉ có thể ở đây, với số gạo này chắc cũng cầm cự được mấy ngày.” nàng thờ dãi.

Từ Du nhìn Hạo Thiên như định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, nàng dặn hắn cứ ngồi đó đọc lại cho thuộc pháp quyết, còn nàng thì mang theo bao gạo xuống bếp. Không lâu sau nàng trở ra, cầm trên tay thanh gỗ nhỏ đi thẳng ra ngoài cửa chính, tiến về phía bờ sông.

Sau một hồi loay hoay, chặt vật với bộ 《Thanh Phong Quyết》 thì Hạo Thiên đã ghi nhớ được tám phần trong đó, cũng là lúc Từ Du trở về cùng với ba con cá đang bị xiên trên đầu thanh gỗ nhọn.

Mười phút trôi qua, cả hai ngồi cạnh cái bếp nhỏ đặt giữa nhà, ở giữa là ba xiên cá đang được nướng dưới ánh lửa đỏ rực.

Bởi vì không thể nhìn thấy được nên Hạo Thiên chỉ có thể chờ Từ Du nướng xong đưa qua mà thôi. Cầm xiên cá trên tay, mùi thơm lẫn khói bốc lên xộc thẳng vào mũi, càng kích thích cái bụng đang đói rã rời của Hạo Thiên.

“Ừc.” Hạo Thiên nuốt nước bọt kèm theo vẻ thèm thuồng hiện rõ trên khuôn mặt. Cắn một miếng, hắn cảm nhận vị béo ngậy, ngọt của thịt cùng một chút vị đắng của phần da bị cháy đen trong cổ họng. Bỗng khốc mắt hắn xuất hiện một giọt nước mắt.

Từ Du thấy thế liền hỏi. “Người sao thế, bộ ta nướng khó ăn lắm à?”

Hạo Thiên lắc đầu. “Không phải, ta nhớ mẫu thân, lúc trước mẫu thân hay nướng cho ta ăn... ta...”

“Được rồi, thanh niên trai tráng, đầu đội trời chân đạp đất khóc lóc suốt thì xem thế nào được. Cố gắng sống sót, đợi đến khi tổ phụ ta tới nhất định sẽ giúp cả gia đình người đoàn tụ, hiện tại thì phải cố luyện được tâng một bản pháp quyết kia cho xong đã.” Nói xong nàng đưa xiên cá thứ hai cho hắn.

Hạo Thiên nghe nàng nói thế thì trong lòng cũng dâng lên quyết tâm. Gạt nước mắt tập trung vào xiên cá cầm trên tay và chén cơm có vị đắng chát ở trước mặt.

“Đúng rồi, nhà này là của ai, gạo ở đâu ra, sao cô không ở lại đây mà phải ở ngôi miếu cũ bên trong thành, vậy từ giờ về sau chúng ta ở đây hay sao?” Đang tập trung ăn thì Hạo Thiên nghĩ tới việc này lập tức hỏi.

“Nếu có thể ở lại thì người nghĩ có thể gặp được ta ở trong ngôi miếu cũ đó sao. Nhà này là của đám thợ săn trong thành, hiện tại đang là mùa của lũ Chết Đen, lúc này bọn họ hẳn là đang trong rừng đặt bẫy.”

“Hàng tuần bọn đám thợ săn ấy lại về đây nghỉ chân cũng là để mang thịt, da săn được mang vào thành bán. Hiện tại chỉ có thể trú tạm ba đến bốn ngày, trong thời gian này tốt nhất người nên đem tất cả những thì ta nói ghi nhớ thật kỹ, bắt đầu quá trình tu luyện. Từ giờ đến lúc bọn họ quay về mà người còn chưa thể đặt chân vào bước đầu tiên, thì chỉ có rời đi Thủy Thành mới đảm bảo được an toàn cho người.

Nghe nàng nói xong Hạo Thiên mới nhận ra được tầm quan trọng của bộ yếu quyết nàng truyền cho hắn. Rời khỏi Thủy Thành với Hạo Thiên mà nói thì đó là chuyện không khả thi.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Hạo Thiên ngồi lên cái giường theo sự hướng dẫn của Từ Du, bắt đầu tu luyện như trong bộ yếu quyết mà nàng truyền cho hắn.

Khi tĩnh tọa tu luyện, việc đầu tiên cần làm đó là trong đầu không được có những ý nghĩ khác ngoài sự tĩnh lặng. Loại bỏ hết những thứ ở trong đầu, tập trung cảm nhận được linh khí vô hình xung quanh không phải là việc dễ dàng. Những người tư chất thấp, hoặc không có khả năng tu luyện hay còn gọi là không có linh căn thì không thể nào nhận ra được linh khí.

Còn những kẻ có linh căn nếu như không có công pháp chỉ dẫn để cảm nhận linh khí thì cũng rất khó hấp thu nó vào cơ thể để đi theo một con đường nhất định trong kinh mạch.

Trong cơ thể con người có mười hai kinh mạch, theo lời của những vị tiền bối từ xưa truyền lại, không phải chỉ hấp thu linh khí vào cơ thể rồi đưa loạn nó đi khắp nơi là được, linh khí phải có một con đường nhất định từ kinh mạch này đến kinh mạch khác để dẫn về đan điền.

Còn việc mỗi con đường như thế nào là sự đúc kết qua hàng ngàn hàng vạn năm thử nghiệm qua vô số máu cùng công sức mà thành, mỗi bộ công pháp đều từ đó mà thành.

Sau hơn nửa tiếng tập trung thì Hạo Thiên cuối cùng cũng loại bỏ được tạp niệm trong đầu. Trong suy nghĩ của hắn là một không gian tối đen không có bất kì một thứ gì khác, sau một lúc quen trong cảm giác này hắn bắt đầu cảm nhận được một thứ gì đó rất mơ hồ, khó diễn tả.

Linh khí là một loại năng lượng kì diệu, nó ảnh hưởng đến thế giới này tạo ra sự sống nhưng ít có sinh vật nào có thể cảm nhận được nó.

Con đường tu luyện nhạt nhẽo vô vị, bắt đầu với việc cảm nhận được linh khí xung quanh. Ở đoạn này mỗi một người có tốc độ khác nhau, có người mất một lúc là được nhưng có kẻ mất vài ngày thậm chí cả tháng mới thành.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cừu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Linh khí là một loại năng lượng kì diệu, nó ảnh hưởng đến thế giới này, tạo ra sự sống nhưng ít có sinh vật nào có thể cảm nhận được nó.

Con đường tu luyện khô khan, bắt đầu với việc cảm nhận được linh khí xung quanh. Ở đoạn này mỗi một người có tốc độ khác nhau, có người mất một lúc là được nhưng có kẻ mất vài ngày thậm chí cả tháng mới thành.

Hạo Thiên bây giờ cũng đang mắc kẹt trong giai đoạn này, theo như trong 《Thanh Phong Quyết》có nói, chỉ có thể hấp thu được linh khí mới có thể tu hành. Nhưng việc cảm nhận được một thứ vô hình đối với hắn cực kì khó khăn, từ bé đến giờ hắn đã bao giờ nghe qua loại đồ chơi này.

Lại thêm ba tiếng nữa trôi qua, Hạo Thiên đã mất hết kiên nhẫn, tâm trạng không tốt, có chút bức mình hắn đứng lên rồi nắm lấy cây gậy ra ngoài cánh đồng hoa, ngồi bệt xuống.

Không biết từ khi nào, Từ Du đã đứng phía sau lưng, nàng ngồi xuống bên cạnh Hạo Thiên nhỏ giọng nói.

“Trong việc tu luyện kiên trì nhất là nóng vội, lúc mới bắt đầu tu luyện ta cũng ở giai đoạn này cả ngày trời mới bắt đầu hấp thu được linh khí. Có vài kẻ khác thậm chí mất cả tuần mới cảm nhận được linh khí. Không lẽ quyết tâm của người kém như vậy sao?”

“Được rồi, ta chỉ mất kiên nhẫn thôi, cũng không nghĩ rằng nó lại khó khăn đến vậy.”

Từ Du cười phá lên. “Khó khăn? tu luyện vốn là việc như vậy. Chỉ mới vài tiếng thôi mà người đã nản lòng, vậy mà lúc nào cũng luôn nói muốn mang phụ thân mẫu thân trở về.”

Hạo Thiên nghe những lời chế giễu của nàng thì im lặng, được một lúc hắn đứng dậy quay vào trong nhà tiếp tục quá trình cảm nhận linh khí.

Hai ngày sau, Từ Du đang ngồi trên một tảng đá, bên cạnh một gốc cây phía ngoài ngôi nhà nhỏ. Nàng đang im lặng nhìn vườn hoa đua đua trước gió. Một con ốc nhỏ màu tím, được tạo nên bởi những cơn gió chỉ trong khoảnh khắc rồi biến mất chỉ còn lại những cánh hoa bay là tả.

Bỗng nhiên nàng quay đầu lại nhìn trong căn nhà, đưa tay nhẹ đẩy lộn tóc phủ khuôn mặt rồi nói nhỏ. “Linh khí tập trung tại đó hẳn là tên kia đã bắt đầu hấp thu được linh khí rồi. Chỉ cần đưa linh khí vào đan điền là đến bước đến gần cánh cửa luyện khí. Mất hơn hai ngày, tính ra vẫn hơi chậm...”

Lại thêm hai ngày nữa trôi qua...

Mất một thời gian để nhớ lại cách hấp thu linh khí, Hạo Thiên bắt đầu cẩn thận dẫn một luồng linh khí nhỏ đi vào kinh mạch chậm rãi đi theo con đường trong 《Thanh Phong Quyết》 đã hướng dẫn. Khi linh khí đi đến đâu hẳn cảm nhận được cơ thể được gột rửa một chút, cả người hẳn cảm thấy cực kỳ thoải mái, muốn rên nhẹ một tiếng nhưng không được vì phải thủ vững tâm thần để dẫn linh khí đi hết một vòng về đan điền.

Hết luồng linh khí này đến luồng linh khí khác vào cơ thể, đến một lúc hẳn cảm thấy cơ thể không thể thu nhận được nữa thì mới dừng lại.

Từ trong trạng thái tu luyện tĩnh dẫy Hạo Thiên cảm thấy mình không giống trước kia nữa. Tại hẳn có thể nghe những tiếng động từ xa rõ ràng hơn, thậm chí là những âm thanh của những cơn gió đang bay vo ve bên ngoài cửa sổ, làn da của hẳn cảm nhận được những luồng gió thổi qua những sợi lông tơ bé nhỏ trên cơ thể, hầu như có thể cảm nhận được rất nhiều thứ.

“Đây là thành tựu khi tu luyện à. Thật không thể tưởng tượng được. Nhưng theo như Từ Du nói đây chỉ là nhập môn thôi, còn những tu vi, cảnh giới cao hơn nữa, nào là Trúc Cơ, Kim Đan,... Đến những cảnh giới đó còn những khả năng khủng khiếp gì nữa, có phải hay không phá được cả quả núi, ngăn được cả cơn sông như trong những câu chuyện mọi người hay kể.”

Hạo Thiên tự nhủ, trong cơ thể hẳn cảm nhận được những luồng linh khí mỏng manh di chuyển trong kinh mạch, hẳn không hiểu được nó sẽ được sử dụng như thế nào, nhưng sâu trong nội tâm hẳn rất mong chờ.

Về với hiện thực, Hạo Thiên bỗng ngửi thấy một mùi rất khó chịu từ người mình bốc lên. Hẳn đã không tắm vài ngày, nhưng dù gì mùi đó hẳn cũng đã quen rồi, còn mùi mới này thật là khó ngửi.

Không biết từ khi nào cả người hẳn dính đầy những thứ màu đen sền sệt phát ra mùi cực kỳ hôi thối.

Còn đang không biết phải làm sao thì giọng nói của Từ Du từ phía đối diện phát ra, Hạo Thiên không biết hai ngày qua, nàng lúc nào cũng túc trực bên cạnh, đề phòng hẳn xảy ra chuyện trong quá trình tu luyện.

“Khi người tu luyện đạp chân vào luyện khí thì cơ thể sẽ được linh khí gột rửa nhẹ một lần. Một số tạp chất trong người ngấm thông qua lỗ chân lông bị đưa ra ngoài.”

“Ngoài ra ở giai đoạn này cũng là tầng đầu tiên, ngoài những lợi ích ta nói ở trên thì người còn có thể hấp thụ linh khí để nuôi dưỡng kinh mạch làm nó vững chắc hơn để thu nhập linh khí nhanh hơn. Cơ thể con người như một cái hồ, một khi linh khí hấp thu đến điểm giới hạn tức là người cần thăng cấp, kinh mạch toàn thân trong quá trình tu luyện được bồi dưỡng để được mở rộng hơn. Đó là điểm đơn giản nhất trong quá trình tu luyện.”

“Tổ phụ của ta từng nói, nếu đạt đến một cảnh giới tối cao nào đó thì tu giả sẽ có một số thần thông cực kỳ mạnh mẽ. Còn việc thần thông đó ra sao thì có thể nhà ta chưa có vị nào đạt đến cảnh giới đó nên không có tư liệu ghi lại.”

Từ Du lên tiếng nhắc nhở làm cho hẳn hiểu ra một chút. Hạo Thiên cũng muốn hỏi nàng vài điều ở giai đoạn luyện khí tầng một này, nhưng cũng phải đồng ý với nàng là cả người gã thật sự quá bốc mùi được tắm rửa sạch sẽ.

Hạo Thiên mở cửa chính, chạy một mạch về phía trước, hiện tại hẳn không cần phải bước đến gần, thì mới nhận biết được bắt đầu từ đoạn nào thì có nước chảy ngang qua. Bởi vì Hạo Thiên có thể nghe được âm thanh róc rách của dòng nước, có cả tiếng của những cơn gió đang đập nước.

Cứ thế hẳn nhảy ào xuống làm nước bắn lên tung tóe, còn về phía Từ Du thì nàng đang đi từ trong nhà ra đến tảng đá lớn cạnh con sông rồi ngồi xuống.

Lâu rồi Hạo Thiên mới có lại cảm giác thoải mái như vậy, hẳn ngụp lặn lên xuống tới mấy lần. Để cho tiện kỳ cọ, hẳn cởi cả cái áo bản bốc mùi đầy những vết rách, để lộ ra cả cơ thể, nước da không còn trắng như trước mà thay vào đó là màu da rám nắng, cứ một đoạn lại có chèn vào một vài đường sẹo, hoặc những vết thương còn chưa lành cắt ngang qua.

Chạy dọc theo tấm lưng tròn xuống xuất hiện một vết bóng nhìn vừa giống con trùn nhưng lại vừa giống ngọn lửa.

Bởi vì vết bóng nằm ngay ở giữa lưng nên rất dễ gây chú ý, hiển nhiên là nó đã đập vào mắt của Từ Du, nàng nhìn chăm chăm vào nó như đang suy nghĩ đến điều gì đó rồi lên tiếng hỏi.

“Thứ ở lưng người là gì thế?”

Nghe Từ Du hỏi, Hạo Thiên giật mình đưa hai tay vòng ra phía sau lưng để sờ, cảm nhận được phần da khô, nhăn nhoe trên lưng thì ngẩn người ra.

“Cái này là thứ gì? Ta... ta không biết, sao nó lại ở trên lưng ta?”

Sau khi Hạo Thiên tiến tới gần để Từ Du có thể quan sát rõ hơn, nhìn một lúc lâu rồi nàng nhún mày, đặt tay lên cảm như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Nghe Từ Du hỏi, Hạo Thiên giật mình đưa hai tay vòng ra phía sau lưng để sờ, cảm nhận được phần da khô, nhăn nheo trên lưng thì ngẩn người ra.

“Cái này là thứ gì? Ta... ta không biết, sao nó lại ở trên lưng ta?”

Sau khi Hạo Thiên tiến tới gần để Từ Du có thể quan sát rõ hơn, nhìn một lúc lâu rồi nàng nhủ mảy, đặt tay lên cảm như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

“Người thực sự không biết?”

Thấy hấn lắc đầu nàng lại hỏi tiếp. “Người nghĩ lại xem, trước kia có tiếp xúc, xảy ra việc gì hay bị thương ở vị trí này hay không?”

Hạo Thiên nghe nàng hỏi thì ngẫm lại những chuyện đã xảy ra, bấy giờ hấn mới nhớ tới lần trước rình trộm Lý Mạn ở Lý Gia. Hạo Thiên đem toàn bộ chuyện xảy ra hôm đó kể lại cho Từ Du nghe, tất nhiên có một số chỗ không tiện nhắc đến thì khiến hấn ngập ngừng đôi lúc, trên mặt hơi đỏ vì xấu hổ.

Nhưng có vẻ như Từ Du không bận tâm về điều đó, thứ nàng đang tập trung vào lại nằm ở chỗ khác, nghe xong chuyện đó khuôn mặt nàng lại mang vẻ suy tư, Từ Du ra hiệu bảo hấn xoay người lại, đặt ngón tay nhỏ nhắn lên trên phần da như bị bỏng ấy. Khi ngón tay nàng vừa mới chạm vào đó cũng là lúc Hạo Thiên run nhẹ người, cảm nhận được ngón tay của Từ Du, khiến hấn sinh ra cảm giác rất lạ.

Trong khi đó thì Từ Du đang rất tập trung, thậm chí trên mặt còn thể hiện sự nghiêm trọng, bởi vì nàng phát hiện ra được thứ ẩn đằng sau lớp da xấu xí này...

Đầu ngón tay của nàng bỗng nhiên trở nên nóng một cách lạ thường, Từ Du vội rút ngón tay về, ngay lập tức một đoàn lửa nhỏ không biết từ đâu xuất hiện hướng về phía Từ Du, dường như nó đang đuổi theo ngón tay của nàng.

Từ Du nhủ mảy, cả bàn tay nàng phát ra ánh sáng màu xanh dịu nhẹ, dần tụ lại thành một làn sương mỏng. Khi ngọn lửa vừa đến gần thì ngay tức khắc bị vây lấy rồi hóa thành khối băng trong giây lát. Từ Du cầm lấy đưa ra trước mắt nhìn, ngọn lửa nhỏ nằm ở bên trong không hề hấn gì, không bị ảnh hưởng bởi khí lạnh, nó lượn qua, đảo lại dường như đang tìm cách thoát ra bên ngoài.

Trong khi đó từ lúc ngọn lửa bắt đầu xuất hiện cho đến lúc nó hoàn toàn bị Từ Du giam lại trong khối băng thì Hạo Thiên không cảm nhận được một chút gì, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy, hấn quay đầu lại hỏi nàng.

“Sao vậy?”

“Ta phát hiện ra một thứ.”

.....

Lúc này tại một khu vườn bên trong Thủy Thành.

Ngồi phía trên tảng đá, nằm ngay ở giữa hồ là một thanh niên trẻ tuổi đang nhắm mắt. Láy đó làm trung tâm, mặc dù không có gió nhưng vẫn xuất hiện từng đợt gợn sóng tỏa ra xung quanh. Bỗng nhiên sự dao động càng lúc càng lớn, từ những gợn sóng chỉ sau vài giây liền biến thành như con sóng to dữ dội đập liên tiếp vào bờ hồ...

Không lâu sau đó, thanh niên mở to đôi mắt ra cũng là lúc mặt hồ trở lại yên tĩnh, trên mặt y nở một nụ cười lớn.

“Luyện khí tầng năm... Ta đã đạt đến rồi.”

Thanh niên trẻ tuổi nhắm mắt lại lần nữa, nhưng lần này cũng không có hiện tượng gì xảy ra, y điều tức cơ thể, sau khi xác định số lượng linh khí mỗi lần hấp thụ gia tăng cũng như tốc độ có phần nhanh hơn thì y mới thể hiện sự hài lòng trên khuôn mặt.

Từ bên ngoài một trung niên râu hơi rậm, khuôn mặt tròn cùng sự hồng hào mang lại cảm giác dễ gần, thiện cảm, gã tiến tới gần bên hồ nước, người này chờ đến khi thanh niên trẻ tuổi mở mắt ra lại lần nước thì hướng về đó nói.

“Haha chúc mừng Sự nhi, mới tầm này tuổi mà đã đạt đến Luyện khí tầng thứ năm thì nhất định tương lai sẽ còn tiến xa.”

“Tam Thúc nói quá rồi, chút thành tựu này sao có thể bằng người được.”

Thanh niên trẻ tuổi này là Lý Sự, còn người kia là Lý A Bụng, cũng là tam thúc của y.

“Nhưng mà người vẫn còn trẻ, tam thúc thì đã già. À phải rồi, tam thúc có quà chúc mừng cho người đây.”

Lý A Bung không biết từ đâu lấy ra một bộ áo bằng da trên đó còn dính ba sợi lông với ba màu càng tăng thêm sự nổi bật của nó.

Nhìn thấy bộ áo Lý Sự sững cả người, y đưa bàn tay lên sờ, vuốt nhẹ từng sợi lông với ánh mắt khó tin. Nhìn thấy cảnh đó tam thúc của y lộ rõ vẻ đắc ý trên khuôn mặt.

“Không lẽ... đây là lông của Quạ Bốn Cánh? Không thể nào, chẳng phải loài phi cầm này ở tận ngoài Sa Hải hay sao?”

“Thế nào, nhận ra nó rồi đúng không, có phải hay không thấy tam thúc của người rất lợi hại?”

Lý Sự gật đầu lia lịa, ngay cả khi tam thúc của gã đặt nó vào tay mà Lý Sự vẫn còn chưa tin được, bởi vì gã hiểu rõ giá trị của thứ trước mắt. Loài phi cầm này sống ở trong vùng biển cát, khô cằn quanh năm, nằm rất xa Thủy Thành, theo như gã được biết loài Quạ bốn cánh này tuy không phải là yêu thú đáng sợ nhất ở đó nhưng lại là loài khó bắt giữ cũng như chiến đấu với nó nhất.

“Cảm ơn tam thúc, món quà này thực sự quá quý giá, Sự nhi thật sự không dám nhận.”

“Người đừng giả vờ giả vịt, người qua được mắt ta sao, nếu người không lấy thì trả lại đây.” Vừa nói dứt câu Lý A Bung đưa tay ra phía trước định giật lại bộ đồ bằng da thì ngay lập tức Lý Sự nhảy lùi lại một bước đưa hai tay đang cầm bộ đồ ra phía sau lưng, mặt đỏ lên rồi cười hề hề.

Lý A Bung thấy vậy cũng cười theo. “Hừ, ta nhìn người từ nhỏ đến bây giờ thì còn lạ gì.”

Cứ như thế cả hai vừa cười vừa nói chuyện đi ra khỏi khu vườn, đến trước một gian phòng khá lớn thì ngừng lại, trước mặt cả hai là quản gia nhà họ Lý.

Thấy hai người xuất hiện Lý quản gia chấp tay, cúi người xuống chào. Lý A Bung chỉ gật đầu còn Lý Sự thì nhìn về phía gian phòng với hai cánh cửa đóng chặt, y đang định mở cửa đi vào thì bị tam thúc của gã đưa tay ra kéo lại.

Lý Sự khựng người lại trong giây lát, y quay người lại nói với Lý quản gia.

“Bộ có chuyện gì cần phụ thân ta giải quyết hay sao?”

Lý quản gia nghe thế thì im lặng một vài giây, sau đó gã nhìn qua Lý A Bung, gã thấy cái gật đầu ra hiệu của y thì lúc này mới bắt đầu hướng qua Lý Sự mà nói.

“Trước khi bề quan phụ thân của công tử có dặn dò nếu trong thành xảy ra chuyện lớn hoặc sự tình kỳ quái thì nên lưu ý.” Lý quản gia ngừng một chút rồi nói tiếp.

“Vừa vặn cách đây mấy ngày ở Viên gia, gần như toàn bộ người hầu, gia đình bỗng nhiên biến mất một cách kỳ lạ chỉ trong một đêm. Qua ngày hôm sau bọn hắn ở ạt tuyền gia đình nên lão mới chú ý.”

Nghe đến đây, Lý Sự mất dần hứng thú, chẳng qua chỉ là một đám người phạm, gia đình mất tích mà thôi, hắn còn không rảnh rỗi đến mức đi quản, còn đang tính bỏ ngoài tai thì Lý quản gia lại nói tiếp.

“Nghe dân chúng gần đó đồn đại, sự việc mất tích hàng loạt này có liên quan đến ngôi miếu cũ ở cổng Đông, nơi mà bọn ăn may hay tập trung ở đó.”

“Ngôi miếu ở cổng Đông, chẳng phải là nơi ta gặp tên Hạo Thiên hay sao?” Lý Sự nghĩ thầm

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Ngôi miếu ở cổng Đông, chẳng phải là nơi ta gặp tên Hạo Thiên hay sao?” Lý Sự nghĩ thầm

Khung cảnh mấy ngày trước đó lại tái hiện trong trí nhớ của y, từ việc Hạo Thiên ném viên đá cho đến lúc Lý Sự tiến tới gần y đều nhớ rõ ràng, cho đến từng chi tiết nhỏ nhất.

Thấy Lý Sự đang trầm tư suy nghĩ, Lý quản gia thấy Lý A Bung ra hiệu gã liền cúi đầu chào rồi quay người rời đi. Bước được vài bước, dường như nhớ ra điều gì gã quay lại nói.

“À phải rồi, Bạch Tư Thành của Bạch gia, không biết vì sao chỉ sau một đêm liền trở thành tên ngốc, thần trí mơ hồ. Bạch Thanh Hiền thông báo ra bên ngoài là con trai của y mắc bệnh lạ, tuyển đại phu khắp nơi để chữa trị.”

Lần này nói xong Lý quán gia mới thực sự rời đi, để lại hai người là Lý Sự và tam thúc của gã ở lại. Có vẻ như tin tức về Bạch gia vừa rồi cũng không khiến Lý Sự quan tâm cho lắm, vì gã vẫn đang nghĩ về chuyện ngôi miếu cũ cùng đám ăn mày. Lý Sự không hề biết bên cạnh gã, Lý A Bụng sắc mặt trắng bệch, bờ run rẩy, sâu trong đôi mắt còn hiện lên vẻ sợ hãi...

Trở về hiện tại, khi màn đêm buông xuống xa xa bên ngoài căn nhà nhỏ, những âm thanh kỳ lạ vang lên giữa bạt ngàn cánh đồng hoa màu tím.

“Ba bước.”

“Còn thiếu bảy bước nữa.”

“Cố lên, gần được rồi.”

Mỗi lần Hạo Thiên tự cổ vũ chính bản thân cũng là lúc mỗi que gỗ nhỏ lại rớt trên mặt đất tạo ra tiếng lộc cộc phá tan sự yên tĩnh vốn có của nơi đây.

Ngồi gần cạnh hắn là Tử Du, sát bên là hai bó củi được bện lại từ những cọng cỏ. Dưới mặt đất thì đầy những que củi nhỏ rơi vãi khắp nơi.

Tử Du rút bốn que từ trong bó củi lần lượt ném tới phía trước, từng que củi một theo quỹ đạo xoay vòng tròn hướng tới trước, tạo ra âm thanh vun vút vang vọng vào trong tai Hạo Thiên, dẫn dắt lực vào chân nhảy tới chiếc que gỗ đầu tiên bay đến.

Sau khi cả bàn chân chạm vào thanh gỗ, Hạo Thiên lập tức sử dụng pháp lực phong hệ tụ lại ngay dưới chân, lấy đó làm điểm tựa để dồn lực nhảy tiếp đến thanh gỗ thứ hai đang được ném tới.

Khi vừa đặt mũi chân lên thanh gỗ thứ hai cũng là lúc thanh gỗ đầu tiên mất lực rơi xuống đất. Cứ như thế tiếp diễn đến khi Hạo Thiên đến được thanh gỗ thứ tư. Ngay tức khắc, Tử Du rút thêm ba thanh nữa từ trong bó củi ném tới, chỉ có điều đến que gỗ thứ năm thì dường như hắn đã không còn sự ổn định, trời chấy như lúc ban đầu, thân hình hắn bắt đầu nghiêng ngã rồi như nỗ lực cuối cùng Hạo Thiên quơ tay loạn xạ rồi té ầm xuống đất.

Loạng choạng ngồi dậy, Hạo Thiên phui tay mấy lần vào quần áo trên người rồi lại tự cổ vũ chính mình lần nữa, còn Tử Du thì không mấy may quan tâm đến chuyện này, nàng lại tiếp tục rút lấy mấy que gỗ trong bó củi bên cạnh rồi ném đi.

Hạo Thiên còn chưa kịp nghỉ ngơi thì lại phải lặp lại những hành động đó, que gỗ thứ nhất, que gỗ thứ hai,...

Cả quá trình cứ thế tiếp tục cho đến khi ánh nắng mai bắt đầu lộ dạng từ phía đông.

“Bốn...Năm...”

Còn đang chuẩn bị nhảy khỏi que gỗ thứ năm thì Hạo Thiên khựng người lại vì không thấy que gỗ tiếp theo được ném ra khiến hắn ngã úp mặt đất vì chỗ pháp lực phong hệ tụ lại ở dưới đã biến mất. Về phía Tử Du, nàng dường như đang bận tâm về thứ khác, đưa mắt nhìn chăm chăm về phía cánh rừng đằng xa.

Tiếng xào xạc của tán cây cùng những đàn chim nhỏ liên tục vỗ cánh bay lên cao như bày tỏ sự tức giận khi không khí im lặng của buổi sớm mai bị phá vỡ. Tử Du vội đứng dậy chạy về phía căn nhà gỗ, vừa chạy nàng vừa nói với Hạo Thiên.

“Đám thợ săn trở lại rồi, người ở đây đợi ta, nhớ không được sự gây chú ý, một khi bị phát hiện sẽ rất phiền phức.”

Hạo Thiên còn chưa kịp trả lời thì nàng đã chạy đi được một đoạn. Trước khi ra khỏi cánh đồng hoa, Tử Du đưa tay ngắt lấy sáu, bảy đóa hoa cùng một nắm đất mang theo bên người.

Đẩy nhẹ cánh cửa gỗ ra, nàng nhanh chân xóa mọi dấu vết của cả hai, từ chỗ ngồi cho đến các dấu chân trên sàn và những chỗ khác. Tử Du ép chặt nắm đất trong lòng bàn tay thành bụi nhỏ rồi thổi một hơi nhẹ cho đám bụi bay khắp bên trong căn nhà.

Rất nhanh sau đó, khi hạt cát cuối cùng rơi xuống đất thì hiện trạng bên trong ngôi nhà không khác gì lúc cả hai chưa đặt chân vào, mọi vật dụng đều được những lớp bụi phủ kín. Tử Du ngắm nghía mọi thứ một lần nữa, sau khi xác định không còn dấu vết nào khác nàng mới đưa những đóa hoa màu tím ra trước mặt.

Tử Du nhắm mắt lại, miệng lầm bầm, những đóa hoa đang bay lơ lửng giữa không trung bỗng bị xé ra thành vô vàn cánh hoa nhỏ mỏng manh rơi rụng xuống đất. Cũng từ nơi đó một trận gió nhẹ nổi lên cuốn những cánh hoa mảnh mai xoay đều thành một vòng tròn bên trong căn phòng.

Từ xa vang lên tiếng rú của những con Thạch Cầu [Giống chó săn nhưng có bốn bàn chân bằng đá, thích hợp để truy đuổi con mồi trên các địa hình nguy hiểm, thường được thợ săn nuôi theo bầy.] như đang ăn mừng vì những chiến lợi phẩm sau cuộc đi săn. Ở phía sau là một nhóm chín người đàn ông mặc áo da thú, trên lưng mỗi người đều vác theo một con Chết Đen [Loài thú bốn chân, ăn cỏ, toàn thân mang một lớp da lông màu đen.] cùng khuôn mặt hồ hởi, phấn khởi.

Âm thanh mỗi lúc một gần đến khi chỉ cách ngôi nhà hơn hai mươi bước chân, nàng mở mắt ra, trận gió cũng dần biến mất. Tử Du nhảy ra khỏi căn nhà qua chiếc cửa sổ hướng ra cánh đồng hoa, phía sau của nàng vô vàn những cánh hoa trước đó cùng bay theo nàng ra bên ngoài.

Chiếc cửa sổ nhẹ nhàng khép lại, bên trong vẫn còn phảng phất một mùi thơm nhẹ. Cũng là lúc cánh cửa chính lại được mở toang ra một lần nữa. Chín người thợ săn cùng bảy Thạch Cầu đi vào trong nhà...

Hạo Thiên vẫn ở chỗ cũ, hần nằm trong tư thế hai tay đưa ra sau đầu, ngẩng mặt lên cao, trong đầu vẫn đang nghĩ lại, ghi nhớ lại những thứ Tử Du đã nói cách đây không lâu về bộ công pháp mà hần đang luyện tập.

《Thanh Phong Quyết》 chia làm bảy tầng, tầng đầu tiên tên là Đạp Bộ, nó lại chia thành hai tiểu cảnh giới khác là Đạp Khí và Bách Bộ.

Như tên gọi của nó Đạp Khí - là sử dụng pháp lực phong hệ làm chỗ dựa, điểm tựa dùng để di chuyển trên mọi địa hình với tốc độ nhanh trong thời gian ngắn.

Bách Bộ - là bộ pháp sử dụng pháp lực phong hệ bọc quanh cơ thể để gia tăng tốc độ di chuyển cũng như cảm nhận rõ ràng hơn về những vật, hành động gây ảnh hưởng, tác động đến sức gió trong phạm vi nhất định.

Hiện tại Hạo Thiên đang tập luyện để bước vào tiểu cảnh giới đầu tiên - Đạp khí, theo sự hướng dẫn trong công pháp và chỉ dẫn của Tử Du thì phải di chuyển liên tục mười bước chân ở giai đoạn đầu và cứ như thế tăng dần về sau.

Ban đầu nghe thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng suốt từ chiều ngày hôm qua cho đến bây giờ, thì Hạo Thiên chỉ sau khi thực hành hần mới thấy được sự khó khăn của nó, mất gần ấy thời gian và sức lực mà chỉ mới duy trì được bốn đến năm bước chân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Hiện tại Hạo Thiên đang tập luyện để bước vào tiểu cảnh giới đầu tiên - Đạp khí, theo sự hướng dẫn trong công pháp và chỉ dẫn của Tử Du thì phải di chuyển liên tục mười bước chân ở giai đoạn đầu và cứ như thế tăng dần về sau.

Ban đầu nghe thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng suốt từ chiều ngày hôm qua cho đến bây giờ, thì Hạo Thiên chỉ sau khi thực hành hần mới thấy được sự khó khăn của nó, mất gần ấy thời gian và sức lực mà chỉ mới duy trì được bốn đến năm bước chân mà thôi.

Cứ đến giai đoạn đây là cơ thể của hần rất khó chịu, dường như một số kinh mạch trong cơ thể vẫn chưa thông hoàn toàn cùng với việc vẫn chưa quen sử dụng linh khí. Mỗi lần ngã lại phải mất một lúc để điều chỉnh cơ thể, hấp thu linh khí xong mới có thể tập luyện tiếp.

Nghe được tiếng những bụi cỏ bị đạp lên từ xa, Hạo Thiên dựa theo tiếng của mỗi bước chân cùng thời gian mỗi bước chân mà đoán ra đó là Tử Du. Vài giây sau Tử Du xuất hiện bên cạnh hần. Hạo Thiên ngồi dậy hỏi hướng về phía nàng như đang đợi xem tiếp theo phải làm như thế nào, làm gì, đi đâu.

Tử Du ngồi xuống bên cạnh hần, im lặng đưa tay lên cằm suy nghĩ, biết nàng như thế Hạo Thiên cũng không dám quấy rầy.

Không lâu sau, Tử Du đứng lên đi về phía cổng thành. Hạo Thiên vội ngồi dậy đi theo nàng. Cả hai dừng lại ở cách cổng thành vài dặm, Tử Du dặn hần tiếp tục tu luyện còn về phần nàng phải chuẩn bị vài thứ, đợi trời tối rồi tiến nhập vào trong.

Khoảng mấy tiếng sau, Tử Du quay trở lại trên tay mang theo một ít quả dại, thấy Hạo Thiên vẫn đang tập trung tu luyện, nàng lặng lẽ đặt nó xuống đất rồi lại rời đi lần nữa...

Màn đêm cũng đã bắt đầu buông xuống Thủy Thành, trong đêm tối trên con đường vắng, Hạo Thiên và Tử Du di chuyển liên tục không ngừng. Hiện tại đã không còn giống lúc trước, bây giờ hần di chuyển tuy rằng tốc độ chạy không hơn một người thường nhưng ít nhất đã được cải thiện đi nhiều, không còn những bước đi e dè, không còn phải phụ thuộc vào cây gậy dò đường hay sự dẫn dắt của bất kỳ ai. Cả hai dừng lại ở con đường quen thuộc, ngôi nhà bằng gạch, đối diện là con hẻm nhỏ...

“Két...” m thanh phát ra từ tiếng cửa gỗ, bóng dáng hai người xuất hiện sau tiếng mở cửa, tiếp đó là tiếng chúc mừng của một người mập mạp râu dài. “Đại ca, chúc mừng huynh đột phá được bình cảnh, sắp tới, vị trí số một ở Phổ Thiên thí luyện nhất định nằm trong tay chúng ta rồi.”

Lý A Bung còn đang đắm chìm trong sự vui sướng thì câu nói tiếp theo của Lý Cung như gáo nước lạnh tạt vào người gã.

“Hừ, ngươi mừng cái gì, lần trước không phải cũng cũng dự đoán nắm chắc vào tay chúng ta, cuối cùng xuất hiện tên nhãi Hạo Lâm phá hỏng hết hay sao?”

“Lần trước hần gặp may mắn ở phút chót mà thôi, phụ thân người cũng đừng nói gở như vậy chứ. Lần này chúng ta nhất định phải đứng đầu, phải cho đám người Bạch T...” Lý A Bung bĩu môi không phục, gã còn chưa nói hết thì bị Lý Cung chặn lại. Lão nhìn xung quanh và phóng thần thức kiểm tra một hồi. Không phát hiện ra gì Lý Cung mới thở phào, sau đó trừng mắt nhìn đứa con trai thứ ba của y.

Lý A Bung cũng hiểu mình vừa lỡ lời nên chỉ im lặng, cúi đầu không nói gì thêm. Lý Bá thấy vậy đành phải nói đỡ.

“Được rồi tam đệ, mấy ngày tiếp theo ta muốn bế quan củng cố lại tu vi, trong thời gian đó mọi việc đành giao lại cho đệ vậy...”

Lý Bá đang nói dở chưa hết câu thì gã thấy phụ thân mình nhú đôi lông mày nhìn chăm chăm một hướng ở đằng xa, còn chưa kịp hỏi chuyện gì thì Lý Cung đã nhảy những bước dài băng qua những dãy nhà, những bụi cây lớn trong vườn, qua những bức tường dày bọc quanh Lý Phủ. Cả hai nhìn nhau đều không hiểu xảy ra chuyện gì, vội vàng đuổi theo phụ thân.

Quay trở lại với Hạo Thiên và Tử Du, hiện tại cả hai đang ở đằng sau ngôi nhà quen thuộc. Tử Du vén tán lá cây lên thì trên tường gạch chữ “Hạ” vốn dĩ vẫn luôn hiện hữu ở đó thì nay đã không còn, chỉ có một chấm nhỏ màu đỏ, là một phần còn sót lại cuối cùng của chữ “Hạ”. Chấm nhỏ cũng đang dần tan từ từ, ước chừng chỉ chốc lát nữa thôi thì sẽ biến mất hoàn toàn.

Tử Du vừa nhìn thấy chấm nhỏ thì mặt hốt hoảng, vội cắn ngón tay, lấy ra chiếc hộp để nhỏ máu vào. Không lâu sau, chữ “Hạ” to tướng lại được vẽ lên trên tường.

Nhảy vội xuống đất, nàng bắt đầu di chuyển với tốc độ nhanh về hướng những nơi chủ chốt còn lại của trận pháp. Dưới chân Hạo Thiên cũng bắt đầu xuất hiện pháp lực phong hệ, hình thành nên hai xoáy nhỏ.

Lúc này trên đường tới đây thì Tử Du mới nói rõ thêm cho hẳn biết, “Đạp Khí” ngoài tác dụng di chuyển trên mọi địa hình thì còn có thể gia tăng tốc độ, là bước cơ bản đầu tiên của “Bách Bộ”.

Vừa áp dụng thử xong Hạo Thiên cảm giác cả người lâng lâng nhẹ đi nhiều, mỗi bước chân cũng ít tốn sức, sải chân rộng hơn. Khiến cho tốc độ di chuyển của Hạo Thiên tăng lên đáng kể khiến hắn cao hứng, tận hưởng cảm giác đó chưa được bao lâu thì hắn mới phát hiện đã bị Tử Du bỏ lại một đoạn khá xa, làm hắn hấp tấp đuổi theo.

Hạo Thiên vừa rời đi không được bao xa thì tại chỗ hai người vừa đứng lúc này liền xuất hiện một lão già đó là Lý Cung, vừa đặt chân xuống đất lão liền thả thân thức ra xung quanh nhưng không phát hiện được gì. Khuôn mặt Lý Cung trầm xuống, lão đảo một vòng xung quanh khu vực đó, kiểm tra mọi ngõ hẻm, lần đằng sau căn nhà gạch nhưng vẫn không thu được kết quả.

Đúng lúc đó thì Lý Bá lẫn Lý A Bụng từ đằng xa đuổi tới, thấy khuôn mặt âm trầm của phụ thân thì liền lên tiếng hỏi. “Phụ thân, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Cung không trả lời mà tiến tới giữa đường, lão ngồi xuống đưa tay đặt trên viên gạch lát đường, ngay lập tức xung quanh tay của lão nổi lên ba tầng gió nhẹ chồng lên nhau, lướt hai vòng qua bàn tay rồi biến mất.

Thấy cảnh ấy Lý Bá lẫn Lý A Bụng nhú mày. “Pháp lực phong hệ?”

Lý Cung gật đầu. “Đúng, là pháp lực phong hệ... hơn nữa còn không bình thường.”

Nghe chính miệng phụ thân mình xác nhận, cả hai người lại một lần nữa đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt toát lên vẻ nghiêm trọng... bởi vì bọn hắn biết nó đại biểu cho điều gì...

Ngoài ngũ hành Kim - Mộc - Thủy - Hỏa - Thổ còn có các dị hệ khác như Phong(Gió) - Hàn(Băng) - Lôi(Sấm Sét),...

Bởi vì nó là dị hệ nên công pháp tu luyện cũng rất đặc thù, không phải ai, hay tông môn nào cũng đều sở hữu, ít nhất tông môn hiện nay của bọn hắn cũng không có được bao nhiêu.

Ngoài ra công pháp dị hệ còn chia ra làm hai loại, một loại dựa trên tư chất của người tu luyện, yêu cầu phải cùng hệ với công pháp. Loại thứ hai cao cấp hơn, bắt nguồn từ những người nắm giữ dị hệ sáng tạo ra, loại thứ hai này không bắt buộc người tu luyện phải có tư chất trùng với công pháp nhưng vẫn có thể học và sử dụng được. Nhưng quan trọng là công pháp loại này chỉ xuất hiện tại những tông môn đỉnh cấp hoặc một số thế lực cực kì mạnh mẽ, nó chỉ được truyền dạy trong nội bộ.

Lý A Bụng hạ giọng nói nhỏ với phụ thân. “Có phải hay không là đám người của Bạch Tước công tử?”

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lý A Bụng hạ giọng nói nhỏ với phụ thân. “Có Phải đám người của Bạch Tước công tử?”

Lý Cung rơi vào trầm tư trong chốc lát rồi lão lắc đầu. Hai vị hộ pháp, một người là thể tu, người còn lại thì không rõ lắm, riêng phần Bạch Tước công tử nhất định là không phải, đó là chưa tính tới việc ba người đã rời Thủy Thành từ mấy ngày trước. Càng nghĩ Lý Cung càng cảm thấy không ổn.

Lý Bá xen vào. “Cũng có thể là con cháu của những thế lực lớn vô tình hoặc tiện đường ghé qua nơi này mà thôi.”

Nghe Lý Bá phân tích, Lý Cung gật nhẹ đầu. “Khả năng rơi vào trường hợp này khá là cao, bởi vì phong hệ pháp lực vừa rồi rất tinh thuần nhưng lại yếu

nhược, giống như kẻ mới bắt đầu tu luyện.”

Sau một hồi tự phân tích lợi hại lão ra lệnh.

“Tốt nhất trong thời gian này tất cả hạn chế ra ngoài để tránh phát sinh những chuyện phiền phức, ngoài ra truyền tin về tông môn tìm hiểu xem người này thuộc thể lực nào, đến đây có mục đích gì. Chuyện đến đây là hết, các ngươi không được phép tự ý tìm hiểu.”

...

Về phía hai người Hạo Thiên và Tử Du, lúc này đã sửa chữa xong ba điểm còn lại của trận pháp mới khiến năng thở phào nhẹ nhõm. Trong khi đó Hạo Thiên thì đáng về uể oải, mệt mỏi vì linh khí trong cơ thể gần như đã cạn kiệt sau khi đuổi theo Tử Du.

Ban đầu thì hắn chưa thấy gì nhưng sau mười phút, Hạo Thiên mới nhận ra lượng linh khí trong cơ thể mình đang rút đi nhanh chóng khiến hắn tí nữa thì ngã nhào ra đất, hắn cũng không nghĩ linh khí tiêu hao nhanh như vậy, mặc dù đã đoán trước cũng như được Tử Du nhắc nhở rằng lượng linh khí của luyện khí tăng một chỉ có thể tạm đủ sử dụng trong một đoạn thời gian không ngắn nhưng hết nhanh như vậy cũng thật ngoài dự đoán.

Hạo Thiên phải ngồi xuống để thể lực cũng như linh khí từ từ hồi phục trong thời gian Tử Du tu bổ lại ở mỗi điểm trận pháp. Việc sử dụng linh khí để vận công di chuyển cũng kết hợp với sức khỏe bản thân nên càng về sau khi linh khí sắp hết thì gánh nặng với cơ thể lớn hơn so với việc chạy bình thường, thêm một việc nữa là công pháp phong hệ có tốc độ nhanh hơn so với các công pháp khác nên thể lực cũng tiêu hao nhanh hơn bình thường.

Sau khi tu bổ lại trận pháp, cả hai lại quay trở về ngôi miếu cũ, vừa đặt chân vào bên trong thì đập vào mắt là khung cảnh đồ nát, hoang tàn hơn cả lúc trước. Ở giữa là những viên gạch vụn rơi ra từ bức tường bên cạnh, khắp nơi trên sàn còn những vệt máu đỏ khô lại từ tối ngày hôm đó.

Chỉ khác là các lớp băng cùng những bức tượng người đã không còn bất kỳ dấu vết nào nữa. Hạo Thiên nhớ tới tối hôm đó thì nghĩ ngay về Lý Hào, không biết đám người đó có bình an hay không, dù sao hắn có thể mạng Tử Du chạy thoát được cũng là nhờ bọn họ.

“Chúng ta ở lại đây có sao không, liệu bọn chúng có tìm đến nữa hay không?” Hạo Thiên ám chỉ đám người Viên Lục Tường cùng Huỳnh Thanh.

Tử Du không trả lời, Hạo Thiên chọn một viên gạch để ngồi xuống. Hắn còn đang suy nghĩ nên khuyên nài nên dỗ dành vì an toàn cho cả hai thì Tử Du khẽ nói làm hắn bật dậy.

“Có người đến.”

Hạo Thiên có chút bất ngờ, hậu quả từ đêm đó còn tệ hơn hắn đoán. Hắn không nghĩ ra bọn chúng sẵn sàng để người lại quan sát nơi này hằng ngày.

Không suy nghĩ nhiều, cả hai vòng ra phía sau bức tượng vừa ngồi xuống thì cũng đúng lúc từ bên ngoài tiếng bước chân mỗi lúc một rõ.

Là một thanh niên trẻ với ánh mắt đờ đẫn, y bước vào trong ngôi miếu đứng trước mặt bức tượng. Bỗng nhiên thanh niên quỳ xuống ôm lấy chân bức tượng mà gào khóc.

“Phụ thân, thì ra người ở đây làm ta đi tìm một muốn chết. Thế mà đám gia đình ở phủ dám nói xằng nói bậy, lại còn xuất hiện một tên già lạ hoặc mạo nhận giả dạng phụ thân. Bọn chúng tưởng ta là trẻ con mà định lừa gạt.”

Nghe tới đây Hạo Thiên giật cả mình, bởi vì hắn nhận ra giọng nói cực kỳ quen thuộc, là kẻ mà đã từng hành hạ hắn bao đêm trong mỗi giấc mơ, cũng là huynh đệ thân thiết một thời, chính là Bạch Tur Thành.

Càng kỳ lạ hơn là những gì Bạch Tur Thành đang ôm chân, nói chuyện với bức tượng, từ khi nào bức tượng mất đi phần thân trên lại là phụ thân của hắn.

Trong khi Hạo Thiên vẫn còn đang chìm trong dòng suy nghĩ cùng với Bạch Tur Thành điên loạn la hét lên những câu vô nghĩa thì ở bên ngoài, tiếng bước chân lại vang lên, tiến vào bên trong miếu là một kẻ mặc đồ người gia đình, y vội vàng chạy vào ôm lấy Bạch Tur Thành cố kéo gã ra.

“Công tử đừng như vậy nữa, lão gia đang ở trong phòng đợi công tử trở về kia. Ngài có biết lão gia lo lắng tới mức gần như huy động tất cả mọi người trong phủ chỉ để tìm công tử về hay không?”

Bạch Tur Thành mặc kệ cho tên người hầu có nói gì đi chăng nữa, hắn vẫn một mực ôm chặt lấy chân bức tượng nhất quyết không buông ra, miệng vẫn gào thét liên tục, thậm chí là cả mắng chửi.

Hạo Thiên cùng Tử Du vẫn đứng đó chứng kiến hai chủ tớ vật lộn với nhau. Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Hạo Thiên như ánh sét giữa đêm đen, hắn nhích gần đến Tử Du nói nhỏ vào tai nàng suy nghĩ của mình.

Tử Du nghe xong nàng đưa mắt nhìn Hạo Thiên, trầm ngâm một lúc rồi “Ừ” một tiếng.

Ở đằng trước bức tượng, sau một lúc giằng co vẫn không đạt được kết quả, tên gia đình phải buông ra vì khuôn mặt đỏ bừng tức giận của Bạch Tur Thành cùng với cái miệng mở to hết mức như cánh cáo già sẽ bị cắn nếu dám lại gần.

Tên gia đình nhìn gã một cách bất lực chỉ có thể lắc đầu ngao ngán, bởi vì đây không phải lần đầu. Từ sau khi lão gia truyền ra bên ngoài là công tử nhà mình mắc bệnh dẫn tới tâm trí không bình thường thì hầu như cứ một đến hai ngày là Bạch Tur Thành lại trốn ra bên ngoài vào ban đêm, hại bọn hắn phải bỏ cả giấc ngủ để đi tìm.

Bỗng dưng nhớ ra điều gì, mắt gã gia đình sáng lên hướng về Bạch Tư Thành mà nói. “Công tử mà không về thì phu nhân nhất định sẽ lo lắng, ngài không nghĩ đến mẫu thân của mình sao, đúng rồi còn cả món Éch lẫn xả mà phu nhân hay làm mà công tử vẫn thường hay ăn.”

“Mẫu thân?”

“Éch lẫn xả?”

“Đúng rồi, mẫu thân còn đợi ta ở nhà, nếu ta không về người sẽ rất lo lắng, còn cả món ech mà ta thích ăn nữa.” Bạch Tư Thành nghĩ tới mà nước dãi chảy dài, rơi cả xuống dưới đất.

“Tên chết bầm người sao không nói sớm, còn không mau về, lỡ đâu không còn phần của ta thì ta sẽ đem người thể vào món ech.” Đang ôm chân bức tượng bỗng chốc Bạch Tư Thành buông ra đứng quất lớn với tên gia đình rồi chạy một mạch ra cổng, gã thay đổi thái độ nhanh tới mức tên gia đình kia cũng bất ngờ không thích ứng kịp.

“Đúng, đúng công tử không về nhanh thì chỉ sợ không còn gì.” Tên gia đình vội vàng đuổi theo.

Chưa được vài bước chân thì Bạch Tư Thành lại quay trở ngược lại vào trong miếu nói với bức tượng.

“Phụ thân người chờ một lát, ăn xong hôm khác ta nhất định sẽ quay trở lại với người.”

Dứt lời gã phóng thẳng một mạch về Bạch phủ cùng tên gia đình lảo đảo theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tịch Nguyệt - Cửu Chi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.